

Krigshovrätten

Diverse handlingar i målet.¹

1. Utrikesstatsminister Stiernelds följebrev.
2. Memorial från A. G-son Bennich.
3. Kungörelse från Krigshovrätten.
4. Förteckning över diverse inlämnade handlingar.
5. Utännande av actor i målet.
6. Hovkonsistoriets utännande av fullmäktig.
7. Apotekare Anderbergs redogörelse.
8. Brev rörande Anderbergs vistelseort i Småland.
9. Meddelande från Växjö landskansli om Anderbergs flytt från Lessebo till Klefwa bruk.
10. Meddelande om protokollsutdrag.
11. Utdrag ur protokollet med förhöret av Anderberg.
12. Brev från Göteborgs landskansli rörande Almqvists besök där.
13. v Schevens fullmakt för borgm. Mellbin att företräda honom.
14. Följebrev till "originalhandlingarna".
15. Doktor Hambergs attest ang. soppskålens innehåll.
16. Avskrift av varningen för Rathsman.
17. Två "Almgrenska" reverser från 3 juni 1851 på 4.800 resp 1500, skrivna på samma */dubbelvikta/* papper. Påskrift "præs hos Östh. den 14 Juni 1851."
18. Almqvists P.M. till dottern. */Se polisförhören beträffande detta och övriga P M./*
19. P. M. 1:o.
20. P. M.
21. N.3. a)
22. N 4 A */Opag./*
23. P M "Om inför domst."
24. Handlingar t Almqviska målet.
25. Brev från Almqvist till von Scheven. */Påteckning av v Sch./*

"Detta Bref bekom jag den 9."
26. Dr Sandahls ordination mot bensår. På baksidan: Levin om brännvinsflaskan.
27. Ngn sorts uträkning. */Det som arseniken låg i?/*
28. Adress till doktor Hamberg.
29. Björk frågan. */v S handstil/*
1:o Om Wiberg och Solbergs Revers?
2:o Om Engström, Possessionatens skuld.
3:o /---/hemske Reverserne, flere stycken.
4:o Mellbins 2:ne reverser och dess Indrifwning.
5:0 Hagström: qvitto och Utslag om mottagne 3:ne rev, något öfver 1000 Rdr. */På baksidan överkorsad kvittens "1 feb 1851", undert. "Nyblad"/*

¹De handlingar som finns avskrivna i den tidigare polisutredningen redovisas här enbart med rubrikerna.

30. */v Sch t Almqvist/"Jag behöfwer nödwändigt 250 Rd Banco*
 innan Morgon afton, äfven som dessförinnan träffa Dig.
 Stockholm den 11 Juni 1851 J v S."
31. */Almqvist till v Sch. Påskrift / "bekom jag den 10 Juni 1851."*
32. Adressen till Amanda Brandt.
33. Brevet till Amanda Brandt.
34. Almqvists brev fr Köpenhamn t v Scheven 1 Dec 1845.
35. Almqvists brev till Hjerta.
36. Almqvists brev till polismästare Stråle.
37. Kuvert t ovannämnda brev.
38. De Strindbergiska reverserna
39. " "
40. " "
41. " "
42. Brev fr Tempelman 24.10-50. */Baksidan släktanteckning av v Scheven./*

Till Kongl. Krigs Hof Rätten

Sedan på grund af Krigs Hof Rättens under den 3:dje sistlidne October mig tillhandakomne Embets Skrifvelse af den 11:te föregående September, Kongl. Majt:s Minister i Hamburg erhållit och fullgjort updraget att uti tidningen "Hamburger Correspondent" 3:ne gånger låta införa Krigs Hof Rättens å Regements Pastorn C. J. L. Almqvist utfärdade stämning, har Ministern Grefve Wrangel nu, jämte insändande af de trenne nummer, 242, 248 och 254, hvaruti sagde stämning blifvit införd, tillika öfversändt qwitterad räkning å insertions-kostnaden, upgående till Hamb.Cr inf. 37.14 C !/!

Dessa tidnings nummer, äfvensom räkningar, får jag äran härmed öfverlemna, och torde det förskjutne Kostnadsbeloppet, antingen i wexel, eller ock i Svenskt Banco, efter gällande Cours, blifva till Kongl. Utrikes Departementet inbetaladt, för att Minister Grefve Wrangel återgäldas.
 Stockholm den 14 November 1851.

Stierneld²

Ödmjukt Memorial

Sedan Öfwer Ståthållare Embetet för Polis Ärender, efter föregångna förhör, angående Regements Pastorn wid Kongl. Lif Bewärings Regimentet, Philosophiæ Magistern Carl Jonas Ludvig Almqvist, emot hvilken är wordet angifwet, att han skall i slutet af sistlidne Maj och början af Junii månad emot f.

²Gustaf Stierneld, utrikesstatsminister.

d. Ryttmästaren Johan Jacob von Scheven föröfwat bedrägeri och gjort försök till mord genom förgiftning samt derefter, utan permission från staden och ur Riket afwikit, under åberopande af 14 Capitlet 12, 14 och 25 §§ Kongl. Krigs Artiklarne, beslutat öfwerlemna målet härom till Krigs domstol och i sådant afseende till Kongl. Krigs Hof Rätten insändt Utdrag af det hos Öfwer Ståthållare Embetet öfwer nämnda förhör hållna protocoll; Så får Krigs Fiscals Embetet, hwars handläggning målet blifwit öfwerlemnadt, wördsamt hemställa, att, då Almqvist, hwilken sålunda är anklagad, bland annat, för brott, som går å lif, tagit flykten och rymt ur riket, han måtte genom offentlig stämning, som anslås å Kongl. Krigs Hof Rättens dörr samt tre gånger införes i Post- och Inrikes Tidningar och Hamburger-Correspondent, warda kallad att inom tre månader derefter hos Kongl. Krigs Hof Rätten sig inställa och å de emot honom inlupna angifwelser swara, med den påföljd att hans uteblifwande anses icke utgöra hinder för målets afdömande; samt att målet emellertid måtte förwisas till Krigs Rätt wid Lif Bewärings Regementet, med förständigande för Krigs Rätten att deri företaga ransakning och vidare laglikmätigt förfara; Och torde med afseende å sakens beskaffenhet, Kongl. Krigs Hof Rätten finna nödigt anmoda Kongl. Majt:s Justitiæ Canzlers Embete att förordna serskild actor, som har att ransakningen wid Krigs Rätten öfwerwara.

De remitterade handlingarne återställas.

Stockholm af Krigs Fiscals Contoret den 30 Augusti 1851 A. G:son Bennich

Wij, t. f. Ordförande och ledamöter i Kongl. Majts Krigs Hof Rätt göre veterligt: att, sedan, uti ett hos Öfwer Ståthållare Embetet för Polis Ärender undersökt samt till Kongl. Krigs Hof Rättens omedelbara uptagande och afgörande öfverlemnadt mål, angående Regiments Pastoren vid Kongl. Lif Bewärings Regementet Carl Jonas Ludvig Almqvist, angifven att hafva mot f. d. Ryttmästaren Johan Jacob von Schewen föröfwat bedrägeri och gjort försök att genom förgiftning bemälde Ryttmästare afdagataga, samt utan lof här ifrån staden afwikit; Krigs Fiscalen N. A. Bennich, å Krigs Fiscals Embetets vägnar, uti ingifvet memorial hemställt, att när Regiments Pastoren Almqvist, hwilken var anklagad för brott, som å lif går, tagit flykten och rymt ur riket, han kunde warda genom offentlig stämning kallad att svaromål afgifwa; Alltså och då, enligt hvad inför Öfverståthållare Embetet för Polis-Ärender uplyst blifwit, Regiments Pastoren Almqvist utur riket afwikit, utan att hans vistelseort är känd, warde, med bifall till Krigs Fiscalens ofvannämnde hemställan, Regiments Pastor Almqvist, jämlikt 14. Capitlet 25 §. Kongl. Krigs Artiklarne härigenom kallad och förelagd, att, inom Tre månader efter denna stämning blifwit i Post- och Inrikes Tidningarne samt Hamburger Correspondent tredje gången införd, hos Kongl. Krigs Hof Rätten sig inställa, för att å stämningen svara; vid påföljd, för uteblifwande, att warda dömd uppå de skäl, som för handen äro.

Stockholm den 11. September 1851.

På Kongl. Krigs Hof Rättens vägnar C F: Lorich

S. P. Gethe

Handlingar ingifne till Krigs Rätten vid Kongl. Lifbewärings Regimentet uti ransakningsmålet, rörande Regements Pastorn Carl Jonas Ludvig Almqvist.
/Senare påskrift/

Ett bref fr. A. till dottern Maria, daterat S:t Louis 4 oct 1852 och ankommet till adressaten i slutet af dec. s. å. aflemnades hos Krigsrätten och kom med dessa handl. t. K. B:t. Sedan emellertid dottern försålt en större samling af Almqvists bref till henne, brodern o. modern, har det till rätten aflemnade brefvet blifvit förflyttadt till den samling, hvarur det blifvit utlemnadt 1853.

1887, 30.3 /---/ W.

Till Stadsfiskalen, Vice Häradshöfdingen F. A. de Berg.

Jämte det Kongl. Krigs Hof Rätten, medelst beslut den 12 innewarande månad, till undersökning hos Krigs Rätten vid Kongl. Lif Bewärings Regimentet hänskjutit ett till förstbemälde Rätts omedelbara upptagande och pröfning öfwerlämnadt mål, angående Regements Pastoren wid nämnda Regimente Carl Jonas Ludvig Almqvist, angifwen att hafwa emot f. d. Ryttmästaren Johan Jakob von Scheven föröfwat bedrägeri och gjort försök att, genom förgiftning, Ryttmästaren afdagataga, äfwensom utan wederbörligt tillstånd här ifrån staden sig begifvit, har Kongl. Krigs Hof Rätten tillika, uti skrifvelse af förrberörde dag, hos Justitie Kanslers Embetet gjort anmodan om förordnande för tjenlig person att, i egenskap af särskild Atcor, ifrågawarande undersökning hos Krigs Rätten öfwerwara; Och har jag härtill welat förordna Stadsfiskalen, som, wid fullgörande af detta uppdrag, äger ställa sig lag och författningar till efterrättelse.
Stockholm 24 Februari 1852.

N. S. v Koch

Till Kongl. Ordinarie Hofpredikanten, Capellanen vid K. M. Orden, D. K. H. Arffurstens f. d. Lärare, Herr Mag. Johan Gustaf Lundberg!

Som Krigs Rätten vid Kongl. Lif Bewärings Regimentet genom skrifvelse af den 29 sistl. Mars, jämlikt Stadgandet i 33 § 14 Cap. Krigs Artiklarne, anmodat K. Hof Consistorium, att utse och förordna Consistorii fullmäktig, att närwara vid undersökningen hos Krigs Rätten, rörande afwikne Regements Pastorn vid bemälte Regimente Carl Jonas Ludvig Almqvist, ställd under tilltal för bedrägeri och försök till förgiftning m. m.; och derjemte tillkännagifvit, att undersökningen blifvit utsatt, att d. 10 dennes klockan nio f. m. taga sin början, uti Regimentets ordensrum i Högwakts flygeln vid Kongl. Slottet härstädes; får Kongl. Hof Consistorium härigenom anmoda Herr Kongl. Ord. Hofpredikanten, att, i egenskap af dess fullmäktig vid berörde

Undersökning, på utsatta dag tillstädeskomma, hwarvid Herr Ordinarie Hofpredikanten eger, att sig till efterrättelse ställa, hwad lag och författningar i thy fall bjuda. Stockholm d. 4 April 1852.

På Kongl. Hof Consistorii wägnar C. J. Nordenson

Som jag af Herr Polismästare Strähle blifvit anmodad meddela upplysningar angående Regements Pastor C. J. L. Almqvist har mig gjorts förfrågan, huruhvida en bit medförd arseniksyrlighet verkligen var det gift som är känt under namn af hvit arsenik, som hvad i öfrigt står i sammanhang härmed, får jag nämna:

Att Regements Pastor C. J. L. Almqvist kom till mig en morgon vid pass kl. 9, en af de sista dagarne i Maj eller en af de första i Juni månad (dagen minnes jag icke) och medförde då en bit arseniksyrlighet inwecklad i papper hvarpå något var skrifvet. Papperets innehåll sade sig Herr Almqvist hafva funnit i en persons gömmor, hvilken Hr. Almqvist misstänkte umgås med planer att afhända sig lifvet; om i följd af melankoli eller dåliga affärer eller något annat visste Hr. Almqvist icke, ej heller fick jag veta namnet på denna person. Jag gjorde Hr. Almqvist genast uppmärksam på nödvändigheten att begagna kräkmedel, i den händelse den omnämnde personen redan intagit af giftet och låfvade lämna Hr. Almqvist ett recept på motgift, hvarefter convolutet öppnades. Det innehöll en bit hvit arsenik (arseniksyrlighet) af 1/2 Lods vigt. Herr Almqvist var enligt egen utsago alldeles okunnig om beskaffenheten af det öfverlämnade ämnet, men af förekommen anledning misstänkte han det vara arsenik och för att erhålla visshet härom hade han kommit att rådfråga mig. För att öfvertyga Herr Almqvist att det onekligen var arseniksyrlighet, reducerade jag en smula och lät honom känna arsenikmetallens egna lukt. Arseniken med det skrifna papper hvaruti den var förvarad behöll jag, enligt Hr. Almqvists egen begäran, hvarefter Hr. Almqvist tog afsked utan att han begärde något recept på motgift, hvilket troligen härrörde af glömska, emedan jag erbjöd honom detsamma straxt i början af samtalen och då han gick, glömde äfven jag att påminna honom derom. Sedan Herr Almqvist gått återkom han genast och sade sig hafva erinrat sig att det papper hvori arseniken var förvarad innehöll några anteckningar, hvarföre han önskade få det tillbaka, hvilket äfven skedde. Något vidare har jag ej att meddela i ämnet.

Stockholm d. 3 Julii 1851

Wilh. Anderberg Exam. Apothekare

Till Krigs Rätten vid Kongl. Lif Beväringens Regimentet.

Med återställande af de vid Krigs Rättens skrifvelse den 26 sistl. April hitkomne attester får jag härigenom underrätta, att, som Apotekaren Wilhelm Anderberg enligt t. f. Krono Länsmans G. Svanfelts närlagde memorial numera vistas inom annat Län, har jag funnit mig förhindrad låta det med honom begärda vitnesförhöret anställa. Wexjö Lands Cancelli den 25 Juni 1852.

/namnteckning/

Till Herr Krono Befallningsmannen C. Ströberg!

Den af Herr Krono Befallningsmannen den 22 sistlidne Maj utfärdade stämning å Apothekaren Herr Wilhelm Anderberg å Lessebo Bruk, såsom åberopadt vittne uti målet emellan Ryttnästaren von Scheven och förrymde Regiments pastorn Almqvist, har ej för honom kungjorts, emedan Anderberg för närvarande vistas å Klefva Bruk i Östra Härad, Alsheda socken af Jönköpings län, hvarom jag har äran ödmjukligen underrätta.

Torp den 5:te Juni 1852 G. Svanfelt

Till KrigsRätten wid Kongl. Lifbewärings Regementet

Härmed får Landshöfdinge Embetet öfverlemnna Protokolls Utdrag angående det vittnesförhör, som, med anledning af skrifvelsen den 6 sistlidne Juli, blifvit inför Östra Härad's Rätt anställdt med Apothekaren W. Anderberg i Jönköpings LandsCanzli den 6 Augusti 1852.

På Landshöfdingen Embetets wägnar M. G. Livijn C. Engstedt

Utdrag af Protokollet hållet vid Urtima Ting med Östra Härad i Hwetlanda den 2. Augusti 1852.

I närvaro af allmän Åklagare, Herr vice Krono Befallningmannen Hultman, blef, med anledning af från Krigs Rätten wid Kongl. Lif Bewärings Regementet, Domhafwanden tillhandakommen, skrifwelse den 6. sistlidne Julii, vittnesförhör anställdt med, efter kallelse, tillstädesvarande Herr Apothekaren Wilhelm Anderberg på Klefwa, uti wid nämnde Rätt anhängige ransakningsmålet angående förrymde Regements Pastorn Carl Jonas Ludvig Almqvist, angifwen att hafwa emot förre Ryttnästaren Johan Jacob von Schewen föröfwat bedrägeri och gjort försök att genom förgiftning Ryttnästaren afdagataga; Och tilläts Anderberg, mot hwilken jäf icke kunde utletas, aflägga wanliga vittneseden, hwarpå han, varnad för missbruk deraf, berättade: att han till Herr Polismästaren Strähle aflätne, från Krigs Rätten i afskrift hit ankomne skriftlige berättelse i målet den 3. Julii 1851 war riktig, tilläggande vittnet, sedan Herr Professoren och Riddaren C. G. Mosander, domhafwanden för ledning wid förhöret i afskrift tillsände berättelse i målet, blifwit uppläst, att vittnet icke kunde påminna sig, att Almqvist vid Jultiden 1850 eller vid ett annat tillfälle tillfrågat vittnet, huruvida förgiftning med arsenik kunde verkställas så, att den ej upptäcktes, hwaremot vittnet ville minnas, att wid samtal om en bok, kallad Lucretia Borghia, Almqvist frågat vittnet, hwarföre förgiftning med arsenik var så lätt att upptäcka, samt om arsenik var lösligt i vatten och om denna lösning var lika giftig som torr arsenik, derwid vittnet yttrat, att igenkännandet af alla

mineraliska gifter wore ganska lätt, emedan de ej undergå någon förstöring inom organismen eller under analysen, som deremot lätt inträffar med de organiska, samt att orsaken, hwarföre giftet sedan icke så lätt upptäcktes, troligen fick tillskrifwas den tidens dåliga analytiska metoder, och att vittnet ansåg aqua Tofana vara en lösning af arsenik syrlighet i vatten. Detta samtal skulle tilldragit sig i Almquists boning omkring Jultiden 1850 under det flere, vittnet okände, personer der gått in och ut. Widare, målet upplysande, hade vittnet sig icke bekant.

Berättelsen vidhölls; Och skulle det af förhöret meddelas Krigs Rätten genom Protokolls Utdrag, hvilket genast skall öfversändas till Konungens Befallningshafwande i Länet. På Urtima Härads Rättens vägnar,
Efter Förordnande: Carl Rogberg

Till Kongl. Öfwerståhållare Embetet!

I anledning af skrifvelsen af den 25:e sistledne Juni nämnde förhållandet med det resepass, som blifvit Regimentspastorn Carl Jonas Ludvig Almquist härstädes meddelt, får Landshöfdinge Embetet gifva vid handen, att den 13:de sistl. Junii infann sig en äldre person, och, under uppgift, att vara Lektor Almquist från Stockholm, hvilken där hade en privatskola och var ställd på resa, för att besöka någon af badorterne i Bohuslän eller badet i Warberg, anhöll om underrättelse hos undertecknad Lands Secreterare, hvilken ort i sådant afseende ansåges bäst och minst kostsam, och hvad han skulle tillskrifwa sin hustru, som afbidade sådant besked sedan han genom besök på stället träffat nödige anstalter för sin familles mottagande. I anledning heraf lemnades honom upplysning om förhållanderne i afseende på baden i Strömstad, Särö, Lysekihl, Grebbestad och Warberg, hvilka upplysningar han sökte att få utsträckta intill de minsta detaljer, hvarefter han, under stark belåtenhet och tacksamhet, var i begrepp att aflägsna sig, men derunder hemställde, huruvida det vore nödvändigt, att för resa till ett sådant ställe vara försedd med pass, hvilket han glömt i Stockholm, der man sällan begagnade sådant vid ångbåtsfärder och han således lätt kunnat förgäta medtagandet då han gick om bord för hitresan, derå han erhöll till svar, att nödvändigheten kunde komma att bero på omständigheter under resan, hvori han äfven tycktes sjelf instämma, med anhållan derföre att utfå ett dylikt pass, hvilket, där wäl ej hvarje badort behöfdes serskildt utsättas, kunde ställas till inrikes orter, under erbjudande dervid, att om identiteten af hans person ifrågasattes, få bestyrkande deraf medföra sin vän, herr Domprosten Doctor Thomander, den ende person, af hvilken han här i Staden var känd, då Herr Stats Rådet Fåhræus, med hvilken han hade lyckan, att äfven vara bekant, vistades i Stockholm. Efter desse inledande framställningar ansågs dock detta bestyrkande mindre nödigt under sådane omständigheter få en resa i dylikt ändamål, utan erhöll Almquist pass, ställdt till inrikes ort, sedan han uppgifuit sitt dopnamn vara J. R., hvilket ock i passet infördes. Han yttrade jemväl under bortgåendet att han ämnade besöka werldsexpositionen i London sedan han slutat sin badsejour, men skulle i sådant afseende från Stockholm requirera resepass. Efter underrättelse från Halmstad, straxt passet vid företeende der hafva varit dateradt den 28:e Maj, ställdt för

resa till Halmstad och Almquists namn befunnits utan dopnamn, så att samma pass också undergått betydlig förfalskning.

Göteborgs Landskansli den 14 Juli 1851

på Landshöfdinge Embetets vägnar

/namnteckning/ Engelblom

/namnteckning/

Fullmakt för Herr Borgmästaren G. A. Mellbin, att, vid Kongl. Lif Bewärings Regimentets Krigs Rätt, utföra min målsägande talan rörande afvikne Regiments Pastorn C. J. L. Almquist; Och godkänner jag hvad Ombudet härvid lagligen gör och låter.

Stockholm den 10:de April 1852 J. J. v Scheven

Original handlingar öfverlemnade af Öfverståthållare Embetet för Police Ärender till Krigs Rätten vid Kongl. Lifbewärings Regimentet, samt uti dess protocoll för den 10. April 1852, förtecknade, uti ransakningsmålet, rörande Regements Pastorn Carl Jonas Ludvig Almquist.

Från Hr. Ryttmästaren von Schewen har till mig blifvit öfversändt en blå och hvit skål innehållande en liten portion hafresoppa hvaruti ett fint hvitt pulver var uppslammat och af samma pulver befanns en del ligga på skålens botten, pulvrets mängd var omkring 1/2 thesked. Vid undersökning befans detta pulver vara Hvit Arsenik (Arseniksyrlighet) hvilket härmed intygas. Så sant mig Gud hjelpe till Lif och Själ. Stockholm d. 6 Juni 1851 N. J. Hamberg
Chemiaë Adj. vid Kgl. Carol. Inst.

Afskrift

S. K. F.

Må det tillåtas en för herr Reg. Pastorn obekant, men ändå verklig vän, att begagna anonymiteten för att gifva en kanske angelägen underrättelse. Jag har genom andra, tredje man hört att en Häradsh. R., för flere dar sedan underrättad om en lagsökning som han anser vara från en ryttmästare von Scheven, deröfver yttrat sig med ordalag som tillkännagifvit att han tillärnade en svår hämnd, men att han tillika tänkte komma åt herr Regem. Pastorn på något kännbart sätt, som han anser vara förbunden med herr v. S. Det har undfallit R. att i sin sold har någon i von S. hus boende, honom ofta mycket nära. Hvad han tilltänkt von

S. och herr Reg Past. vet jag icke, men har trott en varning ej vara ur vägen att lemna.

/Strecket/

Herr Notarien Sanderholm Stockholms Stads Auktions Werk

/Baksidan/

R. banco

Summa Banco -

57 - 35

afgå för Verket

- 4 - 43 - 2

återstår

52 - 39 - 10

afgå ytterligare obetalda Kronutskylder

4 - 4 - 4

Rest

48 - 35 - 6

Obs. Legokostnad för auction 10 Rdg.

18-41

Bl a Almqvists olika P M, brev till v Scheven, Hjerta, Stråle, brevet till Amanda Brandt, reversförteckningar m m. */Se polisförhören./*

42

/Fr Tempelman till v Scheven./ "Bland /---/ tillgångar finnes uptaget 1/8 mtl Wålberga i Sollentuna Härad men Gravationsbevis derå saknas, hwilket jag för domens afslutande behöfwer och derfore torde få utbedja mig Ödmjukl. V. Tempelman"

/På baksidan/

"Eget nog är denna Brefcopie sedan Tit. den ur sig /---/ tillegnade miscellane smörja otäcktes updyka – ifrån en moders (Ehrenhielm) morfaders (Mörner) Farmoders (Natt och Dag) Fadersfader (Arwe Ivarson) samt Båt- och Sturefäder i sjunkande Ledföljd oarchiverad nedsluten till Enslingen Jean Jaque v. S."

Protokoll från Krigsrätten vid Kongl. Lifbeväringensregementet 1852.

1852 den 29 Mars och följande dagar sammanträdde Krigs-Rätten vid Kongl Lif-Beväringens Regimentet uti Regimentets Ordres-rum i Högvakts Flygeln, vid Kongl. Slottet klockan 10 före middagen, för handläggning af nedannämnde mål.

Närvarande:

Ordförande:

Herr Majoren och Riddaren J. F. v. Heland.

Ledamöter:

Herr Capitainen och Riddaren

N. F. G. Ekerman,

"	"	"	A. E. Hazelius,
"	Lieutenanten	"	C. G. Silfverswärd,
"	"	"	C. A. af Klercker,
"	Under Lieutenanten		F. F. Fagerlin,
"	Auditeuren		A. F. Janson

S. d. aflade Herr Under Lieutenanten Fagerlin domare eden.

S. d. Kongl. Krigs Hof Rätten hade till Chefs Embetet vid Kongl. Lif Beväring Regimentet under den 12:te sistlidne Februari aflåtit en Chefs Embetet den 24:de i samma månad tillhandakommen, så lydande skrifvelse:

Sedan hos öfver Ståthållare Embetet för Polis Ärender förevarit undersökning, angående den emot Regements Pastoren vid Kongl. Lif Beväring Regimentet Carl Jonas Ludvig Almqvist gjorde angivelse, att hafva emot f. d. Ryttmästaren Johan Jacob von Schewen föröfvat bedrägeri och försök att, genom förgiftning, bemålde Ryttmästare afdagataga äfvensom utan lof här ifrån Staden sig begifvit; Och målet blifvit till Kongl. Krigs Hof Rättens omedelbara uptagande och afgörande öfverlemnadt; samt af den anledning att uplyst blifvit, att Regements Pastoren Almqvist utur Riket afvikit, utan att hans vistelse ort vore känd, bemålde Regements Pastor jemlikt 14. Cap. 25:te § Kongl. Krigs Artiklarne, är vorden, meddelat den 11:te September nästledit år utfärdad offentlig stämning förelagd att, inom Tre månader efter att stämningen blifvit i Post- och Inrikes Tidningarne, samt Hamburger Correspondent tredje gången införd, har Kongl. Krigs Hof Rätten sig ställa, för att å stämningen swara, vid påföljd för uteblifvande att varda dömd uppå de skäl, som för handen vore; och efter det den för Regements Pastoren Almqvists inställelse utsatta tiden nu mera förflutit, utan att han låtit sig afhöra, har Kongl. Krigs Hof Rätten, uppå Krigs Fiscals Embetets derom gjorde hemställan och med stöd af nyss åberopade Lagrum, funnit skäligt hänskjuta detta mål till undersökning hos Krigs Rätten vid Kongl. Lif Beväring Regimentet; Och får Kongl. Krigs Hof Rätten anmoda Chefs Embetet, att förordna om Krigs Rättens skyndsamma sammanträde, för att, rörande de emot Regements Pastorn Almqvist gjorde angivelser, i laga ordning ransaka, och, jemte Krigs Rättens underrättande om Kongl. Krigs Hof Rättens förrberörde Beslut, låta till Krigs Rätten öfverlemna Öfver Ståthållare Embetets i målet hållne, härjemte bilagda protocoll, hvilket, efter det undersökningen hos Krigs Rätten blifvit fulländad, bör, tillika med Protocollet deröfver hit åter sändas; Blifvande Kongl. Majt:s Justitie Cancellers Embete anmodadt, att utse och förordna särskild Actor, att undersökningen vid Krigs Rätten öfvervara.

I Följd häraf, och sedan Chefs Embetet till Krigsrätten öfverlämnat ej allenast berörde, utan äfven en sedermera från Kongl. Krigs Hof Rätten ingången skrifvelse af innehåll, att Kongl. Majt:s Justitie Cancellers Embete förordnat Stads Fiscalen vice Häradshöfdingen F. A. de Berg att i egenskap af serskild Actor öfvervara ifrågavarande undersökning, hade Krigs Rätten till denna dag utsatt sammanträde, för att, i anseende till detta måls vidlyftigare beskaffenhet, taga närmare kändedom om dertill hörande handlingar, samt för att öfverlägga om de vidare åtgärder, som böra föregå målets handläggning.

Sedan ofvanberörde skrivelser blifvit upläste, föredrogs målet, enligt en deröfver författad promemoria; hvarefter Krigs Rätten beslöt, att utsätta ransakningens företagande till den 10:de nästinfallande April klockan 9. föremiddagen, hvarom, genom afgående skrivelser, ej mindre Actor Stads Fiscalen v.

Häradshöfdingen F. A. de Berg, än ock Kongl. Hof Consistorium skulle underrättas, Kongl. Hof Consistorium i ändamål att utse och förordna fullmäktig, att undersökningen öfvervara; hvarförutan skulle, med föranledande af Öfver Ståthållare Embetets i målet hållne Protocoll, dels bemälde Embetes Cancelli uti skrifvelse anmodas, att låta bevisligen och vid laga bot till inställelse inför Krigs Rätten å ofvannämnde dag kalla följande personer, nemligen: Ryttmästaren Johan Jacob von Schewen; hans fru Maria Magdalena von Schewen; och hans son, Bruksidkaren Johan von Schewen; Regements Pastorn Almqvists Fru Anna Maria Almqvist och dotter Maria Lovisa Almqvist; pigan Hedda Högel, ogifta Paulina Amanda Brandt; Boktryckaren Lars Hjerta; Medicinæ Doctor K. F. Lewin; ogifta Maria Malmström; ogifta Carolina Kindblom; Guldarbetaren Theodor Lilja och hans hustru Anna Maria Lilja, född Malmberg; Enkan Christina Nordmark; vice Auditeuren E. Hamnström; pigan Catharina Larsson; Grosshandlanden Johan Ludvig Strindberg; Magister Bengt Hjalmar Wahlström, förre Landtmäteri Auscultanten Th. Bolin; Notarien V. P. G. Tempelman; vice Notarien O. A. Beckman; Assistenten Ch. N. Rathsmann, pigorna Christina Berg och Catharina Lager.

Då ej vidare förekom åtskiljdes Krigs Rättens Ledamöter.

1852 den 10:de April

S. d. Närvarande samma herrar Ledamöter, som vid förra Rättegångstillfället. S. d. I enlighet med Krigs Rättens den 29:de sistlidne fattade beslut, företogs en till handläggning ransakningsmålet, angående Regements Pastorn vid Kongl. Lif Bevärings Regimentet Carl Jonas Ludvig Almqvist, angifven att hafva emot f. d. Ryttmästaren Johan Jacob von Schewen föröfvat bedrägeri och försök att genom förgiftning bemälde Ryttmästare afdagataga äfvensom utan lof från Staden sig begifvit, och hade, efter det att i förra protocollet omförmädte skifvelserne blifvit expedierade, ej mindre Öfver Ståthållare Embetets Cancelli jemte till Krigs Rätten ställd skrifvelse insändt behörige bevis, att till instämmelse denna dag blifvit kallade alla de af Krigs Rättens skrifvelse till bemälde Embetet uptagne personer, med undantag likväl af Boktryckaren Lars Hjerta och ogifta Maria Malmström, hvilka skulle vistas å utrikes ort, samt Landtmäteri Auscultanten Theodor Bolin, hvilken icke kunnat med kallelsen anträffas och om hvilkens vistelseort någon uplysning ej eller kunna vinnas, att ock Öfver Ståthållare Embetets för Polis-Ärender låtit till Krigs Rätten öfverlemna de uti sistbemälde Embetes Protocoll öfver derstädes förekommen undersökning rörande Regements Pastoren Almqvists åberopande original-handlingar, hvilka handlingar, enligt bifogad förteckning, bestodo uti:

1:o ett skuldebref af den 3 Junii 1851 å 1,500. Rdr Banco, jemte sex procentes årlig ränta, ställdt att betala till Sedelhafvaren den 23 Februarii 1852 och undertecknad med ett namn, som antages vara O. L. Almqvist;

2:o att de af de d:o å 4,800. Rdr B:co, jemte d:o ställdt att betala till d:o den 2 Mars 1852 och undertecknad med d:o;

3:o den af Almqvist, vid sin afresa å bordet qvarlemnade till dottren ställda promemoria;

4:o de vid vilitation uti Almqvists Chifonier anhållne och uti ransaknings protocolen omnämnde skriftlige upsattser å 5. serskildte papperslappar, jemte det omslag uti hvilka de voro inlagde; 5:o skrifvelsen till Amanda Brandt deruti han varnat för von Schewen;

6:o det omslag uti hvilket penningarne tillsändes Amanda Brandt;
 7:o en skrifvelse till von Schewen undertecknad A, och deruti ännu en handlingens omskrifving;
 8:o en d:o till de utan underskrift, deruti nämnes om Lysellska penningarne och borgen;
 9:o upsatts å skrifvelsen med slutsumman 17,233;
 10:o skriftlig adress å Doctor Hamberg;
 11:o Copia af Lewins bref d. 8/6 51. till Doctor Hamberg;
 12:o N. P. Hambergs bevis om att uti hafversoppan fanns arsenik; 13:o v. Schewens bref af den 8/6 51., deruti han begär 250 Rg:t;
 14:o den handling uti hvilken arseniken, som fanns uti Bokskåpet, var inlindad;
 15:o copia af ett bref till Almqvist, deruti han varnar för R.;
 16:o Almqvists bref till von Schewen af den 1/12 45.,
 17:o Almqvists bref till Herr Polismästaren Stråle af den 14/7 51.; 18:o Almqvists bref till boktryckaren Hjerta, deruti han tillkännagifver, att han är hindrad deltaga i *redaction* af Aftonbladet; 19:o J. L. Strindbergs skuldebref af den 25/1 1850. å 600 Rdr Silfver Specie, namnet öfverstruket.

Wid uprop uti ifrågavarande mål tillstädeskommo nu, dels Stads-Fiscalen vice Häradshöfdingen F. A. de Berg och Kongl. Hofpredikanten m. m. Herr Magister Johan Gustaf Lundberg, i egenskap den förre af Actor och den sednare af Consistorii Fullmäktig, på grund af serskildta utaf vederbörande för dem i berörde hänseenden utfärdade och nu företedde förordnanden, dels såsom Ombud för målsäganden f. d. Ryttmästaren von Schewen, enligt fullmagt, Borgmästare G. A. Mellbin, hvilken, med anmälan att hans hufvudman var till följe af sjukdom ur stånd att lemna sina rum, hemställde att, om Krigsrätten framdeles skulle finna nödigt, att höra Ryttmästaren von Schewens egen person, Krigsrätten måtte vidtaga sådane åtgärder, att förhöret kunde försiggå hemma hos Ryttmästaren, dels och af de personer, hvilka blifvit på ofvanomförmäldte sätt kallade för att i målet höras, Ryttmästaren von Schewens hustru, Fru Maria Magdalena von Schewen och Son, Bruksidkaren Johan von Schewen, Regementspastorn Almqvists hustru, Fru Anna Maria Almqvist och dotter Maria Lovisa Almqvist, åtföljda af bemälte Regements-pastorns broder Assessoren Gustaf Fridolf Almqvist, pigan Hedda Högel, ogifta Paulina Brandt, Medicine Doctorn K. F. Lewin, ogifta Carolina Kindblom, Guldarbetaren Theodor Lilja, och hans hustru Anna Maria Lilja, född Malmberg, Enkan Christina Nordmark, vice Auditeuren E. Hamnström, Grosshandlanden Johan Ludvig Strindberg, Magister Bengt Hjalmar Wahlström, Notarie V. P. G. Tempelman, vice Notarien O. A. Beckman, Assistenten C. N. Rathsmann, pigan Christina Berg, samt Hattmakare Åldermannen Carl Johan Lorentz senior, hvaremot pigorne Catharina Larsson och Catharina Lager, hvilka jemväl blifvit till denna dag inkallade, anmäldes vara af sjukdom hindrade från inställelse.

Af ofvanuppräknade personer blefvo nu följande, hvilka i anseende till det släktskap och andra förhållande, hvaruti de stodo, dels till Regements Pastorn Almqvist och dels till målsägaren Ryttmästaren von Schewen, ej kunde tillåtas, att i målet vittna, upplysningsvis utan ed afhörde, neml:

I:o Assessoren Almqvist, hvilken på tillfrågan huruvida han hade sig något bekant angående Regements-Pastorn Almqvists lefnadsomständigheter, i berörde hänseende uplyste: att Regements-pastorn Almqvist vore född i Stockholm i November månad 1793 af numera aflidne föräldrarne Herr Commissarie Almqvist och hans hustru Anna Gjørwell; att Regements-pastor

Almqvist, efter wid Läroverken i Stockholm fulländade skolstudier, begifvit sig till Upsala Academie, der han år 1815 vunnit Philosophie Doctors graden; sedan Regements-pastorn Almqvist dock någon tid conditionerat såsom Privatlärare i Finland, hade han återkommit till Stockholm och blifvit anställd såsom e. o. tjänsteman å Kongl. Ecclesiastik Departementets Expedition, hvarest han år 1823 blifvit till ordinarie Copist befordrad; hösten sistberörde år hade Regements-pastor Almqvist flyttat till Wermland, der han, efter att påföljde år hafva trädt i gifte med sin nu ännu lefvande hustru, bott till år 1826, då han kommit tillbaka till Stockholm och här bott med sitt hushåll till 1842, under hvilken tid Regements-pastorn Almqvist, sedan han år 1837 tagit Prestexamen, varit anställd dels såsom vicarierande Lärare vid Kongl. Krigs-Academien å Carlberg dels ock såsom Rector vid härvarande Elementarskola från år 1838 till 1842; efter att under åren 1840 och 1841 hafva företagit en utlänsk resa, köpte han år 1842 Antuna egendom, den han likväl påföljde året försålt, hvarefter Almqvist, som ansett sig af economiska omsorger alltför mycket hindrad i sin litterära verksamhet, uplöst sitt hushåll, då hans hustru och barn bosatt sig i Jönköping, samt Regements-pastor Almqvist sjelf under tiden vistats, dels i Stockholm och dels utrikes, tills år 1845 då han med familjen åter bosatt sig i Stockholm samt biträdt Boktryckaren Hjerta, såsom medarbetare i tidningen Aftonbladet och år 1848 befordrats till Regements Pastor wid Kongl. Lif-Bevärings Regimentet. I öfrigt förmälde Assessor Almqvist att han, som angående Regements-pastor Almqvists förhållande till Ryttmästare von Schewen ej hade sig bekant annat, än att det Regements-pastor Almqvist år 1845 blifvit bestulen på snart sagt, allt hwad han egde, han af Ryttmästaren till låns erhållit penningar, dem Assessorn sedermera för Regements-pastorns räkning till von Schewen återbetalat, äfwensom ej hade någon uplysning i afseende å föremålet för denna ransakning att meddela, witsordade sin inför Öfwer Ståthållare Embetet för Polisärender afgifne och i bemälde Embetes protocoll under pag: 174–179 intagne berättelse, tilläggande Assessoren, på framställde frågor, att Regements-pastor Almqvist hvilken Assessoren icke träffat på längre tid före hans afvikande, Pingstaftonen den 7 Junii sistl. år besökt Assessoren, hos hwilken någon annan person förut innewarit, så att Regements-pastorn ej ytrat vidare, än att han welat afhöra huru Assessoren mädde, samt genast aflägsnat sig; och hade Assessoren tyckt sig förmärka, det Regements-pastorn wid omförmälde tillfälle, sett orolig och ängslig ut, hwilket Assessoren trott härleda sig från Regements-pastorns brydsamma affärer.

2:o Fru Anna Maria Almqvist, för hwilken nu uplästes de af henne inför Öfwer Ståthållare Embetet för Polisärender afgifne och i bemälde Embetes protocoll under pag: 142–145, 146–147 intagne berättelser, åberopade samma berättelser till alla delar och tillade, på gifven anledning, att hon aldrig hört hennes man nämna Ryttmästaren von Schewen vidare eller omtala, att han med bemälde Ryttmästare hade andra transactioner, än att han till von Schewen utlånade böcker, samt att hon icke förmärkt det Regements-pastor Almqvist, wid den tid nu ifrågavarande händelser timat, warit till lynnet annorlunda, än vanligt eller då wisat någon ovanlig oro eller ängslan.

3:o Maria Lovisa Almqvist förklarade: att hon angående sin faders förhållande till Ryttmästaren von Schewen och nu ifrågawarande brott, icke hade sig något bekant, samt i öfrigt icke hade något att tillägga, hwad hon, på sätt Öfwer Ståthållare Embetets för Polisärender protocoller i målet under pag: 142, 143 och 144 omförmäla, inför bemälde Embete uplyst.

4:o Fru Maria Magdalena von Schewen witsordade till alla delar sin inför Öfwer Ståthållare Embetets för Polisärender afgifne och i bemälde Embetes protocoll under pag: 364–371 intagne berättelse; tilläggande Fru von Schewen, på frågor, att Almquist vid sitt första besök hos henne den 28:de Maji sistl. år, efter att hafwa börjat samtal om Ryttmästaren von Schewen, ibland annat sagt, att Ryttmästaren yttrat önskan, att få tala med Fru von Schewen, hwarpå hon genmält, det hon ej orkade och om von Schewen wille henne något, kunde han skicka häst och wagn för att hemta henne, i hvilket fall hon ej wille undandraga sig att besöka Ryttmästaren; att sen Fru von Schewen för Almquist omtalat, huru von Schewen afwisat sin sonson, samt i öfrigt framställt sina i Öfwer Ståthållare Embetets protocoll omförmälde betänkligheter att besöka von Schewen, Almquist sett, såsom orden föllo "besynnerlig" ut, samt enträget fortsatt sina upmaningar till Fru von Schewen att besöka mannen och då Fru von Schewen dervid fällt yttrandet: att några af de personer, hwilka omgäfwö Ryttmästaren, kunde gifwa något åt honom, samt Fru von Schewen derföre sedan blifwa misstänkt, till hwilket yttrande Fru von Schewen icke kunde upgifwa någon förklaringsgrund, hade Almquist bleknat och yttrat "huru kan Fru tänka så illa om folk"; att då Fru von Schewen emedlertid sagt sig wilja tänka på saken, hade Almquist yttrat: "Fru ser ju så resolverad ut och den saken tål intet att tänka på", hwarefter och sedan Fru von Schewen fortfarande wägrat, att gifwa något bestämt swar, Almquist aflägsnat sig med löfte att återkomma efter åtta dagar – samt att Almquist, wid sitt andra besök, fortsatt sine upmaningar att besöka von Schewen, dem Fru von Schewen dock afwisat, under förnyat yttrande, att om von Schewen wille träffa henne, kunde han låta hemta henne hem till sig.

5:o Bruksidkaren von Schewen, som jemväl vidhöll hvad han inför Öfwer Ståthållare Embetet för Polisärender, på sätt dess protocoll under pag: 277–302 utwisar, i målet anført, förklarade dessutom, på frågor, att von Schewen hwilken icke besökt sin Fader på sju års tid, och första gången sammanträffat med Almquist på en källare, dit von Schewen i sällskap med sin fader inkommit för att äta middag, aldrig sett Almquist hemma hos fadren under den tid von Schewen ännu stod i wänskapligt förhållande till och besökte sin bemälde fader; att då Almquist, wid sitt första besök hos von Schewen omtalat, att några skuldebref förkommit för Ryttmästaren von Schewen, Almquist icke bestämdt yttrat, att berörde skuldebref varit utgifne af Borgmästaren Mellbin, utan hade Almquist endast sagt, att han trodde dem vara uthändigade af Mellbin, men att de kanhända äfven varit af någon annan person; att, då fråga upstått, hvilken eller hvilka, som skulle kunna hafwa tillgripit omförmälde skuldsedlar, Almquist omtalat, att flickan Amanda Brandt och pigan Hedda Högel woro de, som ständigt wistades hos och omgäfwö Ryttmästarens person, och i sammahang dermed yttrat, att, ehuru Brandt och Högel woro beskedliga menniskor, så att Almquist ej wille misstänka dem för ifrågawarande tillgrepp, man dock, enär någon måste hafwa föröfwat tillgreppet, möjligen kunde falla misstankar på Brandt och Högel, samt då von Schewen den 10 Junii sistl. år sammanträffat med Almquist uti Hummels cigarrbod och Almquist dervid yttrat sin önskan att samtala med von Schewen, Almquist, sedan de inkommit på Åhlströms källare, yttrat, det han med det begärdte samtalet med von Schewen åstyftat, att få weta rätta sammanhanget med de från Ryttmästaren von Schewen bortkomne skuldsedlarne och i afseende å honom widtagne förgiftningsförsöken, hwilka von Schewen wid sitt förut gjorde besök hos Almquist omnämnde.

Efter det förutnämnde personer blifwit på ofwanberörde sätt afhörde, anhöll Åklagaren det öfvrige tillstädeskomne personer, nemligen: pigan Högel, flickan Brandt, Doctor Lewin, Carolina Kindblom, Guldarberaren Lilja och hans hustru, Enkan Nordmark, vice Auditeuren Hamnström, Grosshandlanden Strindberg, Magister Wahlström, Notarien Tempelman, vice Notarien Beckman, Assistenten Rathsmann, pigan Borg, samt Äldermannen Lorentz senior, måtte warda på ed i målet afhörde; med anledning häraf och som, efter det, på fråga om jäf emot de åberopade wittnen, i afseende å pigan Högel blifwit uplyst, att hon för närwarande war lagstادت tjenstehjon hos Ryttmästaren von Schewen, Häradshöfdingen de Berg anhållit att pigan Högel måtte i anseende till beskaffenheten af förewarande mål tillåtas att, oaktadt hon wore i Ryttmästaren von Schewens tjenst, wittne i målet bära, samt något jäf emot öfrige ofvanupräknade personer icke anförds, eller kunnat utrönas, fann Krigs Rätten skäligt tillåta, alla ej mindre de personer, hvilka blifwit ojäfwade lemnade, nu ock pigan Högel på grund af 17 Cap. 7 § Rättegångs Balken, finge såsom wittnen i målet afhöras, i följe hwaraf ifrågawarande personer nu fingo förekomma och aflägga wanlige sanningseden, hvarefter de erinrades om edens wigt och wådan af osann ed, hvar för sig hördes i följande ordning:

6:o Pigan Hedda Högel, för hwilken nu uplästes den af henne inför Öfwer Ståthållare Embetet för Polisärenden i målet afgifne och i bemälde Embetes protocoll under pag: 57–75 och 216–218 intagne berättelse witsordade, på sin aflagde wittnesed, samma berättelse med följande rättelser och tillägg: att den skål med hafresoppa, hwilken Högel den 1 Junii första gången kokat och burit till Ryttmästaren von Schewen, efter det händelsen i Högels rum timat, från början endast warit till hälften fylld med soppa och blifwit i samma skick wisad för doctor Lewin; att Ryttmästaren von Schewen icke befallt henne, att gå med berörde soppa till Apotheke Lejonet, utan hade Högel, som, efter det soppan blifwit förewisad doctor Lewin, tänkt slå bort densamma, wid det hon kommit ut i köket, der träffat hustru Lilja, hwilken, efter det hon fått af Högel weta förloppet med soppan, tillrådt Högel att taga soppan med sig till Apotheke Lejonet, dit Högel skulle på eftermiddagen begifwa sig för att hämta medicamenter till Ryttmästaren von Schewen och hade Högel först då, i afsigt att efterse huruwida något ämne fanns på botten i skålen, slagit ut den tunna delen af soppan, hwarefter på botten qvarstadnat en massa af fint pulver, som för fingrarne känts grusigt; att den flaska, hwari Ryttmästaren von Schewen hade sitt bränwin förwarat, alltid stod på ett bord wid kakelugnen i yttre rummet och brukade Ryttmästaren, att hwarje dag, då han icke war illamående, taga sig en sup ur berörde flaska; att Högel först efter det hon den 7 Junii uptäckt, att något främmande ämne fanns uti bränwinet i merberörde flaska hört Ryttmästaren von Schewen omtala, att Almquist någon dag, den Ryttmästaren dock icke kunde närmare bestämma, än att det warit någon af dagarne i den nästförflutne weckan, tagit sig en sup bränwin af flaskan, men hade Ryttmästaren derwid icke omtalat och Högel ej eller sig förmärkt, att Ryttmästaren wid något tillfälle, då han, efter den 31 Maji eller den dag Almquist supit ur flaskan, förtärt af flaskans innehåll, känt sig deraf illamående; att doctor Hamberg, för hwilken Högel den 9 Junii upwisat bränwinsflaskan, efter att hafwa undersökt dess innehåll, mundtligen yttrade, att bränwinet war förgiftadt, samt behållit flaskan, om hwilken Högel, som sedermera ej sett den, icke hade någon kännedom; att Ryttmästaren von Schewen strängt förbjudit, pigan Högel, som andra personer att för Almquist omtala deras iagttagelser om hafresoppans förgiftning, hwilket

warit orsaken dertill, att Högel ej nämnt om soppan för Almqvist, hvilken ej eller hos Högel derom förfrågat sig; att orsaken hvarföre Ryttmästaren von Schewen, då Högel inburit första hafresoppan och till Ryttmästaren yttrat, att hon ej tordes gifwa honom den, emedan det war något uti den, genast satt tro till Högels uppgift utan att närmare undersöka eller efterfråga förhållandet, warit den, att Almqvist just då inkommit i det rum, der Högel och Ryttmästaren befunnit sig, samt sålunda hindrat dem, att vidare meddela sig med hwarandra om saken samt att Hedda, i sin första häpenhet öfwer tilldragelsen med soppan ej fattat några misstankar emot Almqvist, utan att hon först, efter det hon och hustru Lilja wid antändningen af de hvita korn, som befunnits i soppan, känt lukten af hvitlök, samt Högel besinnat, att wid det tillfälle då Högel satt soppan ifrån sig i sitt rum och aflägsnat sig för att hemta den af Almqvist begärde nycklen, Högel ensam funnits hemma i Ryttmästarens bostad och sålunda ingen annan, än Almqvist innevarit i rummet, der soppan stått, fattat bestämda misstankar, att Almqvist warit den, som förgiftat soppan, hwarförutan Högel, för hwilken nu upwistes de af Almqvist utgifne skuldförbindelserne, förklarade, att hon igenkände dem för desamma, hvilka Ryttmästaren von Schewen den 4:de Junii och någon dag derefter för Högel framwisat.

7:o Paulina Amanda Brandt, witsordade, på sin aflagde ed, sin för henne nu upläste, inför Öfwer Ståthållare Embetet för Polis-ärender afgifne och under pag: 87–92 i bemälde Embetes protocoll intagne berättelse, tilläggande, på frågor, att det af Ryttmästaren von Schewen med Brandt den 30 Maji sistl. år hållne förhör försiggått omkring klockan 1/2 till 8 på morgonen, hwarefter Brandt begifwit sig för att verkställa sömnad till Baron d'Albedyhls bostad, derifrån hon efter att hafwa omtaltat hwad som timat hos Ryttmästaren von Schewen, och därstädes någon stund uppehållit sig, gått till Theaterhuset, hwarest hon dröjt till ungefär kl. 1/2 12 på dagen, derefter hon begifvit sig till Eckerts Schweitzeri och, efter en stunds derwaro, derifrån aflägsnat sig samt återkommit till Schweitzeriet på eftermiddagen; och hade under den tid som förflutit emellan det Brandt aflägsnat sig från Schweitzeriet och dit återkommit, det till Brandt adresserade brefwet blifwit å Schweitzeriet aflemnadt; förklarade Brandt, att hon wid emottagandet af brefwet tyckt sig finna likhet emellan stilen i brefwet och i hwad hon förut sett wara skrifwet af Almqvist.

8:o Doctor Lewin förklarade, att han icke hade något att tillägga innehållet af sin hos Öfwer Ståthållare Embetet för Polis-ärenden skrifligen och muntligen afgifne under pag: 75–87 intagne för honom nu upläste berättelse.

9:o Carolina Kindblom åberopade sin inför Öfwer Ståthållare Embetet för Polis-ärenden afgifne, i protocollen under pag: 272–276 intagne och nu upläste berättelse; hwarförutan Kindblom, på fråga, uplyste, att Maria Malmström, efter att hafwa ingått wid Rappos Konstberidaretrupp sistlidne års höst, med samma trupp begifwit sig utomlands och hade ännu icke hit återkommit.

10:o Guldarbetaren Lilja widhöll sin hos Öfwer Ståthållare Embetet för Polis-ärenden afgifne i dess protocoll under pag: 96–100 intagne och nu upläste berättelse, den han till alla delar witsordade; tilläggande på fråga, att han tillrådt Högel att slå hafresoppan tillsammans i en skål, af den anledning, att han trodde det undersökningen af soppan skulle blifwa lättare ju större massan war.

11:o Hustru Anna Maria Lilja förklarade, efter det den af henne inför Öfwer Ståthållare Embetet afgifne och i dess protocoll under pag: 302–307 intagne berättelse blifwit upläst, att hon icke hade något att densamma tillägga.

12:o Enkan Christina Nordmark åberopade hvad hon inför Öfwer Ståthållare Embetet, på sitt dess protocoll under pag: 100-101 utwisar, berättade, samt förmälde dessutom att hon, som bodde hyresfritt hos Ryttnästaren von Schewen, wäl sett Almqvist ett par gånger hwarje dag besöka Ryttnästaren, men hade sig icke något bekant, angående tillgreppet af de Ryttnästaren tillhörige skuldsedlarne eller, angående förgiftningsförsöken, samt att hon onsdagen den 11:te Junii 1851 blifwit skickad af Ryttnästaren von Schewen med ett bref till Almqvist, samt ankommen till Almqvists bostad, derstädes blifwit underrättad, att Almqvist vore bortrest, äfwensom anmodad, att till Ryttnästaren von Schewen medtaga några handlingar, dem hon jemväl wid hemkomsten tillställt Ryttnästaren.

13:o vice Auditeuren Hamnström, för hwilken lästes hans till Öfwer Ståthållare Embetets ingifne och i dess protocoll under pag: 110–141 anmärkta skriftliga berättelse, witsordade densamma på sin aflagda ed till alla delar, jemte förklarade, det han icke hade något vidare att tillägga.

14:o Grosshandlanden Strindberg förmälde det han ej hade sig något annat i saken bekant, än hvad han hos Öfwer Ståthållare Embetet, på sätt dess protocoller under pag: 193–203 omförmäler, berättat, hwilken berättelse Strindberg nu till alla delar witsordade.

15:o Magister Wahlström förklarade, att han tog på sin aflagde wittnesed sin inför Öfwerståthållare Embetet afgifne och i dess Protocoll under pag: 220-225 och 256 intagne berättelse, hvarförutan Wahlström dels anhöll, att få i dette Protocoll anmärkt, hurusom det uti den i Regements Pastorn Almqvists Chiffonier påträffade Promemoria förekommande uttryck, att "F. gifvit bort dem åt W. gossar", hwilket skulle enligt den tolkning, som Öfwer Ståthållare Embetets Protocoll gaf vid handen i afseende å bokstafen W., innebära, att Wahlströms gossar afsågos, hänsyftade, enligt Wahlströms tanka, på Wärdens gossar, helst som Wahlström ej hade mer en en Son och dels, på af Borgmästare Mellbin gifven anledning och efter det Wahlström fått betrakta de skuldsedlar, Almqvist i stället /för/ de förkomna, utgifvit till Ryttnästaren von Scheven, förklarade att stilen uti desamma synbarligen vore Almqvists, ehuru deri tydligen röjde sig ett bemödande till en förvridning af stilen.

16:o Notarien Tempelman åberopade hvad han inför Öfwer Ståthållare Embetet, på sätt dess Protocoll under pag: 264–267 innehåller, berättade.

17:o Notarien Beckman vidhöll likaledes sin inför Öfwer Ståthållare Embetet gjorde berättelse, sådan den funnes i bemälde Embetes Protocoll under pag: 307-313 intagen.

18:o Assistenten Rathsman witsordade på sin aflagde ed innehållet af sin till Öfwerståthållare Embetet ingifne och i dess Protocoll under pag: 319-325 intagne skriftlige berättelse, äfwensom hvad han under pag: 330-334 mundtligen andragit, hvaremot han förklarade sig icke vilja under wittneseden inbegripa hvad han i den skriftliga berättelsen anfört under 325–330, i afseende sina psykologiska iakttagelser, angående föremålet för förevarande undersökning.

19:o Pigan Berg förmälde det hon icke hade något att tillägga sin i Öfwer Ståthållare Embetets Protocoll under pag: 357–361 intagne berättelse.

20:o Hattmakare Ålderman Lorentz, för hwilken hans inför Öfwer Ståthållare Embetet afgifne och i dess Protocoll under pag: 101–104 intagne berättelse nu uplästes, förklarade, att han witsordade riktigheten af samma berättelse samt ej hade sig något vidare i målet bekant; tilläggande Lorentz, på fråga, att Almqvist, enligt hvad Lorentz iakttagit, umgåtts högst förtroligt med

Ryttmästaren von Schewen och af honom blifwit bemött såsom Almqvist skulle varit hans son, samt att Almqvist, som förut dagligen besökt Ryttmästaren von Schewen, under den tid, som närmast föregått Almqvists afwikande flere gånger om dagen varit hemma hos Ryttmästaren, äfwensom Lorentz, efter af Borgmästaren Mellbin framställd fråga, förmälde, att han, vid sina besök hos Ryttmästaren von Schewen, förmärkt, att denne i början af Junii månad vara besvärad af stor ögonsvaghet och af salivation.

Sedan ofvanbemäldte personer blifwit, på sätt oförmäldt är, hörde, samt deras afgifne berättelser blifwit för dem uprepade och erkände, anhöll Åklagaren, vice Häradshöfdingen de Berg, som förklarade det han för närvarande ej hade något i målet att andraga, det öfrige inför Öfwer Ståthållare Embetet hörde personer, hvilka wid detta ransakningstillfälle icke varit inkallade, måtte warda till annan dag inställde för att wittnesmål afgifva, äfwensom Borgmästaren Mellbin förmälde, att som hans hufwudman Ryttmästaren von Schewen hade anledning till den förmodan, att Herr Professoren och Riddaren Mosander wore i tillfälle att lemna viktiga uplysningar i förewarande mål, Borgmästaren såg sig föranlåten, att anhålla, det bemälde Herr Professor jemväl måtte warda till nästa ransakningstillfälle inkallad för att i målet såsom wittne afhöras; hvarefter och då något vidare till anteckning nu ej förekom, Krigs Rätten beslöt, det ransakningen skulle å nyo företagas Lördagen den 17:de nästinstundande April klockan 10 förmiddagen, då ej mindre åklagaren vice Häradshöfdingen de Berg och Consistorii Fullmäktigen Herr Kongl. Hofpredikanten m. m. Lundberg, än ock målsäganden Ryttmästaren von Schewen hade att sig inför Krigs Rätten åter inställa; och till hvilken dag Öfwer Ståthållare Embetets Cancellie skulle, genom afgående skrifwelse, anmodas låta inkalla för hörande i målet följande personer, nemligen:

- 1:o Apothekaren Jacob Keyser;
- 2:o Provisoren Emil Fredholm;
- 3:o Provisoren Marcus Löwendahl;
- 4:o Canzlisten Fabian Montgomery;
- 5:o vice Notarien Fredric Bergman;
- 6:o Jungfru Carolina Lundvall;
- 7:o Källarmästaren Carl Henric Åhlström;
- 8:o Kyparen Gustaf Lindros;
- 9:o Metall-Fabriqueuren Anders Johan Hultman;
- 10:o Pigan Maria Winquist, och
- 11:o D:o Carolina Janson;
- 12:o Pigan Theresia Angberg;
- 13:o Doctor N. P. Hamberg;
- 14:o Assessoren M. J. Crusenstolpe;
- 15:o Professoren och Riddaren Mosander;
- 16:o Tjenstepigan Maria Cath. Larsson;
- 17:o Pigan Catharina Lager och
- 18:o Landtmäteri Auscult: Th. Bolin.

Härefter och sedan Vederbörande afördte åtskiljdes Krigs Rättens Ledamöter.

1852 den 17 April

S. d. Närvarande Herrar Ledamöter som ofvan, med undantag af Herr Lieutenanten Silfverswärd, hvilken anmäldes vara af sjukdom hindrad att i Krigs Rättens förhandlingar denna dag deltaga.

S. d. Som vid den från den 10.e denna månad till i dag upskjutne fortsättning af ranskningen rörande Regements Pastorn vid Kongl. Lif Bevärings Regimentet Carl Jonas Ludvig Almqvist, angifven för bedrägeri, försök till förgiftning och rymning m. m., anmäldes att Ryttmästaren von Schewen vore af sjukdom fortfarande urståndsatt att lemna sina rum, beslöt Krigs-Rätten att till en början begifva sig till von Schewens bostad i huset N:o 5 vid gamla Norrbro, för att med von Schewen hålla förhör uti de emot Almqvist upgifne omständigheter; och inställde sig härwid, i närvaro af Ryttmästaren von Schewen, Actor Stadsfiscalen vice Häradshöfdingen F. de Berg och såsom Consistorii ombud Herr Kongl. Hof Predikanten m. m. J. G. Lundberg, äfvensom Herr Borgmästaren Mellbin, i egenskap af von Schewens biträde vid ransakningen.

Till en början anhöll Ryttmästaren von Schewen, att Krigs Rätten måtte för honom låta upläsa Öfwer Ståthållare Embetets för Polisärenden i målet förde Protocoll, så vidt det omfattade von Schewens wid undersökningen gjorde andraganden, och förklarade Ryttmästaren, sedan upläsning af Protocollet försiggått, att han hufwudsakligen godkände sine i Protocollet vid pag: 4-42, 54-55; 203-214; 218-220; 227-234; 250-251; och 253-254 intagne upgifter, dock med följande tillägg och förändringar; att Ryttmästaren redan år 1840 gjort sin första bekanskap med Almqvist; att det belopp, för hvilket Almqvist häftade i skuld till von Schewen, gick till minst 20,000 Rdr. B:co; att Almqvist icke allenast såsom lån af Ryttmästaren bekommit contanta penningar, utan äfven för incassering och indrifning af andre personer utfärdade skuldförbindelser, å hvilka Almqvist till Ryttmästaren utgifvit qvittencer och recipissen, som Ryttmästaren haft förvarade uti ett litet convolut, som legat uti en olåst låda i ett uti Salen stående bord och hade Ryttmästaren några dagar efter det han saknat de åtta af Almqvist utfärdade skuldsedlarne erfarit, att jemväl alla förmälde qvittencer varit borttagne; att Ryttmästaren vid det tillfälle, då Almqvist den 31 Maji sistl. år, i afsigt att taga sig en sup, uppehållit sig vid det bord, der Ryttmästarens bränwinsflaska varit stående, tyckt sig förmärka ett lika beskaffadt frasande ljud af papper, som Ryttmästaren förmäldt sig hafva förmärkt wid det tillfälle, då Almqvist den 3 påföljde Junii varit sysselsatt att smaka på hafresoppan; att då Almqvist den 1 Junii sistl. år, under det Ryttmästaren och Pigan Högel i den emellan Högels och Ryttmästarens yttre rum belägne Kammare samtalat om beskaffenheten af den på Ryttmästarens begäran kokta hafresoppan, som Högel förklarar se besynnerlig ut, så att hon ej vågade gifva Ryttmästaren den, kommit ifrån bequämlighets-huset in till Ryttmästaren, Almqvist dervid gått genom Högels rum in uti det der Ryttmästaren och Högel innevarit, och icke, på sätt i Öfwer Ståthållare Embetets Protocoll omförmäles, ifrån förstugan deruti inkommit i Ryttmästarens yttre rum; och att Ryttmästaren icke, på sätt Öfwer Ståthållare Embetets Protocoll pag: 234 innehåller, yttrat att Hattmakare-Åldermannen Lorentz häftade eller icke häftade i skuld till Ryttmästaren; härförutan förmälde Ryttmästaren, dels att till någon af de dagar, då Öfwer Ståthållare Embetet för Polis ärenden hållit ransakning i förevarande mål hemma hos Ryttmästaren, hade varit till hörande i målet inkallade, dels Fru Gerle och hennes dotter och dels flickan Maria Gellin af hvilka jemväl de tvänne förstnämnde inställt sig, samt blifwit af Polis-mästare Stråle enskildt förhörde, hvaremot Maria Gellin icke tillstädeskommit, utan hade i afseende å henne blifwit anmodadt, att hon afrest från Stockholm vid samma tid, som Almqvist, samt troddes hafva åtföljt honom, dels att vid ett tillfälle, då bemälde Herr

Polismästare hemma hos von Schewen hållit undersökning, för Polismästaren, som i ett annat rum samtalat med Herr Professor Mosander, efter en stunds förlopp åter inkommit i det rum, der undersökningen hölls, Herr Polismästaren yttrat: "det var bästa vittnet, nu är Almquist fast"; och anhöll Ryttmästaren von Schewen, på grund af anförde omständigheter, hvilka, enligt Ryttmästarens tanka, antydde ej mindre Herr Professor Mosander, än ock Fru Gerle och hennes dotter samt Maria Gellin kunde hafwa uplysningar i målet att meddela, att Herr Professor Mosander, Fru Gerle och hennes dotter måtte blifwa såsom vittnen i målet inkallade, äfvensom att, då upgiften om Maria Gellins bortresa möjligen kunde wara ogrundad eller hon tilläfsventyrs kunde vara hit återkommen, denna jemväl måtte warda efterspanad för att till hörande i målet inställas.

Då ej vidare hos Ryttmästaren von Schewen förekom, begaf Krigs Rätten sig åter till Regementets Ordres-rum, der efter föregående kallelser och nu verkställt uprop, i närvaro af Actor Stads-Fiscalen de Berg och Kongl. Hofpredikanten Lundberg, följande personer sig inställde, nemligen: Apothekaren Jacob Keijser; Provisoren Emil Fredholm; Provisoren Marcus Löwendahl; vice Notarien F. Bergman; Jungfru Carolina Lundwall; Källarmästaren Carl Henric Åhlström; pigorne Maria Winqvist, Teresia Angberg och Catharina Lager; Assessoren M. F. Crusenstolpe samt Herr Professoren och Riddaren Mosander; hvaremot Cancellisten Fabian Montgomery och Metallfabrikören Anders Johan Hultman, ehuru kallade, icke tillstädeskommo, äfvensom anmäldes, att jemväl inkallade pigorna Carolina Jonsson och Maria Catharina Larsson wore af sjukdom hindrade från inställelse: att Kyparen Gustaf Lindros och Herr Doctor N. P. Hamberg vore utrikes wistande, samt att Landtmäteri Auscultanten Theodor Bolin ej kunnat med kallelse anträffas.

Enär något jäf emot ofwanupräknade nu närvarande personer icke kunde utletas, fingo de framträda till domare bordet och aflägga vittnes-eden, samt, efter warning för osann ed, hvar för sig hörde, förklarade att de på den aflagde eden togo sin uti Öfwer-Ståthållare Embetet för Polis-ärenden ofta berörde Protocoll intagne berättelser i målet; nemligen:

Kejsers under pag: 267-272.

Fredholms under pag: 214-216, dock med det tillägg, att ehuru vittnet, genom smakning och bränning af hafresoppan förmärkte arsenikens metalliska och sötaktiga smak och hvitlöksluk, ansåg vittnet sig likväl icke, utan en vidlyftigare undersökning, kunna taga på aflagde eden, att det i hafre-soppan inmängda bestämdt war arsenik, men att sådant hade all sannolikhet för sig.

Löwendahls under pag: 215-217 – vittnet som hyste den tankan, att hafre-soppan innehöll arsenik, ansåg sig likväl icke kunna bestämdt intyga sådant; äfvensom vittnet, i afseende å hvad Öfwerståthållare Embetets Protocoll förmäler, angående vittnets yttrade förmodan, det något liqvidum icke varit i skålen, sedan arsenik blifwit ditlagd, nu förklarade, det vittnet icke heller kunde witsorda nämnde förhållande.

Bergmans under pag: 347-352.

Jungfru Carolina Lundwalls under pag: 341-342.

Källarmästare Carl Henric Åhlströms under pag. 352-355; tilläggande vittnet, att wid det uti brättelsen omnämnde besök på Åhlströms källare, Almquist och Bruksidkaren von Schewen genast ingått uti ett innanför källare-delen beläget rum, samt tillstängt dörren efter sig, så att vittnet ej kunde höra hvad som

emellan dem sades, äfvensom wittnet ej förmärkte någon ovanlig sinnesrörelse hos dem vid utgåendet.

Pigorne Maria Winqvists under pag: 380-382;

Teresia Albertina Angbergs under pag: 382--384; och

Catharina Lagers under pag: 360-364.

Herr Assessoren Crusenstolpes under pag: 261-264.

Herr Professoren och Riddaren Mosander; att wittnet icke wore bekant med Regements-pastor Almquist eller ägde någon kunskap om något, som rörde det brott hvarföre Almquist wore tilltalad på annat sätt, än att examinerade Apothekaren W. Anderberg, som våren 1851, för att winna förkofran i kemien, arbetade i wittnets laboratorium, någon dag före den tid då Almquist anklagades såsom misstänkt, att hafwa welat förgifta Ryttmästaren von Schewen, för wittnet upwisat en bit arsenik-syrlighet (wanligen kallad arsenik och i afseende på dess beskaffenhet begärt några uplysningar af wetenskapligt intresse; att Anderberg derefter, sedan det blifwit känt, att Almquist wore anklagad, under uttryckande af sin förundran deröfwer omtalat, att den för wittnet upwisade arsenik-syrligheten erhållits af Almquist, med hvilken Anderberg wore personligen bekant och hade Almquist någon dag i slutet af föregående April eller i början af Maji månad, helt tidigt en morgon inställt sig hos Anderberg med begäran att få tala med honom i ett wigtigt ämne, hvarföre Anderberg genast upstigit och i hast klädt sig, och hade Almquist derefter förewisat den här ofwan omtalte bit arsenik-syrlighet och begärt att få weta, om det förewiste wore arsenik? på hvilken fråga Anderberg lemnat ett jakande svar, hvarefter Almquist i förtroende meddelat, att han tagit nämnde arsenikbit hos en af sine anförwanter eller wänner, en ung man af dystert lynne, hvilken Almquist förmodade umgås med tankar att genom förgiftning beröfwa sig lifwet och hvaröfwer Almquist yttrade mycket bekymmer och bortgick Almquist derefter, men återwände likväl genast och borttog, efter tillbakakomsten, det papper, hvare arsenik-syrligheten war inlagd, hvarefter han genast aflägsnade sig; att Anderberg vid samma tillfälle eller några dagar efteråt, hvilketdera mindes wittnet numera icke, äfven för wittnet omtalat, hurusom Almquist vid Jultiden föregående år uti samtal med Anderberg förfrågat sig, om orsaken, hvarföre förgiftningar med arsenik så lätt uptäckas, och om icke en sådan förgiftning kunde verkställas på sådant sätt, att uptäckten deraf förswårades eller gjordes omöjlig.

Efter förklarande att wittnet ej hade något vidare att i målet andraga uplyste wittnet, på derom framställd fråga, att Apothekaren Anderberg för närwarande wistades på Lessebo Bruk i Kronobergs Län, samt att Anderberg skulle hafwa till herr Polismästaren Stråle afgifwit en skriftlig berättelse om hvad denne hade sig bekant i målet.

Med föranledande af hvad genom Herr Professor Mosanders afgifne wittnesmål blifwit uplyst, anhöll Herr Borgmästaren Mellbin, å sin hufwudmans wagnar, att Apothekaren Anderberg måtte blifwa wid vederbörlig domstol edeligen afhörd, uti hwilken anhållan Actor Herr Häradshöfding de Berg instämde; hvarefter och då något vidare till anteckning i detta Protocoll ej förekom, Krigs Rätten beslöt att, med bifall till Borgmästaren Mellbins berörde anhållan, Konungens Befallningshafwande i Kronobergs Län skulle i afgående skrifwelse anmodas föranstalta derom, att wittnesförhör blefve vid vederbörlig domstol i orten med Anderberg anställdt, samt, Protocollet deröfwer till Krigs Rätten insändt; Och skulle emedlertid ransakningen uppskjutas till annan dag, hvilken, efter det berörde Protocoll Krigs Rätten tillhanda kommit, komme att

bestämmas, samt underrättelse derom meddelas Målsäganden, Actor och Consistorii Ombudet, äfwensom kallelse till inställelse nämnde dag skulle utfärdas ej mindre å Boktryckaren Lars Hjerta; Doctor N. P. Hamberg, Cancellisten Fabian Montgomery; Metallfabrikören Anders Johan Hultman; Pigan Carolina Jansson, Pigan Maria Catharina Larsson, Kyparen Gustaf Lindros; och Landtmäteri Auscultanten Th. Bolin; hvilka blifwit vid Öfwer-Ståthållare Embetet i målet afhörde, men ännu ej hos Krigsrätten tillstädeskommit, utan äfven i anledning af Ryttmästaren von Schewens derom gjorde begäran å Enkan Sophia Charlotta Gerle. Sedan vederbörande afträdt, åtskiljdes Krigs Rättens Ledamöter.

1852 den 4:de December

Närvarande samma herrar Ledamöter, som wid förra Rättegångs tillfället med undantag af Herr Capitainen och Riddaren Ekerman, hvilken under tiden erhållit Nådigt afsked från sin innehafda Capitains befattning vid Regementet, samt herr Lieutenanten Silfverswärd, som för närvarande är i åtnjutande af Semester, och uti hwilkens ställe blifwit commenderade nu närvarande herr Captitainen Baron Carl Gustaf Raab och herr Lieutenanten Nils Gustaf Stråle. S. d. Sedan Krigs Rätten, genom den 17:de sistlidne April meddeladt beslut uti det sednast förehafde ransakningsmålet, angående ur Riket rymde och för åtskillige brott angifne Regements Pastoren Carl Jonas Ludvig Almqvist, jemte föreskrift det Vederbörande Konungens Befallningshafvande skulle, genom afgående skrifwelser, anmodas föranstallta, att ett i målet åberopadt och inom Kronobergs Län boende wittne, Apothekaren Wilhelm Anderberg, blefve wid vederbörlig domstol å orten afhördt, samt Protocollet öfwer wittnesförhöret till Krigs Rätten insändt, tillika uppskjutit ransakningens fortsättning till Dag, som skulle bestämmas, sedan berörde Protocollet kommit Krigs Rätten tillhanda; då, och efter det Konungens Befallningshafvande i Kronobergs Län, uppå Krigs Rättens i ofwanberörde ändamål aflätne skrifwelse, uti skriftligt swar, som den 2:dre Julii till Krigs Rätten ingått, uplyst att Apothekaren Anderberg dåmera icke wistades inom Länet utan å Klefva Bruk, i Ahlsheda Socken af Jönköpings Län, samt af sådan anledning förklarar sig förhindrad låta det med Anderberg begärda wittnesförhör anställa; samt sedan Krigs Rätten, i anledning häraf, uti skrifwelse anmodat Konungens Befallningshafvande i Jönköpings Län att låta merberörde Vittnesförhör med Anderberg wid wederbörlig domstol å orten anställa, förstbemälde Konungens Befallningshafvande, jemte skrifwelse, som den 10:de sistlidne Augusti kommit Krigs Rätten tillhanda, öfwersänt Protocollet öfwer ett wid Östra härads Rätt hållet wittnesförhör med Anderberg, hade ransakningen blifwit utsatt att å denna dag ånyo företagas, samt, i enlighet med hvad Krigs Rättens förenämnde beslut widare innehållit, dels tillika blifwit utfärdad å Målsägaren, Actor och Consistorii Ombudet, dels ock Öfwer Ståthållare Embetets Cancellie, genom afgången skrifwelse, anmodats att låta till denna dag för hörande i målet inkalla följande personer, nemligen: Boktryckaren Lars Johan Hjerta, Medicinæ Doctorn N. P. Hamberg; Cancellisten Fabian Montgomery; Metallfabrikören Anders Johan Hultman, Pigan Carolina Jonsson; Pigan Maria Catharina Larsson; Kyparen Gustaf Lindros; Landtmäteri Auscultanten Th. Bolin, och Enkan Sophia Charlotta Gerle; Och inställde sig nu, efter uprop, ej mindre för Målsäganden Ryttmästaren J. J. von Schewen, hvilken af fortfarande sjuklighet war förhindrad att personligen sig inställa, hans förut under rättegången begagnade Ombud, Borgmästaren Gustaf Adolf Mellbin, Actor

Stads-fiscalen, vice Häradshöfdingen F. A. de Berg och Consistorii Ombud Kongl. Hofpredikanten m. m. J. G. Lundberg, än ock af de till hörande i målet inkallade personer, Boktryckaren Hjerta, Doctor Hamberg, pigan Carolina Jonsson, Landtmäteri Auscultanten Bolin, och Enkan Sophia Charlotta Gerle, hvaremot, enligt af Vederbörande Executions betjente utfärdadt bevis, som kommit Krigs Rätten tillhanda, Cancellisten Montgomery, pigan Larsson och Kyparen Lindros, hvilka af den anledning att de skulle vistas: Montgomery i Fahlun, Lindros i Norrköping och pigan Larsson å okänd ort, icke kunnat med kallelse anträffas; Och anmäles att Metall Fabriqeuern Hultman, ehuru vederbörligen kallad, ännu icke sig infunnit.

Sedan Protocolen för förra ransakningstillfällene den 29 Martii, 10 och 17 April detta år blifwit upläste och lemnade utan annan anmärkning, än att Stads Fiscalen de Berg anhöll, att i Protocollet för den 17:de sistl:ne April måtte, i afseende å det af Assistenten Christoffer Nathanael Rathsmann afgifne Vittnesmål inflika, att bemälde Assistent, till följe af Stadsfiscalens till honom gjorde framställning, förklarar, det han icke wille under Vittneseden inbegripa hvad han å sin hos Öfwer Ståthållare Embetet för Polis-Ärenden afgifne skriftlige berättelse anfört om hans psykologiska rön i afseende på Regements Pastor Almqvists personlighet, föredrogos, dels ett af Apothekaren Anderberg före dess bortresa till dåvarande Herr Polismästaren Stråle öfverlemnadt, samt undertecknad auditeur sedan sista ranskaknings tillfället, tillhanda kommet intyg af följande innehåll:

Som jag af Herr Polismästaren Stråhle blifwit anmodad meddela upplysningar angående Regements-Pastor C. J. L. Almqvist, hos mig gjorde förfrågan, huruvida en bit medförd arseniksyrlighet verkligen war det gift som är känt under namn af hvit arsenik, samt hvad i öfrigt står i sammanhang härmed, får jag nämna: Att Regements Pastor C. J. L. Almqvist kom till mig en morgon vid pass 9 en af de sista dagarne i Maji eller en af de första i Juni månad (dagen minnes jag icke) och medförde då en bit arseniksyrlighet inveckladt i papper hvarpå något war skrifvet. Papperets innehåll sade sig Herr Almqvist hafva funnit i en persons gömmor, hvilken Herr Almqvist misstänkte umgås med planer att afhända sig lifvet; om i följd af melankoli eller dåliga affärer eller något annat wiste Herr Almqvist icke, ej heller fick jag weta namnet på denna person. Jag gjorde Herr Almqvist genast uppmärksam på nödwändigheten att begagna kräkmedel, i den händelse den omnämnde personen redan intagit af giftet och lofwade lämna H:r Almqvist ett recept på motgift, hvarefter convolutet öppnades. Det innehöll en bit hvit arsenik (arseniksyrlighet) af 1/2 lods vigt. Herr Almqvist war enligt egen utsago aldeles okunnig om beskaffenheten af det öfverlemnade ämnet, men af förekommen anledning misstänkte han det wara arsenik och för att erhålla wisshet härom hade han kommit att rådfråga mig. För att öfvertyga Herr Almqvist att det verkligen war arseniksyrlighet, reducerade jag en smula och lät honom känna arsenikmetallens egna lukt. Arseniken med det skrifna papper hvare den war förwarad behöll jag, enligt Herr Almqvists egen begäran, hvarefter Herr Almqvist tog afsked utan att han begärde något recept på motgift, hvilket troligen härrörde af glömska, emedan jag erbjöd honom detsamma straxt i början af samtalen och då han gick glömde äfven jag att påminna honom derom. Sedan Herr Almqvist gått återkom han genast och sade sig hafva erinrat sig det papper, hvare arseniken war förwarad innehöll några anteckningar, hvarföre han önskade få det tillbaka, hvilket äfwen skedde. Något

widare har jag icke att meddela i ämnet. Stockholm d. 3 Julii 1851. Wilh. Anderberg Exam. Apothekare.

– dels ock ofwanberörde från Konungens Befallningshafwande i Kronobergs och Jönköpings Län ankomne skrifwelser, jemte det wid sistbemäldte Konungens Befallningshafwandes skrifwelse fogade Östra Härads Rätts Protocoll, om vittnesförhöret med Anderberg, hvilket befanns wara af följande lydelse: Utdrag af Protokollet, hållet vid Urtima Ting med Östra Härad i Hvetlanda den 2. Augusti 1852.

§ 1.

I närwaro af allmän Åklagare, Herr vice Krono Befallningmannen Hultman, blef, med anledning af från Krigs Rätten vid Kongl. Lif Bewärings Regimentet, Domhafwanden tillhandakommen, skrifwelse den 6. sistlidne Julii, vittnesförhör anställdt med, efter kallelse, tillstädesvarande Herr Apothekaren Wilhelm Anderberg på Klefwa, uti wid nämnde Rätt anhängige ransakningsmålet angående förrymde Regimentets Pastorn Carl Jonas Ludvig Almqvist, angifwen att hafwa emot förre Ryttmästaren Johan Jacob von Schewen föröfwat bedrägeri och gjort försök att genom förgiftning Ryttmästaren afdagataga; Och tilläts Anderberg, mot hwilken jäf icke kunde utletas, aflägga wanliga vittneseden, hwarpå han, varnad för missbruk deraf, berättade: att han till Herr Polismästaren Strähle aflätne, från Krigs Rätten i afskrift hit ankomne skriftlige berättelse i målet den 3. Julii 1851 war riktig, tilläggande vittnet, sedan Herr Professoren och Riddaren C. G. Mosander, domhafwanden för ledning wid förhöret i afskrift tillsände berättelse i målet, blifwit uppläst, att vittnet icke kunde påminna sig, att Almqvist vid Jultiden 1850 eller vid ett annat tillfälle tillfrågat vittnet, huruvida förgiftning med arsenik kunde verkställas så, att den ej upptäcktes, hwaremot vittnet ville minnas, att wid samtal om en bok, kallad Lucretia Borghia, Almqvist frågat vittnet, hwarföre förgiftning med arsenik var så lätt att upptäcka, samt om arsenik var lösligt i vatten och om denna lösning var lika giftig som torr arsenik, derwid vittnet yttrat, att igenkännandet af alla mineraliska gifter wore ganska lätt, emedan de ej undergå någon förstöring inom organismen eller under analysen, som deremot lätt inträffar med de organiska, samt att orsaken, hwarföre giftet sedan icke så lätt upptäcktes, troligen fick tillskrifwas den tidens dåliga analytiska methoder, och att vittnet ansåg aqua Tofana vara en lösning af arsenik syrlighet i vatten. Detta samtal skulle tilldragit sig i Almqvists boning omkring Jultiden 1850 under det flere, vittnet okände, personer der gått in och ut. Widare, målet upplysande, hade vittnet sig icke bekant.

Berättelsen vidhölls; Och skulle det af förhöret meddelas Krigs Rätten genom Protokolls Utdrag, hvilket genast skall öfwersändas till Konungens Befallningshafware i Länet. På Urtima Härads Rättens vägnar,

Efter Förordnande

Carl Rogberg

Till vittnen åberopade här förut tillstädes komne uppräknade personer, nemligen: Herr Doctor Hamberg och Hjerta, Auscultanten Bolin, pigan Jonsson och Enkan Gerle, fingö härefter förekomma och, då jäf emot dem hwarken wid efterfrågan

anmältes ej heller kunde utrönas, aflägga vittneseden, om hvars wigt de erinrades, hvarefter de, hvar för sig hörde, berättade:

Doctor Hamberg, att vittnet efter upläsande af hans uti Öfwer Ståthållare Embetets Protocoll pag: 50 intagne Läkare Attest öfwer verkställd undersökning af den förgiftade hafre soppan, tog på aflagde eden, ej allenast innehållet af berörde Attest, utan äfven hwad Doctor Lewin i afseende på det af vittnet undersökte bränwinet anført hos Öfwer Ståthållare Embetet, och hvilket funnes uptaget uti dess Protocoll pag: 86; – tilläggande vittnet, på gifven anledning att pigan, som öfwerlemnade hafre soppan för undersökning, på vittnets fråga, huru arsenik kommit i densamma, yttrat sig ej bestämdt weta det, men trodde att det icke warit någon annan, än Regements Pastor Almqvist, som ditlagdt arseniken; att orsaken hvarföre han ej meddelat attest öfwer bränwinet wore den, att vittnet, som wid besök hos Doctor Lewin och efter samtal med honom i ämnet fått det besked, att då Ryttnästaren von Schewen förklarar, att han ej wille hafwa saken bekant eller wid domstol anhängig, utan öfwerlemnade densamma till Guds dom, wore bäst ej widtaga något i saken, utan dermed låta bero åtminstone intill dess Ryttnästaren blefwe frisk. Och slutligen att vittnet, efter hwad han wille minnas straxt före sin utrikes resa, till Doctor Lewin öfwerlemnade, så wäl bränwinsflaskan, som det glaströr, hwaruti arsenikens metalliska form blifwit framställd.

Boktryckaren Hjerta, att vittnet, efter upläsande af hans till Öfwer Ståthållare Embetets Protocoll wid pag. 55-57 och 104-110 afgifne berättelse i målet, witsordade densamma till alla delar, äfwensom vittnet, på framställd fråga, om Regements Pastor Almqvists vistelseort, förklarade, att vittnet derom ej hade sig något närmare bekant, än att Fru Almqvist från honom erhållit tvänne för vittnet upvisade bref, det första uti October månad sistlidne år, och det sednare detta år, hwilket wore dateradt S:t Louis.

Auscultanten Bolin, att vittnet på den aflagde eden tog den af honom afgifne pag. 225-227, samt 256 i Öfwer Ståthållare Embetets för Polisärenden Protocoll intagne nu för vittnet upläste berättelse; dock wille vittnet, i afseende på sitt i berättelsen förekommande yttrande: att von Schewen och Almqvist hyste förtroende till hvarandra, närmare bestämma samma uttryck, på det sätt att vittnet, på grund af gjorde iagttagelser, wid alla tillfällen förmärkt och äfwen wore fullt öfvertygad, att von Schewen haft oinskränkt förtroende till Almqvist; hwaremot vittnet, i anseende till Almqvists slutna sätt att wara och beskaffenheten af hans lynne, samt den deraf härrörande swårighet, att bedöma halten af Almqvists sinnelag och känslor för andra personer ej kunde med bestämdhet påstå att Almqvist hyste förtroende till von Schewen, men att vittnet dock tyckte sig finna att förhållandet warit sådant.

Pigan Jonsson, förklarade, det hon på den aflagde eden tog sin wid Öfwer Ståthållare Embetet aflagde och i dess protocoll under pag: 377-380 intagne berättelse, samt att hon utöfwer densamma ej hade något att tillägga.

Enkan Gerle: upgaf, på gifven anledning, att uti samma hus, der hon hade sin bostad, eller huset N:o 15 wid Mariagatan å Södermalm, bodde en trappa upp under hösten 1850 och större delen af 1851 en flicka, hvilken ömsom kallade sig Gellin och Cederholm; att vittnet och hennes numera aflidne dotter sågo Regments Pastor Almqvist, hvilken wore till utseendet igenkänd af dottren, ofta under denna tid besökte Gellin eller Cederholm, och att denna, wid något tillfälle, på vittnets fråga om Gellin kände Almqvist, lemnade det swar, att Almqvist wore hennes Farbror och Förmyndare, samt äfwen i egenskap af Ombud för

en Lagman Morath som hade vård och tillsyn om henne; att flickan Gellin omkring fjorton dagar efter det Almqvist afwikit afrest till Linköping der Lagman Morath wore boende och derstädes uppehållit sig ett par månader, samt, efter återkomsten hit, någon tid bott uti ofwannämnde hus till hon på hösten 1851 flyttade till Norrmalm; Och hade vittnet sedermera inhemtat, att Gellin aflyttat till Finland eller Ryssland, der hon skulle erhållit tjänst på ett wärdshus eller Schweitzerie. Något sednare förklarade vittnet sig icke känna /till mer/ uti ifrågawarande mål, eller Almqvists förhållanden till Ryttmästaren von Schewen eller andra personer.

Då ej något vidare förekom, förklarade Actor på det ransakningen ej måtte uppehållas, att han så mycket hellre afstod från wid kallelse ej anträffade Cancellisten Montgomerys, Kyparen Lindros och pigan Maria Catharina Larsson hörande i målet, som, enligt hvad herr Häradshöfdingen inhämtadt af deras inför Öfwer Ståthållare Embetet afgifne berättelser, desse ej wore af någon wig för målets närmare utredande; uti hvilket förklarade Målsägarens Ombud Herr Borgmästaren Mellbin sig förenade; härförutan såwäl Actor som Borgmästaren Mellbin anhöll, med anledning af Boktryckaren Hjertas upgift, att fru Almqvist skulle från mannen erhållit bref, det fru Almqvist måtte inkallas för att i sådant afseende höras.

Härefter och sedan anmäldt blifwit, att Metall-Fabrikören Hultman ännu icke låtit sig afhöra, samt Actor, i anledning deraf, yrkat att han för uteblifwandet måtte warda bötfäld och wid högre wite ålagd instämmelse, beslöt Krigs Rätten, att till Lördagen den 11:te innevarande månad klockan 10 före middagen uppskjuta ransakningen, samt att till berörde dag skulle inkallas, ej mindre Fru Almqvist wid laga bot, än ock Hultman wid förhöjdt wite af Sex Riksdaler 32 skillingar Banco, förklarade sig Krigsrätten sig wilja, angående yrkande om Hultmans fällande till böter för uteblifwandet denna dag, framdeles yttrande meddela.

Vederbörande afträdde och Krigs Rättens Ledamöter åtskiljdes.

1852 den 11:te December.

Närwarande samma Herrar Ledamöter, som wid förra ransakningstillfället. S. d. Till fortsatt behandling företogs åter det från den 4:de innewarande månad uppskjutne ransakningsmålet, angående ur Riket rymde och för åtskillige brott angifne Regements Pastorn wid Kongl. Lif Bevärings Regimentet Carl Jonas Ludvig Almqvist; Och inställde sig härwid Målsäganden Ryttmästaren J. J. von Schewen, genom sitt förut begagnade Ombud, Borgmästaren G. A. Mellbin, samt Actor, Stads-Fiscalen, vice Häradshöfdingen F. A. de Berg och Consistorii Ombudet, Kongl. Hofpredikanten J. G. Lundberg, hwarjemte anmäldes att de genom Öfwer Ståthållare Embetets Cancellies försorg till i dag inkallade personer, fru Anna Maria Almqvist och Metall-Fabrikeuren Anders Johan Hultman, jemwäl woro tillstädes komne.

S. d. justerades Protocollet för den 4:de innewarande månad och godkändes, dock wille herr Majoren och Ordföranden, att i dagens Protocollet måtte intagas såsom motiv till Krigs Rättens sammankallande ofwan berörde den 4:de i denna månad, att herr Majoren, med stöd af 14. Cap. 4 § Krigs Articularne, under afvagtan på auditeuren Jansons återkomst från en efter erhållen tjenstledighet, till en badort företagen resa, och på hans tillfrisknande efter en dess påföljande opasslighet, slutligen utsatt Krigs Rätt till ofwannämnde dag.

Härefter företogs förhör med de till denna dag inkallade personer, nemligen:

Fru Almqvist, hwilken underrättad om anledningen till hennes ytterligare hörande, upgaf, att hon från sin man, Regements Pastor Almqvist, som för närvarande vistades i Norra Amerika, erhållit trenne bref, af hwilka det första i Augusti och det sista i sistlidne November månad, och hwilket sednare, som nu upwisades, war addresseradt till hennes dotter, samt dateradt S:t Louis den 4:de sistlidne October: Att Fru Almqvist af erhållne brefwen endast hade det nu föreviste i behåll, samt att alla warit af enahanda innehåll med detta, eller endast innefattade en beskrifning öfwer Amerika, dess seder och bruk, samt de orter, dem Almqvist besökt, utan att på något sätt vidröra de händelser, som föranledt Almqvists afwikande eller lemna någon uplysning i detta mål, ehuru så väl fru Almqvist, som hennes dotter uti sina bref derom tillskrifvit Almqvist: Och förklarade fru Almqvist, som ej hade något vidare att i målet uplysa, det hon ej hade något emot, att upwiste brefvet qvarstادن hos Krigs Rätten för att om dess innehåll taga närmare kännedom.

Efter det fru Almqvist afträdt uplästes ifrågawarande bref, hvilket befanns wara af enahanda innehåll, som af fru Almqvist upgifwits: Och skulle brefwet widfogas öfvrige målet rörande handlingar, hwilka komma att, jemte undersöknings-Protokollet, insändas till Kongl. Krigs Hof Rätten.

Härefter förekallades Metall-fabriqeuern Hultman, och då denne, under erkännande att han blifwit kallad till inställelse hos Krigs Rätten den 4:de denna månad, icke kunde, för sitt uteblifwande samma dag förebära annat hinder än enskildta angelägenheter, samt Actor som ansåg detta förhållande icke utgöra laga förfall, af sådan anledning fortsatte yrkandet, om Hultmans fällande till böter, blef, sedan Hultman och Actor afträdt för dem åter förekallade

Afsagdt:

det Hultman jemlikt 29 § Kongl. Krigs Articularne fälles, att för hans berörde uteblifwande, hwilket icke kunde anses warit af laga förfall wålladt, böta En Riksdaler Banco.

Hultman, emot hwilken något jäf ej kunde utletas, fick härefter framträda till domare-bordet, samt aflägga Vittneseden; hwarefter och sedan Hultman erinrats om edens vigth och faran för mened, han, på gifwen anledning, förklarade, det han på den aflagde eden tog innehållet af sin, för honom nu upläste och i Öfwer Ståthållare Embetets Protocoll, wid pag. 374-377 intagne berättelse; dock med följande rättelse och tillägg: dels att Sockerbruksidkaren von Schewen war ägare, och icke, som i berörde Protocoll uptages, förhyrde den af honom begagnade, å Kungsholmen belägne, lägenhet; och dels att von Schewen, wid ett hos honom gjordt sednare besök, till wittnet yttrat, att det sades, att Regements Pastor Almqvist skulle hafwa försökt att förgifta hans fader, men att von Schewen, för sin del ej trodde derpå.

Då något vidare ej förekom, samt sedan Actor förklarad, dels att han ej hade någon ytterligare bewisning i målet att åstadkomma, och dels att han ansåge sig i följd af det för honom af Justitie Canslers Embetet utfärdade förordnande, att ifrågawarande undersökning öfwerwara, icke wara befogad, att framställa annat påstående i målet, än att Protocollen öfwer den nu verkställda undersökningen måtte warda till Kongl. Krigs-Hof-Rätten insände, beslöt Krigs Rätten, att för justering af detta Protocoll, upskjuta ransakningen till nästkommande Lördag den 18:de innewarande månad klockan 10 före middagen;

Och tillkännagaf Actor, Målsäganden samt Consistorii Ombudet att de icke äskat att sammanträdet öfwerwara.

Vederbörande afträdde och Krigs Rättens Ledamöter åtskiljdes.

1852 den 18:de December.

S. d. Närwarande samma Herrar Ledamöter, som wid förra rättegångstillfället med undantag af Herr Lieutenant Stråle hvilken af commendering war hindrad att i Krigs Rätten deltaga.

Krigs Rättens Protocoll för den 11:te i denna månad uti ransaknings-målet, rörande förrymde och för åtskillige brott angifne Regements Pastor Carl Jonas Ludvig Almqvist, justerades och lemnades utan anmärkning.

Slutligen och då det jemväl tillkommer Krigs Rätten, att undersöka, om den af Regements Pastor Almqvist verkställde rymning, har Krigs Rätten, enär någre andre uplysningar i denna del af målet ej förekommit eller kunnat utletas, än hwad Öfwer Ståthållare Embetets för polisärenden protocoll härom innehåller, ansett sig böra, för fullständighetens skull angifwa de ställen, der anteckning derom uti sagde protocoll förekommande, neml. Polis Commissarien Ytterbergs anmälan pag: 3. Boktryckaren Hjertas berättelse pag: 105-109; Chefs Embetet wid Kongl. Lif Bevärings Regimentet uplysning i ämnet pag: 148-149; Almqvists resa och allmänna efterlysning pag: 190-191. Almqvists bref från Götheborg till Herr Polismästaren Stråle pag: 234-249; Uplysningar från Poliskammaren i Götheborg, samt om Almqvists efterspanande i Danmark, pag: 371-373, skrifvelse från Konungens Befallningshafwande i Halmstad, och Commandanten i Helsingborg, Öfwerste Lieutenanten Callerholms rapport om Almqvists resa pag: 286-292; ytterligare uplysningar om Almqvists resa genom Danmark pag: 397-399; förnyad skrifvelse från Konungen Befallningshafwande i Halmstad, pag: 401-402. Och har Krigs Rätten derjemte från Öfwer Ståthållare Embetet fått emottaga en från Landshöfdinge Embetet i Götheborg sedermera ankommen skrifvelse daterad den 14:de Julii sistledne år, med närmare beskrifning om Almqvists vistande derstädes, samt förpassande till Halmstad.

Krigs Rätten beslöt härefter, att detta undersöknings Protocoll kommer att, i sin helhet /---/ samt, för målets omedelbara pröfning och afdömande jemte alla dertill hörande handlingar, till Kongl. Krigs Hof Rätten insända. Krigs Rättens Ledamöter åtskiljdes.

År och dagar som förr skrifne stå.

J. F. von Heland
ordförande

C. G. Raab Ferd. Fagerlin /med flera svårtydbara namnteckningar/

Memorial 28 juli 1853

Ödmjukt Memorial!

1853 den 28 Juli föredrogs; Och resolverades: Att detta communiceras f. d. Ryttmästaren Johan Jacob von Scheven att inom Tre veckor efter häraf erhållen del med förklaring häröfver till Kongl. Krigs HofRätten inkomma, samt derwid

tillika de communicerade handlingarne återställa, vid vite af Åtta Rdr Banco.
Efter befallning

C. M /?/ Enhörning

Uti det af Öfwer Ståthållare Embetet för Polis Ärender, efter föregångne förhör, till Kongl. Krigs Hof Rätten öfverlemnadt mål angående Regements Pastorn vid Kongl Lif Bewärings Regimentet Philosophiæ Magistern Carl Jonas Ludvig Almqvist, angifven att hafva i slutet af Maj Månad 1851 från f. d. Ryttmästaren Johan Jacob von Scheven i huset N:o 5 vid gamla Norrbro inom Claræ församling olofligen tillgripit af Almqvist uthändigade skuldförbindelser till belopp af kring Aderton tusende riksdaler banco och, sedan tillgreppet blifvit upptäckt, under förewändning att hålla Ryttmästaren skadeslös för den timade förlusten, medelst utelämnande af nya skuldsedlar, i de förkomnas ställe, skrifvit och till Ryttmästaren öfverlemnadt med diktadt namn undertecknade reverser, samt wid nämnde tid och i början af påföljande Juni månad gjort försök att medelst förgiftning bemålde Ryttmästare afdagataga och derefter i sistnämnde månad härifrån afwikit och rymt ur riket, får sedan, från Krigs Fiscals Embetets hemställen, Kongl. Krigs Hof Rätten, medelst offentlig stämning, kallat och förelagt Almqvist att, inom viss, sedermera tilländalupen tid, hos Kongl. Krigs Hof Rätten sig infinna och å stämningen svara, till påföljd för uteblifvande, att varda dömd uppå de skäl, som för handen funnits, samt Almqvist den föresatta tiden försutit och undersökning, angående de mot honom angifne brott, vid Kongl. Lif Bewärings Regimentets Krigs Rätt förevarit, Krigs Fiscals Embetet, efter af samma undersökning och öfrige till målet hörande handlingar erhållen del lämnas wördsamt afgifva sitt slutliga utlåtande.

Med afseende å det nära sammanhang, hvori, enligt ransakningens föranledande, ifrågavarande emot Ryttmästaren von Scheven begångna serskilda brott stå till hvarandra, tror Krigs Fiscals Embetet sig ock böra i ett sammanhang behandla frågan om dessa brott samt dervid först uptaga de derom under ransakningen förekomne, väsendteligaste omständigheter.

Ryttmästaren von Scheven, hvilken till en början icke framträtt såsom angifvare, utan fast hållre afböjt anmälan om brotten och sökt förekomma spridandet af det rykte derom, på grund hvaraf Öfwer Ståthållare Embetet börjat förhöra, har sedermera hufvudsakligen förmått, att, efter det Almqvist under flerårigt umgänge med Ryttmästaren tillvunnit sig hans oinskränkta förtroende och tid efter annan af Ryttmästaren emottagit penninge försträckningar till belopp af omkring Aderton tusende riksdaler banco emot åtta stycken af Almqvist till innehafvaren utställde af upgifne personer bevittnade reverser, hvilka, tillika med andra fordringsdokumenter förvarats i en uti Ryttmästarens sängkammare stående chiffonier, den endast Ryttmästaren sjelf och Almqvist under sednare åren öppnat och tillslutit; så hade Ryttmästaren, som i medlet eller slutet af hvarje månad granskat sina fordringsdokumenter och dervid, i anseende till sin svaga syn, ofta biträdts af Almqvist, hvilken ock vid andra tillfällen framtagit och genomsett nämnde handlingar, utan att Ryttmästaren ens aktgifvit huruvida han åter på sitt ställe inlagt alla eller någon del deraf, den 15 Maj 1851 genomgått handlingarne och funnit dem alla i behåll, men den 29 i samma månad, då han åter genomsett sina fordringsbevis, deribland saknat de åtta af Almqvist uthändigade reverserna, hvaremot alla

öfriga handlingar funnits i behåll: att Ryttmästaren, utom honom endast Almqvist, en hos Ryttmästaren under två års tjänst för trohet bepröfvad piga, Hedda Högel, och en fattig, men för beskedlig och stilla vandel ansedd flicka Paulina Amanda Brandt, som af medlidande tillåtits någon tid bo hos pigan Högel, haft tillträde till Ryttmästarens sängkammare, till en början och endast af den anledning, att Ryttmästaren icke kunnat misstänka Almqvist eller Högel men velat draga sig till minnes, att möjligen flickan Brandt någon gång innevarit i sängkammaren, då Ryttmästaren uppehållit sig i det yttre rummet och lemnadt chiffonieren öppen, fattat misstankar för tillgreppet emot Brandt, och, jemte det han för Högel antydt och för Almqvist omtalat tillgreppen samt för den sednare försökt göra troligt, att skuldsedlarne endast blifvit förlagde och därför biträtt med deras eftersökande, jemväl gifvit tillkänna sin misstänka mot Brandt, dagen derpå eller den 30 Maj på morgonen i Almqvists närvaro, hvarvid hon dock bedyrat sin oskuld och hvarefter hon genast lemnat Ryttmästarens hus samt Almqvist afrådt Ryttmästaren att offentliggöra saken och förklarat sig villig att, i händelse skuldebrefven icke kunde tillrättafås, till Ryttmästaren utgifva andra, i deras ställe, äfvensom Almqvist sagt sig om händelsen skola enskildt viddala, bland andre, dåvarande Polismästaren, numera Herr Underståhållaren och Riddaren W. Stråle; att Almqvist åter dagen derpå vid besök hos Ryttmästaren uppgifvit sig redan hafva samtalat med Polismästaren och förvissat sig mot äfventyret att icke de förkomne skuldsedlarne i händelse han utfärdat nya, härföre ock Almqvist ytterligare afstyrkte anmälan hos Öfver Ståthållare Embetet om den timade stölden, under uprepande tillika, att Polismästaren, underrättad om misstankarne emot flickan Brandt, försäkrat, det denna komme att följas med upmärksamhet; Och hade Almqvist, som eljest sällan smakade bränvin, vid början af detta besök hos Ryttmästaren framställt en förut aldrig yttrad begäran om en sup som efter Ryttmästarens anvisning till honom i yttre rummet på ett bord alltid stående bränvinsflaska, någon stund vid densamma sig uppehållit, utan att Ryttmästaren förmärkt, huruvida han supit eller icke, men hvarunder Ryttmästaren deremot hört ljud, såsom af öppandet och tillslutandet af ett viket papper: att, sedan Ryttmästaren den följande dagen den 1 Juni på eftermiddagen befunnit sig illamående och tillsagt Pigan Högel att koka hafwersoppa samt derefter på någon stund haft besök af Herr Assessoren Crusenstolpe, så hade, efter Assessorens bortgång, Pigan Högel från sitt rum, inkommit med hafwersoppa i en skål, men under förfäradt och häpet utseende hastigt varnat Ryttmästaren att icke dricka af hafwersoppa, hvarefter, innan Ryttmästaren hunnit tillspörja Högel om anledning till denna varning, Almqvist jemväl inträdt från Högels rum och börjat samtal angående de förkomne skuldsedlarne, samt under samtalets fortgång efterfrågat, om Ryttmästaren ej fått sin soppa, och yttrat sig tycka mycket om hafwersoppa, samt vilja smaka på densamma, hvartill Ryttmästaren dock svarat, att soppan varit för tjock och därför måst uttagas; Och hade, sedan Almqvist derpå bortgått, Ryttmästaren genom frågor till Pigan Högel erfarit den af henne sedermera på wittnesed afgifven, här nedan intagna berättelse, som i det den antyder, att Almqvist lagt något främmande ämne i soppan, förut för Ryttmästaren märkt någon misstänka mot Almqvist, att flickan Brandt samma dag på aftonen, åtföljd af andra personer, infunnit sig hos Ryttmästaren och tillkännagifvit, att hon, troligen från Almqvist, någon af föregående dagarne erhållit en anonym biljett, med upmaning att icke besöka Ryttmästaren utan lemna staden, hvartill ock respennningar skulle erhållas, äfvensom att hon på middagen samma dag hon besökte Ryttmästaren, i convolut

bekommit tio riksdaler riksgälds, hvilket meddelande tillika med de Brandt sålunda tillhandakomne och af henne till Ryttmästaren öfverlemnadt bref och penningar ytterligare ökat Ryttmästarens misstankar mot Almqvist om onda afsigter och bedrägligt förhållande; att Doctor K. F. Levin, som, uppå kallelse den 2:e Juni hos Ryttmästaren sig infunnit och lemnats underrättelse om den föregående dagen i afseende å hafwersoppans anmärkta förhållande, efter förbränning öfver ljuset af några ur soppan uptagne korn och ehuru han dervid icke förmärkt den vid arsenikförbränning vanliga hvitlökslukten, likväl tillstyrkt, att låta undersöka soppan på Apotheket Lejonet: att Almqvist mot aftonen den 3:e Juni infunnit sig hos Ryttmästaren och aflemnadt skriftlig uppgift å sin skuld till honom, samt äfven skrifvit och, då han dermed begagnat så fin stil, att Ryttmästaren ej kunnat läsa den, åter på Ryttmästarens begäran, omskrifvit vid ransakningen företedda åtta, nya skuldsedlar, i de förkommas ställe, samt öfverlemnadt tvenne skuldsedlar, som jemväl blifvit försedda med sigill, till Ryttmästaren, under löfte att någon annan dag medtaga personer som kunde bevittna skuldsedlarne, hvarefter Almqvist, då han gått in i Ryttmästarens yttre rum och der bemärkt en på ett bord stående skål innehållande hafversoppa, hvaraf Ryttmästaren redan urdruckit det mästa, så att endast omkring ett kvarter återstått, frågat Ryttmästaren hvad som var i skålen och underrättad därom sagt sig tycka om hafwersoppa och vilja smaka på den, samt derefter någon stund uppehållit sig vid skålen och med en sked rört i densamma, utan att Ryttmästaren, i anseende till sin svaga syn, kunnat iakttaga om Almqvist druckit af soppan eller lagt något i densamma, dock hade Ryttmästaren dervid tyckt sig förmärka samma ljud, som han förnummit då Almqvist den 31 Maj uppehöll sig vid Ryttmästarens bränvinsflaska: att efter Almqvist lagt något i soppan, förklaradt densamma vara grumlig och i öfrigt af samma misstänkta utseende, som den förut såsom förgiftad ansedd, hvilken Högel ock sagt sig hafva samma dag på Apotheket Lejonet upvisat, utan att derstädes hafva erhållit bestämt uplysning om soppans beskaffenhet hvarom hon deremot på Apotheket fått hänvisning att hos Doctor Hamberg söka uplysning; och hade, sedan Högel den 4 Juni aflemnadt soppan till Doctor Hamberg, denne den 6 i samma månad både mundtligen tillkännagifvit att soppan innehöll arsenik, och derom tillika aflemnadt handlingarne bilagdt skriftligt betyg: att Ryttmästaren, då han den 4 Juni fått besök af Hattmakare Åldermannen Carl Johan Lorentz senior, för denne yppat tilldragelserna vid stölden af Almqvists skuldsedlar och förgiftningen af hafwersoppa samt tillika upvisat de av Almqvist skrifne nya skuldsedlarne, hvarvid Lorentz anmärkt, hvad Ryttmästaren förut icke märkt, att skuldsedlarne voro undertecknade med namnet "Almgren", en omständighet, som Almqvist, då han, efter budskickning, den 5 Juni hos Ryttmästaren sig infunnit, sökt förklara dermed, att det vore Almqvists vanliga namnteckning, hvilken han likväl vid samma tillfälle rättat till Almqvist, under löfte att ånyo omskrifva skuldsedlarne i wittnens närvaro och tillika derå anskaffa borgen: att, då Ryttmästaren, som efter den 31 Maj två gånger ur ofvan omförmälda bränvinsflaska tagit sig en liten sup och efter begge dessa tillfällen känt sig illamående, under sådane symptomer, som, efter hvad Doctor Levin sedermera under ransakningen uplyst, åtfölja en lindrig förgiftning, åter Lördagen den 7 Juni skolat taga en sup och hållt bränvin ur flaskan i ett glas, Pigan Högel derwid tillstädes varit och anmärkt bränvinets besynnerliga utseende samt på botten i flaskan befintliga hvita korn, hvarföre Ryttmästaren dagen derefter, så Doctor Levin och vice Auditeuren Eberhard Hamnström

samtidigt besökt Ryttmästaren, för dem upvisat bränvinsflaskan, hvilken Levin derefter tillsändt Doctor Hamberg, som ock förklarar flaskan innehålla, dels i bränvinet upplöst, dels ouplöst arsenik, samt att Almqvist, som under Pingstdagarne den 8 och 9 Juni icke besökt Ryttmästaren, och den 10 Juni endast några ögonblick hos honom innevarit, men under sistnämnde två dagar tillsändt Ryttmästaren, två handlingarne bilagde biljetter, den förra angående omskrifning och bevittnande af de nya skuldsedlarne samt den sednare i fråga om anskaffande af borgen derå, slutligen den 11 Juni, då Ryttmästaren sändt bud till hans bostad, befunnits hafva bortrest, hvarefter han icke vidare återkommit; Och har Ryttmästaren von Scheven under ransakningens fortgång vidare tillagt, att det belopp, hvarföre Almqvist häftar i skuld hos Ryttmästaren uppgick till mera än tjugutusen Riksdaler banco, emedan Almqvist af Ryttmästaren icke blott emot omförmälda skuldsedlar erhållit contanta penninga försträckningar, bland annat, af medel till betydligt belopp, som Ryttmästaren haft hos Grosshandlanden G. L. Strindberg innestående och Almqvist fått för Ryttmästarens räkning upbära, utan ock till incassering emottagit åtskillige af andre personer utfärdade skuldförbindelser, men att Almqvist dertill Ryttmästaren lemnadt qvittenser och recipissen, hvilka förvarats i en olåst bordslåda uti Ryttmästarens sal, jemväl blifvit borttagna och af honom saknats några dagar efter det han uptäckte stölden af skuldsedlarne: att Almqvist i ett af Ryttmästarens uprättadt testamentariskt förordnande, hvilket varit Almqvist bekant, blifvit tillförsäkrad vissa förmåner, äfvensom att Almqvist under sednare tiden sökt ej allenast att hos Ryttmästaren underhålla den oenighet, som flere år varit rådande emellan honom och hans hustru, Fru Maria Magdalena von Scheven och son, Bruksidkaren Johan von Scheven, utan ock att hos Ryttmästaren väcka misstroende emot hans omgifning, Almqvist sjelf undantagen, om hvilken Ryttmästaren slutligen vore öfvertygad, att han begått både stölden af skuldsedlarne och förgifningsförsöken.

Af de flere i målet på wittnesed hörda personer hafva följande berättat:

Pigan Hedda Högel: att Ryttmästaren von Scheven, hos hvilken wittnet tjenat två år, derunder Regementspastor Almqvist nästan dagligen och ofta flera gånger på dagen besökt Ryttmästaren och med honom lefvat på den mest förtroliga fot samt varit af Ryttmästaren omfattad såsom egen son, den 29 Maj 1851 hos wittnet omtalat, att några viktiga handlingar, bestående i skuldförbindelser af Almqvist, förkommit, utan att Ryttmästaren visste hvem han för tillgreppet borde misstänka: att sedan Amanda Brandt, såsom emellertid misstänkt för tillgreppet, derom blifvit af Ryttmästaren, i Almqvists närvaro, förhörd, men bedyrat sin oskuld och den 30 Maj afflyttat ifrån Ryttmästaren, Almqvist under samtal med Ryttmästaren, angående skuldsedarnes försvinnande, sagt sig skola derom samtala med Polismästaren och vid något tillfälle dessutom i Ryttmästarens närvaro varit sysselsatt med skrifning samt med sigill försedt flera af Almqvist skrifna handlingar, hvarefter Ryttmästaren dagen derpå för wittnet upviste de vid ransakningen jemväl uptedda skuldförbindelserna och sagt sig hafva af Almqvist bekommit desamma i stället för de förlorade, hvarvid wittnet dock anmärkte, att skuldförbindelserna voro undertecknade med namnet Almgren, icke Almqvist; Och hade Ryttmästaren en eller annan dag derefter åter visat wittnet samma skuldförbindelser, då namnet Almgren varit såsom vid ransakningen ock befunnits, ändradt till Almqvist, att under det Ryttmästaren den 1:e Juni på eftermiddagen haft besök utaf Assessor

Crusenstolpe, Almqvist inkommit i vittnets rum och, underrättad om Assessorens närvaro, tillsagt vittnet, att hämta Almqvists tobakspipa, emedan han icke ville träffa Crusenstolpe, utan, i afvaktan på dennes bortgång, kvarblifva i vittnets rum, men att, då vittnet svarat sig först skola till Ryttmästaren inbära hafwersoppa, som han begärt, och från köket till sitt rum inkommit med soppan i en skål, Almqvist i brådskanie och häftig ton tillsagt vittnet att sätta ifrån sig hawersoppa och hemta nyckelen till beqvämighetshuset, i anledning hvaraf vittnet ock ställt soppskålen å en kommod vid dörren samt skyndat en trappa upp efter nämnde nyckel, hvarmed Almqvist, som vid vittnets återkomst uppehållit sig långt framme i rummet och icke i soppskålens närhet, skyndat ut: att då vittnet, genast derefter, fattat soppskålen för att inbära densamma till Ryttmästaren, vittnet förmärkt, att soppan vågat sig, likasom skålen ögonblicken förut blifvit vidrörd, äfvensom vittnet varseblifvit att soppan, som förut varit tunn och klar, under tiden blifvit tjock, grumlig och hvitskummig, samt att flera hvita korn syntes ligga ofvanpå sjelfva soppan samt fastsitta vid skålkanten, hvilket besynnerliga förhållande föranlett vittnet att varna Ryttmästaren från att smaka soppan, den vittnet då Almqvist i detsamma inkommit, emellertid satt undan, varefter vittnet åt Ryttmästaren tillagat annan soppa och inburit densamma, dervid Almqvist ännu hos Ryttmästaren innevarit och frågat, om vittnet hade så mycket soppa, att jemväl han kunde få smaka derpå, emedan han gerna förtärde dylik soppa, hvarå vittnet dock icke lemnat något svar, utan gått ut: att Almqvist under tiden och innan den nya soppan tillagades, för i samma hus boende Guldarbetaren Theodor Liljas hustru, Anna Maria omtalat förhållandet med soppan, och hade till vittnet och Ryttmästaren dagen derefter för Doctor Levin omtalat nämnde tilldragelse samt vittnet, sedan Doctorn vid anställd profbränning icke funnit den efter hans beskrifning vid arsenik förbränning upkommande hvitlöks lukt, men ändå tillstyrkt undersökning å Apotheket Lejonet, äfven för hustru Lilja omtalat Doctorns försök och yttrande samt med hennes biträde afhållt den tunna delen af soppan och med någon del af det på botten af skålen funna grusaktiga grumlet anställt nya bränningsförsök samt dervid erfarit den af Doctorn omtalade hvitlökslukten, hvarefter vittnet, som erinrat sig att, då vittnet dagen förut på Almqvists tillsägelse ställt soppan ifrån sig i sitt rum och skyndat efter den oförmälda nyckeln, vittnet ensam funnits hemma/?/ och således ingen annan än Almqvist innevarit i rummet, der soppan stod, af sådan anledning fattat bestående misstankar, att Almqvist varit den, som förgiftat soppan, äfvensom vittnet på hustru Liljas inrådan, samma dag den 2 Juni på eftermiddagen med skålen och den å dess å botten kvarvarande torkad massa begifvit sig till Apotheket Lejonet, der vittnet väl blifvit hänvisadt till Doctor Hamberg, men emellertid två Provisorer förnyat de af Doctor Levin och vittnet förut gjorda försök samt sins emellan yttrat förundran, att skålen innehöll gift: att Ryttmästaren åter den 3 Juni, efter det Almqvist varit på besök hos honom, tillsagt vittnet, att efterse om Almqvist lagt något uti den soppskål, hvilken vittnet den 1 Juni, i stället för den ofvanförmälda, till Ryttmästaren inburit; och hade vittnet vid åtlydnad af nämnde tillsägelser funnit, att den i skålen, som stod i yttre rummet, kvarvarande soppan, utgjörande endast omkring ett kvarter samt var vida mera grumlig och tjock, än förut och till alla delar liknade den soppa, hvarefter vittnets förmodan, Almqvist den 1 Juni lagt gift: att vittnet den 2 Juni för ofvanbemälda makarne Lilja visat bägge skålarne med deras innehåll samt på mannen Liljas inrådan i den förre skålen sammanslagit

alltsammans och dervid begifvit sig till Doctor Hamberg, som den 6 Juni lemnat sitt skriftlige intyg der om, att soppan innehållit arsenik: att då ryttmästaren som hvarje dag, då han icke varit illamående, plägat ur en alltid på ett bord i yttre rummet stående bränvinsflaska taga sig en sup, Lördagen den 1 Juni i detta ändamål ur nämnde flaska hållt något i ett glas, vittnet varseblifvit, att bränvinet varit blackt och att flera hvita korn legat på flaskans botten, hvarföre ock Ryttmästaren, härom underrättad, icke förtärt något af bränvinet, utan hade flaskan, dagen derpå Doctor Levin förevisad, blifvit till Doctor Hamberg för undersökning öfverlewererad och äfven efter Hambergs utsaga befunnits innehålla arsenik; Och har Ryttmästaren först efter tilldragelsen den 1 Juni för vittnet omtalat, att Almquist någon dag i föregående vecka tagit en sup ur nämnda flaska, hvaremot hvarken Ryttmästaren därvid omnämndt eller vittnet bemärkt, att Ryttmästaren vid något tillfälle efter sistnämnde dag förtärt af flaskans innehåll och deraf känt illamående, samt att vid något tillfälle efter den 29 Maj då Almquist och vittnet ensamma innevarit i vittnets rum, Almquist uttalat den förmodan att några handlingar för Ryttmästaren icke förkommit, men dervid jämväl ställt detta yttrande: "Det säger jag Hedda, om det händer Ryttmästaren något – om han blir sjuk, så säg mig för Guds skull genast till. Hedda wet att jag har hans förtroende."

Paulina Amanda Brandt: att under hennes vistande hos Ryttmästaren von Scheven, Regements Pastor Almquist dagligen besökt honom, och till Ryttmästaren stått på förtrolig fot samt ur hans chiffonier framtagit och åter inlagt handlingar, utan att Ryttmästaren derå gifvit närmare akt. Om stölden af skuldsedlarne hade Brandt icke haft kännedom förr, än Ryttmästaren den 30 Maj klockan omkring half åtta på morgonen, i Almquists närvaro, underrättat henne, att Ryttmästaren förlorat några viktiga papper, och att hon för tillgreppet deraf var misstänkt; Och hade Brandt under förhöret dervid Almquist förhållit sig tyst, men Ryttmästaren yppat att de förkomna handlingarne voro skuldsedlar till höga belopp, förnekat all kännedom om stölden samt vidare på frågor uplyst med hvilka personer hon var bekant, hvarefter hon samma dag flyttat från Ryttmästaren och besökt de af henne vid förhöret upgifne personer, samt sedan middagstiden samma dag af en bland dessa bekommit den i Ryttmästaren von Schevens berättelse härofan omförmälda anonyma biljett, hvilken till stilen liknade Almquists, jemväl skulle blifvit under Brandts frånvaro aflemnad af en person med Almquists utseende. Sedan Brandt redan på aftonen nämnde dag besökt de i samma hus, som Ryttmästaren boende makarne Lilja, och för dem visat nämnde brefvet samt yppat sina misstankar mot Almquist och Brandt vidare Söndagen den 1:ste Juni af brefdragaren emottagit ett försegladt convolut, som befunnits innehålla tio riksdaler riksgälds, så hade hon äfven för makarne Lilja omtalat detta förhållande och på aftonen samma dag, åtföljd av Guldarbetaren Lilja, besökt Ryttmästaren von Scheven och till honom öfverlemnad biljetten och convolutet samt underrättat honom, huru hon desamma bekommit;

Doctor K F Levin: att han, såsom Ryttmästaren von Schevens Läkare ofvannämnde den 29:de Maj, anordnat tjenlig regim för en lindrig bröstkatarr och snufva, hvaraf Ryttmästaren då varit besvärad; och, efter två dagars bortovaro från staden, den 2 Juni på morgonen först af Ryttmästarens uppapperska blifvit underrättad, att hans helsotillstånd försämrats, samt kort

derefter af Regements Pastor Almqvist erhållit besök, dervid Almqvist uppgifvande sitt namn, sagt sig, såsom gammal bekant med von Scheven, vara skyldig att upplysa, det den sjukdom, hvaraf Ryttmästaren då led, var orsakad af sinnesrörelse däröfver, att en ung flicka, som någon tid bott hos honom och varit omfattad med förtroende och tillgifvenhet, afvikit och sannolikt tillgripit Ryttmästaren tillhörig egendom, som saknades: att Doctorn vid sin ankomst till Ryttmästaren förstnämnde dag på förmiddagen, då Almqvist då innewarit, funnit Ryttmästaren lida af lindrig feber jemte äckel och matleda samt fortfarande lindrig katarr och, sedan Almqvist aflägsnat sig, af Ryttmästarens uppapperska blifvit förevisad en postlinsskål, innehållande hafwersoppa, hvori syntes några hvita korn; och hade Ryttmästaren dervid under förnekande af anledning att misstänka sådant, tillsport Doctorn om de hvita kornen kunde vara förgift, hvarpå Doctorn å ett papper förbränt några af kornen och, ehuru han derwid icke funnit tecken till arseniklukt, yttrat, det man borde för vinnande af säkerhet sända skålen till Apothek att undersökas, derest misstankar om förgiftningsförsök förefunnos, men vid saken fästet föga vigt, då den sjuke förmält sig icke hafva förtärt något af skålen och symptomen af förgiftning icke heller förefunnits: att Ryttmästarens tillstånd under de följande dagarne förblifvit temligen oförändradt, endast att kräkningar, lindrigt diarrhé och äckel tillkommit, hvilket dock efter förtäring af medicinen åter uphört, då den sjuke ock småningom tillfrisknat: att vid Doctorns besök den 6 Juni Ryttmästaren förevisat Doctor Hambergs intyg angående hafresoppans förgiftning och för wittnet berättat huru han ovillig, af omständigheterna tvingats misstänka Almqvist för förgiftningsförsöket, dervid för Ryttmästarens uppapperska beskrifvit de närmare omständigheterna, så väl då giftet den 1 Juni förmodades hafva blifvit lagdt i soppan, som då ett dylikt förgiftningsförsök upgafs hafva den 3:dje Juni förnyats, samt Ryttmästaren derefter omtalat stölden af skuldsedlar, som Almqvist utfärdat, den först emot flickan Brandt derföre upkomna misstänka, Almqvists å fråga afstyrkande af sakens anmälan hos kongl Polis kammaren, hans, i stället för de förkomna, utfärdade nya skuldsedlar, undertecknade med namnet Almgren, och hurusom detta falsarium af Almqvist blifvit rättadt, samt slutligen Ryttmästarens iakttagelser, då Almqvist den 3:dje Juni uppehöll sig vid skålen med hafwersoppa, och hade under detta samtal äfven Auditeuren Hamnström tillkommit samt, såsom redan bekant med alla omständigheterna, tillika med wittnet ansett saken böra anmälas för Polismästaren, hvarmed von Scheven dock velat ytterligare dröja, i hopp att någon ting kunde upptäckas, som gjorde Almqvists skuld eller oskuld fullt bevislig, emedan von Scheven i det längsta vill tro honom oskyldig, samt att Ryttmästaren ett par dagar därefter äfven för wittnet omtalat tilldragelsen med bränvinsflaskans förmenta förgiftning, och hade wittnet sänt flaskan förseglad till Doctor Hamberg, men Ryttmästaren fortfarande vägrat att göra anmälan om Almqvists mer och mer ådagalagde brottslighet; Warande slutligen af Doctor Levin under den 27 Juni 1851 uti serskildt betyg förmäldt, "att Ryttmästaren von Scheven då befann sig vid sitt vanliga helsotillstånd, med undantag af en känsla af spänning och dästhet i underlifvet efter förtärd föda samt domning i fingerspetsarne, som om de varit doppade i stark lut; hvilket förhållande gjorde antagandet i hög grad sannolikt, att någon mindre portion arsenik blifvit honom bibringad under tiden från den 28 förutgångne Maj till den 9 Juni, då han led af ett anfall influensa med åtföljande febrila symptom, hvilka maskeradt arsenikens primæra verkningar;"

Åldermannen Lorentz senior: att han boende i huset näst intill Ryttmästaren von Scheven, väl i slutet af Maj och den 1 Juni 1851 af huspasserskan hört omtalas en stöld af skuldförbindelser och förgiftningsförsök hos Ryttmästaren, men först den 2 Juni besökt honom, dervid Ryttmästaren dock endast i förtäckta ord omtalt tilldragelserna; hvaremot han vid wittnets förnyade besök dels den 3:dje Juni berättat, att skuldebref å omkring Aderton tusende Riksdaler Banko uthändigade af Almqvist, förkommit och att Almqvist lofvat att lemna nya skuldsedlar, dels den 4:de Juni, såsom sådane framtagit och till wittnet öfverlemnade de åtta vid ransakningen föredödda skuldsedlarne, hvarvid wittnet dock bemärkt och underrättat Ryttmästaren, till hans förvåning, att samma skuldsedlar voro underteckade med namnet Almgren, derom ock Ryttmästaren sig förvissat, dels ock någon sednare dag för wittnet åter upptedt nämnde skuldsedlar i deras med namnets förändring från Almgren till Almqvist nu varande skick; Och hade wittnet vidare bemärkt, att Almqvist, som förut dagligen besökt Ryttmästaren, under den närmaste tiden före sitt afvikande flere gånger på dagen varit hemma hos Ryttmästaren; äfvensom att denne vid wittnets ofvannämnde besök varit besvärad af stor ögonsvaghet och salivation;

Provisorerne Emil Fredholm och Marcus Löfvendahl sammanstämmande: att pigan Högel någon dag i början af omförmälde Juni månad infunnit sig å Apotheket Lejonet och derstädes uppvisat en postlinsskål, uti hvilken å botten och kanterna sutit fastklibbadt ett hvitt ämne, samt begärt att detta ämne måtte undersökas: att Fredholm, under tillkännagifvande, att sådan undersökning icke tillkomme Apotheken, hänvisat Högel till Doctor Hamberg och lemnat skriftlig adress å honom, men att både Fredholm och Löfvendahl emellertid lösbrutit en del av skålens innehåll och både genom att smaka derpå och genom förbränning undersökt densamma samt hyste den öfvertygelse, att arsenik funnits deri inmängdt, utan att dock vittnena, efter endast dylik undersökning, kunde bestämdt på sin ed intyga ett sådant förhållande;

Chemie Adjuncten vid Carolinska Institutet Doctor A. P. Hamberg: att han, som i handlingarne bilagdt embetsbetyg af den 6 Juni 1851 meddelat, att uti en från Ryttmästaren von Scheven öfversändt postlinsskål, innehållande en liten portion hafversoppa funnits ett uppslammat och till en del på skålens botten liggande fint hvitt pulver af omkring en half theskeds mängd och att detta pulver varit hvit arsenik (arseniksyrlighet) ej allenast vidhöll detta betyg, utan ock intygade att en av Doctor Levin jemte skrifvelse af den 8 Juni till Hamberg öfversändt förseglad flaska, innehållande omkring ett och ett halft kvarter bränvin, blivit af wittnet undersökt, och att det i bränvinet funnits vid pass tio gran upplöst arsenik och på flaskans botten en större quantitet ouplöst ren arsenik, hvarjemte wittnet uplyst, att den piga, som för undersökning öfverlemnade skålen med hafversoppa, på wittnets fråga, huru arsenik kommit i densamma, yttrat sig ej bestämdt veta det, men dock tro, att det icke varit någon annan, än Regementspastor Almqvist, som ditlagt arseniken; och

Apothekaren Wilhelm Anderberg: att Almqvist, hvilken vid något tillfälle omkring Jultiden 1850 hemma hos sig under förefallet öppet samtal angående en uppgifven bok frågat wittnet om anledningen dertill att förgiftning med arsenik nu var så lätt att upptäcka samt om arsenik var löslig i vatten och en sådan

lösning lika giftig som torr arsenik, och af vittnet erhållit svar på desse frågor, sedermera en af de sista dagarne af nästderpåföljande Maj eller en af de första i Juni klockan omkring 9 på morgonen infunnit sig hos vittnet och förevisat en i papper, hvarå något funnits skrifvet, innesluten bit, som befanns vara hvit arsenik (arseniksyrlighet) af et halft lods vigt, hvilken bit Almqvist sagt sig hafva funnit i gömmor hos en person, som han misstänkte umgås med planer att afhända sig lifvet, om i följd af mellankoli, eller dåliga affärer eller något annat visste icke Almqvist, likasom han icke heller för vittnet omtalat namnet på denna person; att Almqvist tillika sagt sig vara aldeles okunnig om beskaffenheten af det öfverlemnade ämnet, men af förekommen anledning misstänkt, att det vore arsenik och, för att erhålla visshet derom, kommit att rådfråga vittnet som jemväl för att öfvertyga Almqvist, att det verkligen var arseniksyrlighet, reducerat en smula deraf och låtit honom känna arsenikmetallens lukt, att vittnet, enligt Almqvists begäran behållit arseniken, hvarefter Almqvist utan att begära eller bekomma af vittnet vid samtalets början erbjudet recept på motgift, begifvit sig bort men straxt kommit tillbaka och återtagit det med några anteckningar försedda papper, hvarefter arseniken varit innesluten.

Widare hafva Ryttmästaren von Schevens fru och son, hvilka, efter uppkommen oenighet med mannen och fadren under loppet af flere år bott från honom och hvarandra åtskildt samt icke ens gjort Ryttmästaren något besök, omförmält, den förra, huruledes Almqvist, hvilken hon icke sett mera än någon gång för flere år tillbaka, den 28 Maj 1851, infunnit sig hos fru von Scheven och under uppgift att hennes man wore sjuklig och gammal samt dagligen omgifven af tretio à fyratio obekanta personer, hvilka hvar och en sökte åtkomma hans tillgångar, enträget tillstyrkt och upmanadt fru von Scheven att flytta hem till mannen och taga vård om honom och hans hus samt försökt undanröjda alla emot detta förslag yttrade betänkligheter, men slutligen, då hon bland annat, invändt, att möjligen någon af Ryttmästarens omgifning, som ville åtkomma hans egendom och ogera såge hustrun i huset, möjligen kunde för att göra hastigt slut derpå, gifva något åt hennes man och hon sedermera derföre blifva misstänkt och tilltalad; uppenbarligen bleknat, strukit sig med ena handen öfver pannan och genmält: "huru kan frun tänka så illa om folk"; hvarefter Almqvist dock fortsatt sina förut gjorda upmaningar, dem han jemväl vid besök den 1:ste Juni, ehuru förgäfves, förnyadt; och den sednare eller Bruksidkaren von Scheven, att Almqvist icke på flera år besökt honom, förr än den 25 i meranämnde Maj månad, då han infunnit sig i von Schevens bostad och, under uppgift att Ryttmästaren von Scheven, för hvilken Almqvist yttradt synnerlig tillgifvenhet, vore sjuk och sinnessvag samt omgifven af personer som Almqvist benämnde "slödder och figurer", förmält sig hafva härom bordt underrätta sonen, enär Almqvist fruktade, att Ryttmästaren af sin omgifning blefve utplundrad och beröfvad sina handlingar, samt ansåge sonen ovillkorligt skyldig att besöka fadren och taga vård om honom; Och hade Almqvist under detta besök enträget vidblifvit sina upmaningar i sistnämde hänseende samt bland annat såsom exempel på Ryttmästarens tillstånd, upgifvit, hurusom flera reverser för honom skulle förkommit, men efter några dagars förlopp återfunnits, hvarvid Almqvist ock antydt, hurusom misstanka för tillgrepp af reverserna möjligen kunde falla på de hos Ryttmästaren boende, i öfrigt beskedliga qvinnorna Högel och Brandt: att, då von Scheven emellertid icke kunnat förmås att, utan fadrens tillkännagifvna önskan, besöka honom,

Almqvist slutligen, under löfte att bereda försoning mellan far och son, begifvit sig bort, men den 31 Maj åter infunnit sig hos von Scheven och då syntes häftig, genast tillkännagifvit, att fadrens tillstånd försämrats, och att han icke kunde lefva länge, samt enträget och med uppjudande af all sin förmåga förnyat sina von Scheven vid föregående besöket gjorda upmaningar, men, då denne befarat att störa fadrens sista stunder och derföre fortfarande undandragit sig att efterkomma Almqvists råd, slutligen, i anledning af von Schevens yttrade ledsnad öfver saknaden af någon bland fadrens omgifning, på hvilken han kunde lita, erbjudit sig att bevaka hans bästa och dertill begärt och erhållit till innehåll av Almqvist förestafvad fullmakt, att vid Ryttmästarens dödliga frånfälle taga hand om boet, att Almqvist derefter icke besökt von Scheven, men denne deremot, efter att i början af Juni hafva hört berättelser om stölden af Almqvists reverser, deri äfwen von Scheven, såsom Amanda Brandts medbrottlings inblandadts, och förgiftningsförsöken, först besökt Almqvist och underrättat honom, som von Scheven icke det ringaste misstrott, om dessa berättelser och hvad Amanda Brandt, som von Scheven slutligen träffat, yttrat angående misstankar mot Almqvist, samt sedermera åter den 10 Juni vid tillfälligt sammanträffande med Almqvist, på dennes begäran, återuprepadt Brandts upgifter, hvaröfver Almqvist dock vid intetdera tillfället visat förlägenhet, utan endast uttryckt förvåning.

Under ransakningen har ytterligare förekommit, dels att Herr Under Ståthållaren Stråle till Öfverståthållare Embetets protocoll uplyst, det Almqvist hos honom icke gjort någon anmälan angående de emot flickan Brandt för stölden hos Ryttmästaren von Scheven förut yppade misstanka, dels att i Almqvists chiffonier efter hans afvikande, anträffats flera med han stil skrifna handlingar, hvilka tydligen innefatta utkast till försvar och förklaring inför Poliskammare och Domstol samt vid enskilda samtal, i anledning af förutsatt fråga, såväl om orsaken till Ryttmästaren von Schevens död, som angående Almqvists skyldighet att infria reverser, hvilka han skulle såsom falska förneka, och att redovisa för penningar, som han hos Strindberg upburit, dels och att, sedan Almqvist i bref från Götheborg af den 14 Juni till dåvarande Polismästaren härstädes, med afseende å den förgiftning, som omtalats såsom emot Ryttmästaren von Scheven försökt, bland annat, framställt Ryttmästaren, såsom den der ofta i förtvivlan öfver olyckliga familjeförhållanden önskat sig döden och äfven hyst tankar att afhända sig lifvet, samt isynnerhet på sista tiden åt denna tanke gifvit insteg, i följd af honom utaf Amanda Brandt förorsakad svartsjuka, hvadan, derest förgiftning egt rum, det vore olämpligt att derföre fatta misstanka emot någon af Ryttmästarens omgiftning eller bekanta, utan borde fast heldre i Ryttmästarens gömmor, eftersökas om ej funnes mera arsenik, hvaraf von Scheven sig begagnat, som Almqvist någon tid förut å noga beskrifvet ställe i Ryttmästarens rum påträffat ett stycke arsenik, hvilket Almqvist sedermera lemnat till en Apothekare, så hade vid företagen undersökning i Ryttmästarens rum på samma ställe Almqvist i brefvet utmärkt, anträffats ett stycke arsenik oaktadt Ryttmästaren bestämdt förnekat all kännedom derom samt äfven Pigan Högel intygat, att, henne veterligen, Ryttmästaren icke innehåft någon arsenik; likasom flere vittnen, hvilka ganska nära med Ryttmästaren umgåtts, sammanstämmande intygat, att Ryttmästaren haft ett för sin höga ålder ovanligt gladt sinne och lefnadslust samt aldrig antydt någon längtan efter döden, än mindre afsigt att sjelf tillskynda sig döden.

Wid betraktande af hvad sålunda förekommit och ransakningen i öfrigt gifver vid handen, hvaribland ytterligare må anmärkas icke allenast den emellan hvarje af Ryttmästaren von Scheven omförmäld, äfven under mindre väsendtlig omständighet och de af samtliga vittnen afgifna berättelser framstående öfverensstämmelse, såsom angående de hos Strindberg upburna och till Almquist försträckta medel; de af Almquist derå utfärdade, sedermera förkomna skuldsedlarnes bevittnande; likheten med Almquists stil såväl i den förteckning han å de förkomna skuldsedlarne skulle hafva lemnat och i de såsom ersättning för samma skuldsedlar jemväl lemnadt, den 3 Juni daterade åtta reverser, hvarunder först varit tecknadt namnet Almgren, i stället för Almquist, som ock de den 9:de och 10:de Juni af Ryttmästaren, efter hans upgift från Almquist emottagne biljetter, angående bewittnande och borgen å samma skuldsedlar; Almquist i afseende å misstankar mot flickan Brandt gjorda, men underlåtna löfte att derom enskildt vidtala Polismästaren, samt slutligen Almquists, oafflåtliga bemödanden att, innästla sig i ryttmästarens förtroende och derifrån utestänga alla andra; utan ock den af andra vittnen gifna bekräftelse, dels åt hvad vittnena Brandt och Högel upgifvit, hvarigenom fullkomligen styrkt blifvit, både att Almquist varit den person, som efter det Brandt afflyttat från Ryttmästaren von Scheven och Almquist lofvat denne, att om Brandts misstänkta förhållande hos Polismästaren göra anmälan, aflemnadt den till Brandt ställda biljett, hvori hon upmanades att från staden sig begifva, och att förgifning af den för Ryttmästaren von Scheven ämnade hafwersoppa åtminstone den 1 Juni egt rum, äfvensom att, i en Ryttmästaren tillhörig Bränwinsflaska, förgift den 7 Juni funnits lagdt i bränwinet, dels ock åt de af Ryttmästaren von Schevens fru och son gjorda berättelser angående Almquists bemödande, att vid den tiden stölden och förgifningen egde rum, förmå dessa, som länge till Ryttmästaren stått i ovänligt förhållande, att, utan Ryttmästarens derom tillkännagifvne önskan, taga hand om honom och hans hus; hvilket Almquists bemödande, sammanstämdt med hans öfvriga beteende och den af honom samtidigt hos Ryttmästaren underhållna misstro till dennes hustru och son, nogsam samt synes beteckna ett gräsligt uppsåt att öfver Ryttmästarens närmaste anförvanter draga misstankar för det emot Ryttmästarens lif riktade dåd; Wid betraktande af allt detta, jemfördt såväl med innehållet af det utaf Almquist gjorda utkast till försvar vid förutsatt fråga om orsaken till Ryttmästarens död och om sterbhusets kraf emot Almquist för dennes förbindelser till Ryttmästaren, som ock med Almquists i bref till Polismästaren efter hvad flera vittnen intygat, falska föregifvande angående Ryttmästarens förtviflade sinnesstämning, och i samma bref ådagalagde kännedom om tillvaron af arsenik i Ryttmästarens hus, hvarom hvarken Ryttmästaren eller hans dagliga omgifning egt någon kunskap, tillika med det af Apothekaren Anderberg angående Almquist upplysta förhållande; Hvertill ock slutligen kommer, att Almquist omedelbart efter det ifrågavarande brott blifvit föröfvadt och rykte derom börjat sprida sig, hemligen afvikit samt sålunda tagit sak på bak; anser Krigs Fiscals Embetet alla dessa omständigheter sammanlagde, innefatta, om icke full laga bewisning till Almquists öfvertygande, att hafva på sätt angifvet är, från Ryttmästaren olagligen tillgripit af Almquist utgifna skuldsedlar till belopp af omkring aderton tusende riksdaler banco och under andra i dessas ställe lemnade skuldförbindelser falskeligen skrivit diktadt namn samt gjort försök att medelst förgift Ryttmästaren afdagataga, åtminstone wid mera än halft bewis om dessa

grofva brott; Och att saken förthy i denna del må lemnas till framtiden, då den kan uppenbar warda.

Deremot och enär Almquist, efter hvad sålunda emot honom förekommit, måste anses owärdig att någon offentlig tjenst bekläda samt han dessutom genom att hafva utan lof härifrån sig begifvit och rymt ur riket, jemlikt 10 Capitlet 28 § Kongl Krigsartiklarne förverkat sin vid Kongl Lif Beväringens Regimentet innehafda tjenst, såsom Regementspastor, Krigs Fiscals Rätten måtte förklara honom från nämnde tjänst och prestembetet afsatt.

De till målet hörande handlingar bifogas. Stockholm af Krigs Fiscals Contoret den 21 Juni 1853 A. G-son Bennich

Ödmjukt Memorial

Sedan Krigs Fiscals Embetet afgifvit slutpåstående uti det på Kongl Krigs Hof Rättens omedelbara pröfning beroende ransakningsmål, angående afvikne Regements Pastorn vid Kongl Lif Bewäringens Regimentet Carl Jonas Ludvig Almquist, så har målseganden f. d. Ryttmästaren Johan Jacob von Scheven uti särskilda till Kongl Krigs Hof Rätten ingifna skrifter, bland annat, yrkat, att, innan hufwudsakligt yttrande i målet af honom afgifvas dels 2:ne större pappersconvoluter, som under det målet hos Öfwerståhållare Embetet för Polis-ärenden handlades, blifwit förseglade och lemnade i förwar till Regements Pastor Almquists hustru, måtte, såsom möjligen innehållande uplysningar i målet, warda infortrade och öppnade, dels ock åtgärder widtagas, hvarigenom Almquist, som för närwarande wistas inom Norra Amerikas Förenta Stater, skulle blifwa gripen och inställd till personligt förhör.

Icke mindre är målseganden angelägen att i förewarande ransakningsmål åstadkomma all tillgänglig uplysning och att med alla lagliga medel befordra den af så många bindande omständigheter och likheter om grofva brott nästan fullt lagligen öfwertygade Almquists gripande, hade jag å Krigs fiscals Embetets wägnar, wisserligen icke underlåtit att förr än slutpåståndet afgafs, göra framställning angående så wäl de i Öfwerståhållare Embetets Protocoll omförmälde, i fru Almquists wård lemnade convolutens infortrade, som Almquists ytterligare efterspanande, derest jag ansett någon af dessa åtgärder leda närmare till det mål, som med ransakningen är afsedt; Men då, i förra hänseendet, Öfwerståhållare Embetets Protocoll icke i ringaste mon föranleder, hvad målseganden icke heller under ransakningen hwarken hos Öfwerståhållare Embetet eller vid Krigs Rätten ifrågasatt, att ofwannämnde, på fru Almquists begäran af Öfwerståhållare Embetet förseglade convolut innehålla något till uplysning i målet ledande handling, utan fastmera till ett motsatt förhållande bort kunna slutas af den omständigheten, att convoluten lemnats i wård hos den anklagades hustru, har jag icke kunnat föreställa mig behofwet i och för ransakningens fullständighet att undersöka de i convoluten inneslutna handlingar. Wid den af mig efter erhållen del af målsegandes ifrågawarande yrkande på enskild wäg hos wederbörande Embetsman gjorde förfrågan, har ock blifwit mig meddeladt, att nämnde convolut, hwilka blifwit af fru Almquist till Öfwerståhållare Embetet öfwerlemnade och derstädes serskilda gånger af Ryttmästaren von Scheven till innehållet granskade, skola befunnits wara för ransakningen utan all betydelse. Emellertid och då

målseganden nu är af annan tanke samt det i mål af förewarande beskaffenhet icke lärer böra honom förwägras att få undersökningen utsträckt till alla de omständigheter, som förmenas kunna sprida uplysning i saken, hemställer jag, att Kongl Krigs Hofrätten behagade anmoda Öfwerståthållare Embetet att insända meranämnde convolut, på det tillfälle må beredas att ifrån Kongl Krigs Hof Rätten utröna, i hwad mon convolutetens innehåll må wara af beskaffenhet att kunna och böra bland ransakningshandlingarne intagas.

Beträffande åter yrkandet om widtagande af ytterligare åtgärder till Almquists gripande, så och då, utom det att full wisshet, hwarest Almquist nu sig uppehåller saknas, och Kongl Krigs Hof Rätten redan iakttagit hwad 14. Cap. 25 §. Kongl Krigs Articularne för sådant fall stadga, förekommer härwid, att, på sätt i bestyrkt afskrift och öfwersättning bilagde bref af den 14. sistlidne Juni från Statssekreteraren i Förenta Staterna till Sweriges och Norriges chargé d'Affaires derstädes angående ett likartadt fall uplyser, Förenta Staternas President icke eger makt att, i saknad af nämnde länder emellan afslutad extraditions traktat, utlemna någon person, som härstädes begått brott; och att således en framställning till Förenta Staternas Regering om Almquists utlemnande för närwarande icke skulle, äfwen om Almquist derstädes kunde anträffas medföra åsyftad påföljd, hwarföre Krigs Fiscals Embetet huru önskwärdt det än i rättwisans och den allmänna säkerhetens namn wore, att Almquist kunde blifwa gripen och underkastad den behandling, hwartill ransakningen föranledde, likwäl finner sig icke kunna understödja målsegandens ifrågawarande yrkande. Warande Krigs Fiscals Embetet emellertid öfwertygadt, att derest Kongl. Krigs Hof Rätten gillar de slutpåståenden Krigs Fiscals Embetet i målet afgifwit, hinder af ett sådant Utslag icke skall möta att, så snart extraditionstractaten emellan Sverige och Förenta Staterna warder afslutad, winna tillämpning af densamma mot Almquist, om han då ännu befinner sig i sistnämnde land.
Stockholm af Krigs Fiscals Contoret den 8 November 1853

A. G-son Bennich

**Diverse handlingar i målet samt Kongl. Majt:s
Krigs Hof Rätts Utslag. 1853.**

Till Kongl. Krigs Hof Rätten!

Då tilltagande ålderdomskrämpor icke tillåta mig att när som helst, vid påfordran, kunna lemna mina rum, får jag härmedelst vördsamt anhålla, att genom Rättens Utdrag få kännedom om de omständigheter, öfver hvilka mitt hörande möjligen kan anses af nöden, hvarefter det torde tillåtas mig med skriftlig förklaring få inkomma. Och befullmäktigas innehafvaren häraf att denna skrift till Kongl. Hof Rätten ingifva.
Stockholm den 1 December 1853 J. J. v Scheven

Fullmagt för Herr Boktryckaren Franz Sjöberg att hos Kongl. Krigs Hof Rätten och, om så nödigt pröfvar, hos Kongl Maj:t i underdånighet min talan föra och

rätt bevaka till ransakningsmålet angående Regements Pastor C. J. L. Almqvist, godkännande jag hvad ombudet lagligen gör och låter. Stockholm den 10 April 1853 J. J. v Scheven

På en gång närvarande wittnen Gabr. Anrep Didr. Sellén

Fullmakt för Herr Auditör Eb. Hamnström att uti ransakningsmålet med Regementspastorn C. J. L. Almqvist, tilltalad för förgiftningsförsök, bedrägerier m. m. min talan föra och rätt bevaka, hållande jag för gott hvad ombudet lagligen gör och låter.

Stockholm den 1 December 1853

J. J. v Scheven

Till Kongl. Krigs Hofrätten!

Sedan Kongl. Krigshofrätten behagat infordra mitt yttrande öfver det memorial, hvarmed Krigsfiskalsembetet under den den 27: sistl. Juli inkommit uti det hos Krigshofrätten anhängige ransakningsmålet anående afvikne regementspastorn vid Kongl. Lifbeväringsregementet, Carl Jonas Ludvig Almqvist, angifven för stöld, förfalskningsbrott och förgiftningsförsök, – så får jag nu ödmjukligen förklara; att jag icke har något att tillägga vid den lika talangfulla som opartiska och fullständiga framställning af målet och den till fullkomlig bevisning, som i Krigsfiskalsembetets memorial blifvit gjord; men att jag likväl för närvarande anser mig inte böra afgifva några hufvudsakliga slutpåståenden i saken.

1:o emedan, vid den undersökning, som af dåvarande t. f. polis-mästaren, nuvarande underståthållaren och riddaren Stråle, som efter Almqvists afvikande företogs i dennes hemvist, tvänne större papperskonvoluter förseglade samt lemnade i förvar hos Almqvists hustru, hvilka paketer, de der sedermera icke varit under rättegången öppnade, men, efter hvad jag har anledning förmoda, möjligen torde innehålla åtskilliga upplysningar rörande denna sak, jag ödmjukligen yrkar måtte vara genom Kongl. Krigshofrättens försorg infordrade och öppnade, innan målet till slutligt afgörande företages; och

2:o derföre att jag anser nödigt, att Almqvist om möjligt inställes till personligt förhör inför Krigshofrätten, och hvarigenom jag är förvissad, att målet skall erhålla den fullständiga utredning att något hinder af bristande bevisning för hans sakfällande och lifdömande ej vidare skall möta. Det är nemligen allmänt bekant, att Almqvist, efter sitt afvikande uppehåller sig inom Norra Amerikas Förenta Stater, och hvilket ytterligare desslikes af ett, rättegångshandlingarne bilagt från Almqvist till hans härvarande dotter aflåtet bref, dateradt S:t Louis den 4 oktober 1852, och hvaraf inhämtas, att Almqvist, som då vistades i berörde stad, emottagit åtskilliga skrivelser från härvarande anhöriga.

Med ledning heraf och enär genom upplysningar, som på enskild väg hit ankommit vidare känt är, att Almqvist, hvilken numera lär vara mormonprest, skall sysselsätta sig med att i Illinois och i Missourilandet, som gränsar till S:t Louis, värfva anhängare för sin nya bekännelse bland de till dessa trakter ankommande svenska, norska och danska utvandrare, bör det så mycket mindre möta någon serdeles svårighet att få Almqvist gripen och hitförd, som det inte gerna låter tänka sig, att det storsinta Amerikanska folkets styrelse, mera

än något annat civiliceradt lands regering, skulle vägra att låta efterspana och utlemna en så grof brottsling, som Almqvist, hvilken, enligt hvad Krigsfiskalsembetet ganska riktigt yttrat, är med vida mer en halfva skäl förvunnen om stöld, förfalskningsbrott och försök till lönnmord genom förgiftning.

Helt nyligen har man sett, huru Svenska regeringen hos den Amerikanska republikens styrelse äskat biträde för förrymde kammereraren Möllers fängslande och hitförande, och då Möllers förbrytelse likväl hvarken i moraliskt eller juridiskt hänseende, kan ens på långa håll kan jämföras med presten Almqvists infernaliska anläggningar och nidingsdåd, så bör man väl äfven kunna emotse af samma regering icke heller att kunna vägra och hos Amerikanska styrelsen göra enahanda framställning i afseende å Almqvist. Att neka sådant vore en grof partiskhet, och skulle vittna om ett alltför beklagansvärdt undseende för prestrocken och dess tidning, deri Almqvist förut grundlagt sin sorgliga ryktbarhet.

I anledning häraf, och enär det äfven är af yttersta vigt, såväl för allmänna säkerheten som för bibehållandet af den stora massans aktning för lagen, att en så grof förbrytare som Almqvist, icke lemnas ostraffad, derföre att han kan räknas till de så kallade "bättre", anhåller jag ödmjukligen att Kongl. Krigshofrätten täcktes till Kongl. Maj:t i underdånighet hemställa att, för vinnande af en fullständig utredning af nu ifrågavarande mål Kongl. Maj:t i nåder täcktes genom dess beskickning hos Förenta Staternas regering begära, att regementspastoren Carl Jonas Ludvig Almqvist måtte inom Förenta Staternas område allmänneligen efterspanas och, der han anträffas, gripas, samt till Svenska beskickningen öfverlemnas, för att, under behörig bevakning, till fäderneslandet hemsändas; Och förklarar jag mig beredd att för detta ändamål, vid anfordran, tillhandahålla Krigshofrätten, dels en bestyrkt öfversättning på engelska språket af Krigsfiskalsembetets memorial, på det Amerikanska regeringen måtte deraf kunna bedöma rätta halten och beskaffenheten af Almqvists afskyvärda brott, och dels 50 exemplar af det ganska väl träffade, lithografierade porträtt af Almqvist, som för några år tillbaka här utkom, och hvilket torde bli ett tjenligt signalement vid missdådarens efterspanande.

Öfver hvad jag sålunda yrkat och hemställt, anhåller jag om Kongl. Krigshofrättens serskilda besked. De mig delgifna handlingarne återställas.

Stockholm den 5 Sept 1853

J. J. von Scheven genom Franz Siöberg

Till Kongl. Majt:s Krigs Hof Rätt

Då med anledning af Kongl. Krigs Hof Rättens skrifvelse den 10 i denna månad, Öfverståhållare Embetet härhos öfverlemnar 2:ne förseglade convoluter innehållande bref och papper som blifvit anträffade i förrymde Regements Pastorn C. J. L. Almqvists bostad, får Öfverståhållare Embetet, enär berörde bref och papper, hvilka blifvit granskade dels under ransakningen i Polisen dels ock nästlidne sommar i närvaro af Ryttmästaren von Scheven samt hans tvänne Rättegångsbiträden Auditeurerne Hamnström och L'Orange, äro af enskild beskaffenhet och icke funnits innehålla något som kunde lemna uplysning i målet eller vara af värde för Almqvists concursmassa, Öfverståhållare Embetet anhålla att den afsedda förnyade granskingen af ifrågavarande handlingar måtte

af Kongl. Krigs Hof Rätten sjelf eller någon af dess Tjenstemän verkställas, samt att af desamma innehåll något annat icke måtte i Kongl. Krigs Hof Rättens Protocoll inflyta eller lemnas åt offentligheten, än hvad som oundgängligen må anses böra bland ransakningshandlingarne intagas. Stockholm den 21 November 1853 Hamilton³

/Kuvert/ Till Kongl Majts Krigs Hof Rätt
2:ne förseglade Convoluter medfölja

/Påskrift/ Inlemnad af Skrifvaren N. Roth, den 21 october 1853

Till Kongl. Krigs Hof Rätten!

Finnande mig icke ägt lyckan att – nära mitt åttionde år – af mitt Ombud göra mig rätteligen förstådd, nödgas jag vid hans å mina vägnar till Kongl. Hof Rätten afgifne yttran i målet rörande afwikne Regements Pastorn Almqvist, så framt lagformalité det icke bokstafligen förnekar, härmed ödmjukast bifoga följande Memorandum.

1:o Sedan den Kongl. Polisen wisat den exempellösa mildhet emot den mångsidige brottslingens Fru, att tillåta henne i åratal innehafwa hans hela Bo, utan deraf hwarken något sequestrera eller ens uppteckna eller försegla vidare än de 2:ne paket, som till dato blifwit mig, änskönt Curator, vägrade att, utan begifvande af brottslingens Bror Assessor Almqvist få innehafva och granska, vill det väl nu synas mindre behöfligt att störa dessa paketers hwila, helst man måste förutsätta en särdeles ärlighet hos den värda Famillen, för att antagandet att paketerna fått under en så lång tid blifva i orubbat skick; Men formen och Poliskammarens förfarande i målet synes dock fordra att icke lemna granskningen af dessa paketer alldeles å sido.

I följd deraf anhåller jag att desamma måtte varda af Kongl. Krigs Hof Rätten innan målet afgöres, infordrade och till sitt innehåll i min närvaro granskade samt derefter mig som Curator öfwerlemnade.

2:o Som Lagens straffbestämmelser ligga utom min porté och strofen "Lifsstraff" alldeles utom densamme, så frisäger jag mig i allo från detta i mitt Ombuds anförande förekommande motbjudande uttryck, äfvensom från Phrasen Prestrock, helst jag hyser för sann högaktning för vårt Lands, ja för werldens förste stånd för att puntra mig med en pöbel-term, på minsta wis riktad mot den medborgskast, som innehar sin släktes högsta erudition.

Stockholm den 1:ste October 1853 J. J. v. Scheven

Copy of a letter from Mr. Marcy, Secretary of State, to
Mr Sibbern, Chargé d'Affaires of H. M. the King of
Sweden and Norway, dated Washington, 14 June 1853.

The undersigned, Secretary of State, has recieved Mr. Sibberns Note of the 11 Instant, in relation to the giving up of a certain Swede, Johan Möller, a

³Jakob Essen Hamilton, överståthållare.

fugitive from justice, who having imbezzled the money of a charitable Institution in Sweden, of which he acted as Cashier, is supposed to be about to take refuge in the United States.

In reply to the enquiry contained in the Note, the Undersigned can only remark that the President of the United States possesses no power whatever to deliver up persons charged with the commission of crimes in a foreign country, without a treaty upon the subject with the Government of that Country. As the United States have no such treaty with Sweden, Mr. Sibbern's request for the delivery of Möller can not be complied with.

For the recovery of any funds, however, belonging to the institution, to which Mr. Sibbern refers, which that person may bring with him to this country, the court of law of the United States are open, and no doubt is entertained that they will, upon due application, afford to the parties interested every facility for that purpose.

The Undersigned avails himself of this occasion etc.

(signed) W. L. Marcy

Likheten med den af Herr Chargé d'Affaires Sibbern till H. E. herr Stats Ministern för Utrikes Ärendenderne insände afskrift intygar

Ex officio L Manderström Cabinetts Secreterare.

Öfwersättning

Afskrift af ett bref från Herr Stats Sekreteraren Marcy till hans Majt. Konungens af Sverige och Norge Chargé d'Affaires herr Sibbern, daterat Washington den 14 Juni 1853.

Undertecknad Stats Sekreterare har emottagit herr Sibberns Note af den 11:te dennes, angående utlevering af en viss Svensk, Johan Möller, flyktig undan rättvisan, hvilken, sedan han förskingrat medlen uti en wälgörenhetsinrättning i Sverige, derwid han war anställd som Kassör, förmodas hafwa för afsigt att taga sin tillflykt i Förenta Staterna.

Till swar på den uti Noten framställda efterfrågan kan undertecknad endast meddela att Förenta Staternas President icke eger något slags makt att utleverera personer som äro anklagade för brott i ett främmande land, med mindre en Traktat med det landets regering är ingången. Som Förenta Staternas icke har någon sådan Traktat med Swerige, så kan Herr Sibberns begäran om Möllers utlevering icke efterkommas. För återvinningen af de, den af Herr Sibbern upgifna inrättningen tillhöriga Kapitaler, som personen kan medföra till detta land, äro emellertid Förenta Staternas Domstolar öppna och det är intet tvifvel underkastadt, att detsamma, efter behörig ansökan, skola bereda de intresserade parterna hwarje lättnad till ernående af ändamålet.

Undertecknad begagnar detta tillfälle etc. (Undertecknad)

W. L. Marcy

Rätteligen öfwersatt från förestående Engelska afskrift; betygar, Stockholm den 5. November 1853

Ex officio Chr. d'Aubigne

Not. Publ.

Kongl. Majt:s Krigs Hof Rätts Utslag uti ett till Krigs Hof Rättens omedelbara pröfning öfverlämnadt mål, angående Regements Pastorn vid Kongl. Lif Bewärings Regimentet, filosofie Magistern Carl Jonas Ludvig Almquist, angifwen att hafwa föröfwat stöld och bedrägeri, samt försökt, medelst förgiftning afdagataga f. d. Ryttmästaren Johan Jacob von Schewen, och derefter rymt ur Rikets uti hwilket mål Krigs Fiscalen N. A. G:son Bennich, å Krigsfiscals Embetets vägnar, påstående Afgifwit;
Referat i Stockholm den 21 December 1853.

Kongl. Krigs Hof Rätten har de till målet hörande handlingar sig föreläsa låtit och inhämtat att, sedan hos Öfwerståhållare Embetet anmaldt blifwit, att Regements Pastorn Almquist skulle hafwa, i slutet af Maj månad 1851, från förre Ryttmästaren von Scheven, boende uti huset N:o 5 wid Gamla Norrbro, inom Claræ församling här i hufwudstaden, olofligen tillgipts af Almquist, uthändigade skuldförbindelser till belopp af omkring Aderton Tusende Riksdaler Banco och sedan tillgreppet blifwit upptäckt, under förewändning, att, medelst utställande af nya skuldsedlar, i de förkomnas ställe, hålla Ryttmästaren von Scheven skadeslös för den timade förlusten, skrifwit och till Ryttmästaren öfwerlemnadt med diktadt namn undertecknade reverser, samt wid nämnde tid och i början af påföljde Juni månad gjordt försök att, medelst förgiftning, bemalde Ryttmästare afdagataga och derefter den 11:te i sistnämnde månad utan Pass afrest från staden, dit han sedermera ej återwändt, samt i anledning häraf förhör hos Öfwer Ståhållare Embetet förewarit, så ock efter det Protocollet öfwer samma förhör blifwit till Kongl. Krigs Hof Rättens öfwerlemnadt samt Kongl. Krigs Hof Rätten efter hemställan af Krigs Fiscals Embetet */svårsläsligt tillägg ö rad/* 14:de Capitlet 25 §. Kongl. Krigs Artiklarne, genom den 11 September 1851 utfärdad offentlig, å Rättens dörr anslagen samt i Post och Inrikes Tidningar, jemte Hamburger Korrespondent tre gånger införd stämning, kallat och förelagt Almquist att, inom tre månader efter samma Stämmings kungörande i nämnda tidningar tredje gången, till swaromåls afgifwande inför Kongl. Krigs Hof Rätten sig inställa wid påföljd att eljest warda dömd uppå förhanden warande skäl, utan att Almquist likwäl kallelsen hörsammat, har till följd af Kongl. Krigs Hof Rättens den 12 Februari 1852 gifne föreskrifne ransakning i målet företagits wid Kongl. Lif Bewärings Regimentets Krigs Rätt, den, enligt hwad af de, efter ransakningens afslutande, till Kongl. Krigs Hof Rättens insände Protocollerne i målet inhämtat, dels Ryttmästaren von Scheven, i öfwerensstämmelse med hwad han inför Öfwer Ståhållare Embetet förut ingifwit, under anmärkning det han till en början icke framstått såsom angifware, utan fast heldre afböjt anmälan om brotten och sökt förekomma spridandet af det rykte derom på grund heraf Öfwer Ståhållare Embetet börjat förhören, hufwudsakligen förmält: att, efter det Almquist under flerårigt umgänge med Ryttmästaren, tillwunnit sig dennes oinskränkta förtroende och tid efter annan af Ryttmästaren emottagit penningeförsträckningar till belopp af omkring Aderton Tusende Riksdaler Banko, mot åtta stycken af Almquist till innehafwaren utstälde af upgifne personer bewittnade reverser, hwilka tillika med andre fordringsdokumenter, förwarats i en uti Ryttmästarens sängkammare stående Chiffonier, hwilken endast Ryttmästaren sjelf och Almquist under sednare åren öppnat och tillslutit, så hade Ryttmästaren, som i medlet eller

slutet af hwarje månad granskat sina fordringsdokumenter, i anseende till sin swaga syn, ofta biträdd af Almquist, som ock wid andra tillällen, framtagit och genomsett nämnde handlingar utan att Ryttnästaren ens aktgifwit, huruwida Almquist åter på sitt ställe inlagt alla eller någon del deraf, den 15 Mai 1851, genomsökt handlingarne och funnit dem alla i behåll, men den 29 i samma månad, då von Scheven åter genomsett sina fordringsbewis, deribland saknat de åtta af Almquist inhändigade reverserna, hwaremot alla öfriga handlingar funnits i behåll: att Ryttnästaren, enär, utom honom, endast Almquist en hos Ryttnästaren under två års tjenst för trohet bepröfwad piga, Hedda Högel, och en fattig, men för beskedlig och stilla wandel ansedd flicka, Paulina Amanda Brandt, som af medlidande tillåtits någon tid bo hos Pigan Högel, haft tillträde till Ryttnästarens sängkammare till en början och endast af den anledning, att Ryttnästaren icke kunnat misstänka Almquist eller Högel, men welat draga sig till minnes, att möjligen flickan Brandt någon gång innewarit i sängkammaren, då Ryttnästaren uppehållit sig i ett yttre rum och lemnat chiffonieren öppen, fattat misstanke om tillgreppet mot Brandt, och jemte det han för Högel antydt och för Almquist omtalat tillgreppet samt för den sednare, som sökt göra troligt, att skuldsedlarne endast blifwit förslagde och derföre biträdt med deras eftersökande, jemväl gifwit tillkänna sin misstanke mot Brandt, dagen derefter eller den 30 Maj på morgonen i Almquists närwaro med Brandt hållit förhör, hwarwid hon dock bedyrat sin oskuld och hwarefter hon genast lemnat Ryttnästarens hus samt Almquist afrådt Ryttnästaren, att offentliggöra saken och förklarar sig willig, att, i händelse skuldebrefwen icke kunde tillrättafås, till Ryttnästaren utgifwa andra, i deras ställe, äfwensom Almquist sagt sig om händelsen skola enskildt widtala bland andre, dåwarande Polismästaren, numera Herr Under Ståthållaren och Riddaren W. Stråle; att Almquist åter, dagen derpå, wid besök hos Ryttnästaren, uppgifwit sig redan hafwa samtalat med Polismästaren och förwissat sig mot äfwentyret att inlösa de förkomne skuldsedlarne, i händelse han utfärdade nya, hwarföre ock Almquist ytterligare afstyrkt anmälan hos Öfwer Ståthållare Embetet om den timade stölden under upgift tillika, att Polismästaren, underrättad om misstankarne mot flickan Brandt, försäkrat, det denne samme akt följa med upmärksamhet; Och hade Almquist, som eljest sällan smakade bränwin, wid början af detta besök hos Ryttnästaren framställt en förut aldrig yttrad begäran om en sup samt efter Ryttnästarens anwising till hans i yttre rummet på ett bord alltid stående bränwinsflaska, någon stund wid densamma sig uppehållit, utan att Ryttnästaren förmärkt, huruwida Almquist supit eller icke, men härunder Ryttnästaren deremot hört ljud, såsom af öppnandet och tillslutandet utaf en bit papper: att, sedan Ryttnästaren, följande dagen den 1:ste Juni på eftermiddagen, befunnit sig illamående och tillsagt Pigan Högel at koka hafre-soppa samt derefter efter någon stund haft besök af Herr Assessoren Crusenstolpe, så hade, efter Assessorens bortgång, Pigan Högel från sitt rum inkommit med hafre-soppa i en skål, men under förfäradt och häpet utseende, hastigt warnat Ryttnästaren, att icke dricka af soppan, hwarefter, innan Ryttnästaren hunnit tillspörja Högel om anledningen till denna warning, Almquist jemväl inträdt från Högels rum och börjat samtala angående de förkomne skuldsedlarne, samt under samtalets fortgång efterfrågat, om Ryttnästaren ej fått sin soppa och yttrat sig tycka mycket om hafre-soppa, samt wilja smaka på densamma, hwartill Ryttnästaren dock swarat att soppan warit för tjock och derför måst uttagas; och sedan Almquist derpå bortgått, Ryttnästaren genom frågor till Pigan Högel erfarit den af henne sedermera på wittnesed

afgifna berättelse, som i det den antydde, att Almquist lagt något främmande ämne i soppan, först hos Ryttmästaren väckt någon misstanke mot Almquist: att flickan Brandt, samma dag på aftonen åtföljd af andre personer, infunnit sig hos Ryttmästaren och tillkännagifwit, att hon, troligen från Almquist någon af föregående dagarne erhållit en anonym biljett med upmaning att icke besöka Ryttmästaren, utan lemna staden hwartill ock upmaningen skulle erhållas äfwensom att hon, på middagen, samma dag hon besökte Ryttmästaren, i convolut bekommit tio Riksdaler riksgälds, hwilket meddelande tillika med de Brandt sålunda tillhandakomne och af henne till Ryttmästaren öfwerlemnade bref och penningar ytterligare ökat Ryttmästarens misstankar mot Almquist om onda afsigter och bedrägligt förhållande: att Medicine Doctorn K. F. Levin, som uppå kallelse, den 2:e Juni hos Ryttmästaren sig infunnit och lemnats underrättelse om det föregående dagen i afseende å hafre-soppan anmärkte förhållande, anställt förbränning öfwer ljuset af någre af soppan uptagne korn och, ehuru han derwid icke förmärkt den wid arsenik förbränning wanliga hwitlöksluk, likwäl tillstyrkt att låta undersöka soppan på Apotheket Lejonet: att Almquist, mot aftonen den 3:e Juni, infunnit sig hos Ryttmästaren och aflemnad skriftelig, ransakningshandlingarne bifogad upgift å sin skuld till honom, samt äfwen skrifwit och, då han derwid begagnat så fin stil, att Ryttmästaren ej kunnat läsa den, åter, på Ryttmästarens begäran, omskrifwit wid ransakningen företedda, åtta nya skuldsedlar i de förkomnas ställe, samt öfwerlemnad samma skuldsedlar, som jemwäl blifwit försedde med sigill, till Ryttmästaren, under löfte att någon annan dag medtaga personer som kunde bewittna skuldsedlarne, hwarefter Almquist, då han gått omkring i Ryttmästarens yttre rum och der bemärkt en på ett bord stående skål, innehållande hafre-soppa, hvaraf Ryttmästaren redan utdruckit det mästa, så att endast omkring ett qwarter återstått, frågat Ryttmästaren, hwad som war i skålen och underrättad derom, sagt sig tycka om hafre-soppa och wilja smaka på den, samt derefter någon stund uppehållit sig wid skålen och med en sked rört i densamma, utan att Ryttmästaren, i anseende till sin swaga syn, kunnat iakttaga, om Almquist druckit af soppan eller lagt något i densamma, dock hade Ryttmästaren äfwen derwid tyckt sig förmärka samma ljud, som han förnummit, då Almquist den 31 Maj uppehöll sig wid Ryttmästarens bränwinsflaska: att, efter Almquists bortgång, Pigan Högel, på Ryttmästarens tillsägelse att efterse om Almquist lagt något i soppan, förklarar densamma wara grumlig och i öfrigt af samma misstänkta utseende, som den förut såsom förgiftad ansedda, hwilken Högel ock sagt sig hafwa samma dag på Apotheket Lejonet upwisat, utan att derstädes hafwa erhållit bestämd uplysning om soppans beskaffenhet, hwarom hon deremot på Apotheket fått hänwisning att hos Doctor Hamberg söka uplysning; Och hade sedan Högel den 4:de Juni aflemnad soppan till Doctor Hamberg, denne den 6:te i samma månad både muntligen tillkännagifwit, att soppan innehöll arsenik och derom tillika aflemnad handlingarne bilagdt skriftligt betyg: att Ryttmästaren, då han den 4 Juni fått besök af Hattmakare Åldermannen Carl Johan Lorentz senior, för denne yppat tilldragelserna wid stölden af Almquists skuldsedlar och förgiftningen af hafresoppan samt tillika upwisat de af Almquist skrifne nya skuldsedlarne, hwarwid Lorentz anmärkt, hwad Ryttmästaren förut icke märkt, att skuldsedlarne woro undertecknade med namnet Almgren, en omständighet, som Almquist, då han, efter budskickning, den 3 Juni hos Ryttmästaren sig infunnit, sökt förklara dermed att det wore Almquists wanliga namnteckning, hwilken han likwäl wid samma tillfälle rättat

till Almquist, under löfte, att ånyo omskriwa skuldsedlarne i wittnens närwaro och tillika derå anskaffa borgen; att, då Ryttmästaren, som efter den 31 Maj två gånger ur ofwan omförmälda bränwinsflaska tagit sig en liten sup och efter bägge dessa tillfällen känt sig illamående, under sådana symptomer, som, efter hwad Doctor Levin sedermera under ransakningen uplyst, åtfölja en lindrig förgiftning, åter lördagen den 7:de Juni, skolat taga en sup och hållt bränwin ur flaskan i ett glas, Pigan Högel derwid tillstädeswarit och anmärkt bränwinets besynnerliga utseende, samt på botten i flaskan befintliga hwita korn, hwarföre Ryttmästaren dagen derefter, då Doctor Levin och vice Auditeuren Eberhard Hamnström samtidigt besökt Ryttmästaren, för dem upwisat bränwinsflaskan, hwilken Levin derefter tillsändt Doctor Hamberg, som ock förklarar flaskan innehålla, dels i bränwinet upplöst, dels ouplöst arsenik, samt att Almquist, som under Pingst dagarne den 8 och 9 Juni icke besökt Ryttmästaren, och den 10 Juni endast några ögonblick hos honom innewarit, men under sistnämnde två dagar tillsändt Ryttmästaren två, ransakningshandlingarne bilagde, biljetter, den förra angående omskrifning och bewittnande af de nya skuldsedlarne samt den sednare i fråga om anskaffande af borgen derå, slutligen den 11 Juni då Ryttmästaren sändt bud till hans bostad befunnits hafwa bortrest, hwarefter han icke vidare återkommit; Och har Ryttmästaren von Scheven, under ransakningens fortgång, vidare tillsagt, att det belopp, hwarföre Almquist häftade i skuld hos Ryttmästaren, upgick till mera än Tjugu Tusende Riksdaler Banco, emedan Almquist af Ryttmästaren icke blott emot omförmälde skuldsedlar erhållit contanta penningeförsträckningar, bland annat, af medel till betydligt belopp, som Ryttmästaren haft hos Grosshandlanden J. L. Strindberg innestående och Almquist fått för Ryttmästarens räkning upbära, utan ock till inkassering emottagit åtskilliga af andra personer utfärdade skuldförbindelser, men att Almquist derå till Ryttmästaren lemnade qvittencer och recipissen, hwilka förwarats i en olåst bordslåda uti Ryttmästarens sal, jemwål blifwit borttagne och af Ryttmästaren saknats några dagar efter det han uptäckt stölden af skuldsedlarne: att Almquist i ett af Ryttmästaren upwisadt testamentariskt förordnande, hwilket warit Almquist bekant, blifwit tillförsäkrad wissa förmåner äfwensom att Almquist under sednare tiden sökt ej allenast att hos Ryttmästaren underhålla den oenighet, som flera år warit rådande emellan honom och hans hustru, Fru Maria Magdalena von Scheven, och son, Bruks Idkaren Johan von Scheven, utan ock att hos Ryttmästaren wäcka misstroende emot hans omgifning, Almquist sjelf undantagen, om hwilken Ryttmästaren slutligen wore öfwertrygad, att han begått både stölden af skuldsedlarne och förgiftnings försöken; dels ock, bland de flere såsom wittnen hörde personer, följande huwudsakligen berättat: Pigan Hedda Högel: att Ryttmästaren von Scheven, hos hwilken wittnet tjenat två år, derunder Regements Pastorn Almquist nästan dagligen, och ofta flere gånger på dagen, besökt Ryttmästaren och med honom lefwat på den mest förtroliga fot samt warit af Ryttmästaren omfattad såsom egen son, den 29 Maj 1851 för wittnet omtalat, att någre wigtige handlingar, bestående i skuldförbindelser till betydligt belopp, utfärdade af Almquist, förkommit, utan att Ryttmästaren visste, hwem han för tillgreppet borde misstänka: att, sedan Amanda Brandt, såsom emellertid misstänkt för tillgreppet, derom blifwit af Ryttmästaren, i Almquists närwaro, förhörd, men bedyrat sin oskuld och den 30 Maj afflyttat från Ryttmästaren, Almquist under samtal med Ryttmästaren angående skuldsedlarnes förlorande, sagt sig söka derom tala med Polismästaren och wid något tillfälle derefter i Ryttmästarens

närwaro warit sysselsatt med skrifning samt med sigill försett flere af Almquists skrifne handlingar, hwarefter Ryttmästaren dagen derpå för wittnet upwisat de wid ransakningen jemwäl uptedde skuldförbindelserne och sagt sig hafwa af Almquist bekommit desamma i stället för de förlorade, hwarwid wittnet dock anmärkt, att skuldförindelserne woro undertecknade med namnet Almgren, icke Almquist; Och hade Ryttmästaren en eller annan dag derefter åter wisat wittnet samma skuldförbindelser, då namnet Almgren warit såsom wid ransakningen ock befunnits, ändradt till Almquist: att under det Ryttmästaren den 1 Juni på eftermiddagen, haft besök utaf Assessoren Crusenstolpe, Almquist inkommit i wittnets rum och, underrättad om Assessorens närwaro, tillsagt wittnet, att hemta Almquists tobakspipa, emedan han icke wille träffa Crusenstolpe, utan ämnade, i afwaktan på dennes bortgång, quarblifwa i wittnets rum, men att då wittnet sagt sig först skola till Ryttmästaren inbära hafresoppa, som han begärt, och från köket till sitt rum inkommit med soppan i en skål, Almquist i brådskande och häftig ton tillsagt wittnet att sätta ifrån sig skålen och hemta nyckeln till beqwämlighetshuset, i anledning heraf wittnet ock ställt soppskålen å en kommod wid dörren samt skyndat en trappa upp efter nämnde nyckel, hwilken hon lemnat till Almquist, hwarefter denne, som wid wittnets återkomst uppehållit sig långt framme i rummet och icke i soppskålens närhet, skyndat ut: att, då wittnet genast deruppå fattat soppskålen för att inbära densamma till Ryttmästaren, wittnet förmärkt, att soppan wågat sig, likasom skålen ögonblickligen förut blifwit widrörd, äfwensom wittnet warseblifwit, att soppan, som förut warit tunn och klar, under tiden blifwit tjock, grumlig och hwitskummig, samt att flera hwita korn synts ligga ofwanpå sjelfwa soppan samt fastsitta wid skålkanten, hwilket besynnerliga förhållande föranledt wittnet att wara Ryttmästaren från att smaka soppan, den wittnet, då Almquist i detsamma inkommit, emedlertid satt undan, hwarefter wittnet åt Ryttmästaren tillagat annan soppa och inburit densamma, derwid Almquist ännu hos Ryttmästaren innewarit och frågat, om wittnet hade så mycket soppa, att jemwäl han kunde få smaka derpå, emedan han gärna förtärde dylik soppa, hwarpå wittnet dock icke lemnat något swar, utan gått ut: att wittnet under tiden och innan den nya soppan tillagades, för i samma hus boende Guldarbetaren Theodor Liljas hustru, Anna Maria omnämnt förhållandet med soppan, och uttyckt sin förmodan att Almquist lagt något deri, för att döda Ryttmästaren, och hade både wittnet och Ryttmästaren dagen derefter för Doctor Levin omtalat nämnde tilldragelse samt wittnet, sedan Doctorn wid anställd profbränning icke funnit den efter hans beskrifning wid arsenikförbränning upkommande hwitlöksluk, men ändå tillstyrkt undersökning å Apotheket Lejonet, äfwen för hustru Lilja omtalat Doctorns försök och yttrande samt med hennes biträde afhållt den tunna delen af soppan och med någon del af det på botten af skålen funna grusaktiga grumlet anställt nytt brännings försök samt derwid erfarit den af Doctorn omtalade hwitlöksluk, hwarefter wittnet som erinrade sig, att då wittnet dagen förut på Almquists tillsägelse ställt soppan ifrån sig i sitt rum och skyndat efter den omförmälde nyckeln, wittnet ensam funnits hemma och således ingen annan än Almquist innewarit i rummet der soppan stod, af sådan anledning fattat bestående misstankar att Almquist warit den, som förgiftat soppan, äfwensom wittnet på hustru Liljas inrådan, samma dag den 2 Juni, på eftermiddagen med skålen och den å dess botten quarwarande torkade massan begifwit sig till Apotheket Lejonet, der wittnet wäl blifwit hänwisad till Doctor Hamberg, men emellertid två Provisorer förnyat de af Doctor Levin och wittnet förut gjorda försök samt

sins emellan yttrat förmodan, att skålen innehöll gift: att Ryttmästaren åter den 3:dje Juni, efter det Almquist varit på besök hos honom, tillsagt wittnet, att efterse om Almquist lagt något uti den soppskål, hwilken wittnet den 1 Juni i stället för den ofwan omförmälda, till Ryttmästaren inburit; och hade wittnet, wid åtlydnad af nämnda tillsägelse, funnit, att den i skålen, som stod i yttre rummet qwarwarande soppan, utgjorde endast omkring ett qwarter samt war wida mera grumlig och tjock än förut och till alla delar liknande den soppa, hwari, efter wittnets förmodan, Almquist den 1 Juni lagt gift: att wittnet den 4 Juni för ofwanbemälda Makarne Lilja wisat bägge skålarna med deras innehåll samt, på mannen Liljas inrådan, i den förra skålen sammanslagit altsammans och dermed begifwit sig till Doctor Hamberg, som den 6 Juni lemnat sitt skrifteliga intyg derom, att soppan innehållit arsenik: att, då Ryttmästaren, som hwarje dag, då han icke varit illamående, plägar ur en, alltid på ett bord å yttre rummet stående bränwinsflaska taga sig en sup, lördagen den 7:de Juni, i detta ändamål ur nämnda flaska hållt något i ett glas, wittnet warseblifwit, att bränwinet varit blackt och att flera hwita korn legat på flaskans botten, hwarföre ock Ryttmästaren, härom underrättad, icke förtärt något af bränwinet, utan hade flaskan, dagen derpå Doctor Levin förevisad och af honom förseglad, blifwit till Doctor Hamberg för undersökning öfwerlemnad, och äfwen, efter Hambergs utsago, befunnits innehålla arsenik; Och hade Ryttmästaren först efter tilldragelsen den 7:de Juni för wittnet omtalat, att Almquist någon dag i föregående vecka tagit en sup ur nämnda flaska, hwaremot hwarken Ryttmästaren derwid omnämnt, eller wittnet bemärkt, att Ryttmästaren wid något tillfälle efter sistnämnde dag förtärt af flaskans innehåll och deraf känt illamående; samt att wid något tillfälle efter den 29 Maji, då Almquist och wittnet ensamma innewarit i wittnets rum, Almquist uttalat den förmodan, att några handlingar för Ryttmästaren icke förkommit, men derwid jemwäl fällt detta yttrande: "det säger jag Hedda, om det händer Ryttmästaren något – om han blir sjuk, så säg mig för Guds skull genast till, Hedda wet att jag har hans förtroende."

Paulina Amanda Brandt: att, under hennes wistande hos Ryttmästaren von Scheven, Regements Pastorn Almquist dagligen besökt honom, och till Ryttmästaren stått på förtrolig fot samt ur hans Chiffonier framtagit och åter inlagt handlingar, utan att Ryttmästaren derå gifwit närmare akt; att Brandt om stölden af skuldsedlarne icke haft kännedom förr, än Ryttmästaren den 30 Maj, klockan omkring half åtta på morgonen, i Almquists närwaro underrättat henne, att Ryttmästaren förlorat några wigtiga papper och att hon för tillgreppet deraf war misstänkt; Och hade Brandt under förhöret derwid Almquist förhållit sig tyst, men Ryttmästaren yppat, att de förkomne handlingarne woro skuldsedlar å höga belopp, förnekat kännedom om stölden samt vidare, på frågor, uplyst med hwilka personer hon war bekant, hwarefter hon samma dag flyttat från Ryttmästaren och besökt af henne upgifna personer samt redan middagstiden samma dag af en bland dessa bekommit den i Ryttmästaren von Schevens berättelse här ofwan omförmälda anonyma biljett, hwilken, till stilen liknade Almquists, jemwäl skulle blifwit under Brandts frånwaro aflemnad af en person med Almquists utseende; att, sedan Brandt redan på aftonen nämnde dag besökt de i samma hus som Ryttmästaren boende makarne Lilja, och för dem wisat nämnda biljett samt yppat sina misstankar mot Almquist, och Brandt vidare, Söndagen den 1 Juni, af brefdragaren emottagit ett försegladt convolut, som befunnits innehålla tio Riksdaler riksgäldsedlar, så hade Brandt äfwen för

makarne Lilja omtalat detta förhållande och på aftonen samma dag, åtföljd af Guldarbetaren Lilja, besökt Ryttnästaren von Scheven och till honom öfwerlemntat biljetten och convolutet samt uderrättat honom, huru hon desamma bekommit;

Pigan Christina Berg, i tienst hos Instrumentmakaren Silov, boende å Blasieholmen; att, då hon, klockan wid pass half tolf förmiddagen en hwardag i slutet af Maj månad 1851, närmare kunde hon ej upgifwa tiden, uppehållit sig i köket, hwarest någon annan person då icke warit närwarande, en bättre klädd, för Berg okänd mansperson, efter utseendet omkring femtio år gammal, med blekt ansigte, hög panna, krokig näsa och knollrigt hår samt iklädd i hwit halsduk, swart wäst och slängkappa af blått kläde, inkommit i köket och tillfrågat Christina Berg, huruwida hon hade sig bekant om uti huset bodde någon mamsell, hwilken Amanda Brandt plägade besöka, samt då Christina Berg härå swarat, att hon icke kände någon sådan mamsell, men att Amanda Brandt under stundom brukade besöka Christina Berg, framtagit ett i trekant wicket bref, hwilket han anmodat Christina Berg att, inom trenne timmar derefter skaffa i händerna på Amanda Brandt, för hwilken det skulle wara högst angeläget att erhålla samma bref, hwars innehåll utgjordes af ledsamma underrättelser från Westerås; att, då Berg förklarar sig wara hindrad att, inom den bestämda tiden, skaffa brefwet till Amanda Brandt, den okände medtagandes brefwet, sig aflägsnat; att Christina Berg några dagar derefter träffat Amanda Brandt, som då för henne omtalat, såwäl ifrågawarande tilldragelse rörande stölden från Ryttnästaren von Scheven och förgiftningsförsöken, som äfwen att hon från Regements Pastorn Almquist bekommit anonyma bref, förklarade Christina Berg, efter henne lemnadts tillfälle att bese såwäl det ransakningshandlingarne bifogade till Amanda Brandt adresserade bref, som äfwen ett lithograferadt porträtt af Regements Pastorn Almquist, att hon tyckte sig finna påtaglig likhet uti porträttet och den omnämnde, okände manspersons ansigtsdrag, samt att det henne förewisade brefwet wäl hade samma format och utseende, som det, hwilken den okände welat till henne öfwerlemna, men att, som Christina Berg icke wore skrifkunnig och hon dessutom högst flygtigt betraktat brefwet hon ej kunde med wisshet intyga att det war samma bref;

Pigan Catharina Lager, i tienst hos Herr f. d. Öfwer Ceremonimästaren m. m. friherre d'Albedyhl, boende i huset N:o 12 Lutternsgränd, att en för henne okänd mansperson, omkring femtio år gammal med blekt ansigte, hög panna, böjd näsa, knollrigt hår och lifliga ögon samt klädd i hwit halsduk, swart wäst och slängkappa af blått kläde, Fredagen den 30 Maj klockan Ellfva förmiddagen kommit till Catharina Lager, under det hon warit ensam i köket och efterfrågat Brandt, hwilken han sagt sig wara högst angelägen att träffa, för att till henne öfwerlemna ett bref, som han höll i handen, och hwilket bref warit wicket i trekant och, efter hwad Catharina Lager wille minnas, försegladt med munlack; att, sedan han erhållit underrättelse att Amanda Brandt icke war derstädes till finnandes, och uplysning derom att Amanda Brandt wore bekant med en flicka hos Instrumentmakaren Silov, boende wid Carl den XIII:s torg, sig aflägsnat, förklarande Catharina Lager som jemwäl lemnadts tillfälle beskåda Regements Pastor Almquists porträtt och brefwet till Amanda Brandt, att hon tyckte sig finna påtaglig likhet emellan porträttet och den okändes anletsdrag, och att det henne förewisade brefwet wäl hade samma form och utseende, som det, hwilket den okände hållit i handen, men att Lager det oaktadt, icke kunde med bestämdhet intyga, att det wore samma bref, som förewisades henne;

Ogifta Carolina Kindblom: att, Fredagen den 30 Maj 1851, under det Kindblom, som då förestod Eckerts Schweitzeri wid Westerlånggatan, jemte ogifta Maria Malmström warit ensamma i skänkrummet, en mansperson omkring femtio år gammal med böjd näsa, knollrigt hår, blekt ansigte och lifliga ögon samt klädd i blå slängkappa af kläde, dit

inkommit och efterfrågat Amanda Brandt, till hwilken han sagt sig hafwa ett mycket angeläget bref; att den okände då han af Maria Malmström erhållit uplysning, att Amanda Brandt wore utgången, anmodat Malmström, att genast eftersända henne på det hon, så fort som möjligt, måtte bekomma nämnde bref, hwilket han lemnat till Malmström och aflägsnat sig; att då Amanda Brandt någon stund derefter hemkommit, Maria Malmström för henne omtalat händelsen och beskrifwit personen, som aflemnat brefwet, derwid Amanda yttrat förmodan att det warit Regements Pastorn Almquist, som lemnat brefwet; att Amanda Brandt derefter, i Carolina Kindbloms och Maria Malmströms närwaro, öppnat brefwet, som befunnits innehålla dels en warning att Amanda Brandt icke skulle besöka Ryttmästaren von Scheven, dels ett råd att lemna staden, och att det Carolina Kindblom förewisade ransakningen bilagde, till Brandt adresserade bref wore det samma som Carolina Kindblom omwittnat; att Amanda Brandt jemwäl på Söndagen den 1 uti Juni månad 1851 med brefdragaren bekommit ett bref, som, wid öppnandet, likaledes i Maria Malmströms och Carolina Kindbloms närwaro, endast befunnits innehålla en Privatbank sedel å tio Riksdaler Riksgälds;

Doctor K. F. Levin: att han, såsom Ryttmästaren von Schevens läkare ofwannämnde den 29 Maj ordinerat tjenlig regime för en lindrig bröstkatarr och snufwa, hwaraf Ryttmästaren då warit beswärad, och, efter två dagars bortowaro från staden, den 2 Juni på morgonen först af ryttmästarens uppapperska blifwit underrättad, att Ryttmästarens helsotillstånd försämrats, samt kort derefter af Regements Pastorn Almquist erhållit besök, derwid Almquist, upgifwande sitt namn, sagt sig, såsom gammal bekant med von Scheven, wara skyldig att uplysa det den sjukdom hwaraf Ryttmästaren då led war orsakad af sinnesrörelse deröfwer att en ung flicka, som någon tid bott hos honom och warit omfattad med förtroende och tillgifwenhet, afwikit och sannolikt tillgripit Ryttmästaren tillhörig egendom, som saknades; att Doctorn, wid sin ankomst till Ryttmästaren, sistnämnde dag på förmiddagen, då Almquist der innewarit, funnit Ryttmästaren lida af lindrig feber, jemte äckel och matleda, samt fortfarande lindrig catarr, och, sedan Almquist aflägsnat sig, af Ryttmästarens uppapperska blifwit förewisad en skål, innehållande hafresoppa, hwari syntes några hwita korn; och hade Ryttmästaren derwid, under förnekande af anledning att misstänka sådant tillsport Doctorn, om de hwita kornen kunde wara förgift, hwarpå Doctorn, å ett papper förbränt några korn och, ehuru han derwid icke funnit tecken till arseniklukt, yttrat det man borde för winnande af säkerhet, sända skålen till något Apothek att undersökas, derest misstankar om förgifningsförsök förefunnos, men wid saken fästas föga wigt, då den sjuke förmält sig icke hafwa förtärt något ur skålen och symptomerna af förgiftning icke heller förmärkts: att Ryttmästarens tillstånd under de följande dagarne förblifwit temligen oförändradt, endast att kräkningar, lindrig diarrhe och äckel tillkommit, hwilket dock, efter förändring af medicinen, åter upphört, då den sjuke ock småningom tillfrisknat; att, wid Doctorns besök den 6 Juni Ryttmästaren förewisat Doctor Hambergs intyg, angående hafresoppans förgiftning och för wittnet berättat huru Ryttmästaren, owillig, af omständigheter twingades

misstänka Almquist för förgiftningsförsöket, derwid först Ryttmästarens uppapperska beskrifwit de närmare omständigheterna, så wäl då giftet den 1 Juni förmodades hafwa blifwit lagdt i soppan, som då ett dylikt förgiftningsförsök upgafs hafwa den 3 Juni förnyats, samt Ryttmästaren derefter omtalat stölden af skuldsedlar, som Almquist utfärdat, den först emot flickan Brandt derföre upkomna misstanke, Almquists ifriga afstyrkande af sakens anmälan hos Poliskammaren, samt, i stället för de förkomna, utfärdade nya skuldsedlar, undertecknade med namnet Almgren, och hurusom detta falsarium af Almquist blifwit rättadt, samt slutligen Ryttmästarens iakttagelse då Almquist den 3 Juni uppehöll sig wid skålen med hafresoppan; och hade under detta samtal, äfwen vice Auditeuren Hamnström tillkommit samt, såsom redan bekant med alla omständigheterna, tillika med wittnet ansett saken böra anmälas för Polismästaren, hwarmed von Scheven dock welat ytterligare dröja, i hopp att någonting kunde upptäckas, som gjorde Almquists skuld eller oskuld fullt bewislig emedan von Scheven i det längsta wille tro Almquist oskyldig, samt att Ryttmästaren ett par dagar derefter äfwen för wittnet omtalat tilldragelsen med bränwinsflaskans förmenta förgiftning; och hade wittnet sändt flaskan förseglad till Doctor Hamberg, men Ryttmästaren wägrat att göra anmälan om Almquists mer och mer ådagalagda brottslighet; warande slutligen af Doctor Levin, under den 27 Juni 1851, uti serskildt betyg, förmäldt, att Ryttmästaren von Scheven då befann sig wid sitt wanliga helsotillstånd med undantag af en känsla af spänning och dästhet i underlifwet efter förtärd föda samt domning i fingerspetsarne, som om de warit doppade i stark lut hwilket förhållande gjorde antagandet i hög grad sannolikt, att någon mindre portion arsenik blifwit honom bibringad under tiden från den 28 förutgångne Maj till den 9 Juni, då han led af ett anfall influensa med åtföljande febrila symptom, hwilka maskerade arsenikens primära verkningar;

Hattmakare Åldermannen Lorentz senior: att han, boende i huset näst intill Ryttmästaren von Scheven, wäl i slutet af Maj och den 1:ste Juni 1851 af husfolket hört omtalas en stöld af skuldförbindelser och förgiftningsförsök hos Ryttmästaren, men först den 2 Juni besökt denne, derwid Ryttmästaren dock endast i förtäckta ord omtalat tilldragelserna hwaremot Ryttmästaren wid wittnets förnyade besök dels den 3 Juni berättat, att skuldebref å omkring Aderton Tusende Riksdaler Banco, uthändigade af Almquist, förkommit, och att Almquist lofwat att lemna nya skuldsedlar, dels den 4:de Juni såsom sådane framtagit och till wittnet öfwerlemnad de åtta wid ransakningen företedde skuldsedlarne, hwarwid wittnet dock bemärkt och underrättat Ryttmästaren, till hans förwåning, att samma skuldsedlar woro undertecknade med namnet Almgren, derom ock Ryttmästaren sig förwissat, dels ock någon sednare dag för wittnet åter upptedt nämnde skuldsedlar i deras med namnets förändring från Almgren till Almquist nu warande skick; Och hade wittnet vidare bemärkt, att Almquist, som förut dagligen besökt Ryttmästaren, under den närmaste tiden före sitt afwikande flere gånger på dagen warit hemma hos Ryttmästaren; äfvensom att denne, wid wittnets ofwannämnde besök, warit beswärad af stor ögonswaghet oh af salivation;

Filosofie Magistern Bengt Hjalmar Wahlström; bland annat, sedan han lemnats tillfälle att betrakta de skuldsedlar, Almquist i stället för de förkomna, till Ryttmästaren von Scheven utgifwit, att stilen uti desamma synbarligen wore Almquists, ehuru deruti röjde sig ett bemödande till förwändning af stilen.

Boktryckaren Lars Johan Hjerta: bland annat, att den stil, hwarmed contexten till de Hjerta förewisade skuldsedlar, Almquist upgifwit hafwa i de förkomnas ställe till von Scheven utfärdat wore skrifne, hade en icke obetydlig likhet med Almquists handstil, fastän den syntes något förwänd, men att deremot namnteckningen under desamma icke liknade den Almquist begagnade; att de under ransakningen företedde skrifwelserne till von Scheven wore skrifne med en stil, som fullkomligt liknade Almquists handstil och att stilen i det anonyma brefwet till Amanda Brandt, fastän synbarligen förwänd och icke lik Almquists wanliga, dock företedde wissa egenheter som gåfwo stark anledning dertill, att brefwet wore skrifwet af Almquist.

Provisorerne Emil Fredholm och Marcus Löfvendahl; sammanstående, att Pigan Högel någon dag i början af omförmälde Juni månad infunnit sig å Apotheket Lejonet och derstädes upwisat en porslinsskål uti hwilken å botten och kanterne suttit fastklibbadt ett hwitt ämne, samt begärt att detta ämne måtte undersökas; att Fredholm under tillkännagifwande, att sådan undersökning icke tillkomme Apothekare, hänwisat Högel till Doctor Hamberg och lemnat skriftelig adress å honom, men att både Fredholm och Löfvendahl emellertid lösbrutit en del af skålens innehåll och både genom att smaka derpå och genom förbränning undersökt densamma samt hyste den öfwertygelse, att arsenik funnits deri inmängd, utan att dock wittnena, efter endast dylik undersökning, kunde bestämdt på sin ed intyga ett sådant förhållande;

Chemie Adjuncten wid Carolinska Institutet Doctor N. J. Hamberg: att han, som i handlingarne bifogat embetsbetyg af den 6 Juni 1851 meddelat, att uti en från Ryttmästaren von Scheven öfwersänd porslinsskål, innehållande en liten portion hafresoppa, funnits ett upslammadt och till en del på skålens botten liggande fint hwitt pulfwer af omkring en half theskeds mängd och att detta pulfwer warit hwit arsenik (arseniksyrlighet), ej allenast widhöll detta betyg, utan ock intygade, att en af Doctor Levin, jemte skrifwelse af den 8 Juni till Hamberg öfwersänd förseglad flaska, innehållande omkring ett och ett halft qvarter bränwin, blifwit af wittnet undersökt, och att i bränwinet funnits wid pass tio gran upplöst arsenik och på flaskans botten en större quantitet ouplöst ren arsenik, hwarjemte wittnet uplyst, att den Piga som för undersökning öfwerlemnade skålen med hafresoppa, på wittnets fråga, huru arsenik kommit i densamma, yttrat sig ej bestämdt weta det, men dock tro, att det icke warit någon annan, än Regements Pastorn Almquist, som ditlagt arseniken;

Apothekaren Wilhelm Anderberg; att Almquist, hwilken wid något tillfälle omkring Jultiden 1850, hemma hos sig, under förefallet öppet samtal angående en upgifwen bok, frågat wittnet om anledningen dertill, att förgiftning med arsenik nu war så lätt att upträcka, samt om arsenik war löslig i watten och en sådan lösning lika giftig som torr arsenik, och af wittnet erhållit swar på dessa frågor, sedermera en af de sista dagarne af Maj eller en af de första i Juni nästpåföljde år klockan omkring nio på morgonen, infunnit sig hos wittnet och förewisat en i papper, hwarpå något funnits skrifwet, innesluten bit, som befanns wara hwit arsenik, (arseniksyrlighet) af ett halft lods wigt, hwilken bit Almquist sade sig hafwa funnit i gömmor hos en person, som han misstänkte umgås med planer att afhända sig lifwet, om i följd af melankoli, eller dåliga affärer, eller något annat, wiste icke Almquist, likasom han icke eller för wittnet upgifwit namnet på denna person; att Almquist tillika sagt sig wara aldeles okunnig om beskaffenheten af det öfwerlemnade ämnet, men af förekommen anledning misstänkt, att det wore arsenik och för att erhålla wisshet derom kommit att

rådfråga wittnet, som jemwäl, för att öfwertyga Almquist att det werkligen war arseniksyrlighet, reducerat en smula deraf och låtit honom känna arsenikmetallens egna lukt; att wittnet enligt Almquists begäran behållit arseniken, hwarefter Almquist, utan att begära eller bekomma af wittnet wid samtalets början erbjudet recept på motgift, begifwit sig bort, men strax kommit tillbaka och återtagit det med några anteckningar försedda papper, hwari arseniken warit innesluten; - ty warförutan Fru von Scheven och Brukds Idkaren von Scheven, hwilka, efter upkommen oenighet med mannen och fadren, Ryttmästaren von Scheven, under loppet af flere år från honom och hwarandra lefwat åtskiljda samt icke ens gjort Ryttmästaren något besök, uplysningsvis hörde, förmält; den förra, hurusom Almquist, hwilken hon icke sett mera än någon gång för flere år tillbaka, den 28 Maj 1851 infunnit sig hos fru von Scheven och, under upgift att hennes man wore sjuklig och gammal samt dagligen omgifwen af tretio à fyrtio obekanta personer, whilka hwar och en försökte åtkomma hans tillgångar, enträget tillstyrkt och upmanat Fru von Scheven att flytta till mannen och taga wård om honom och hans hus samt sökt undanröja alla mot detta förslag yttrade betänkligheter, men slutligen, då Fru von Scheven, bland annat, inwändt, att någon af Ryttmästarens omgifwing, som wille åtkomma hans egendom och ogera såge hustrun i huset, möjligen kunde, för att göra hastigt slut derpå, gifwa något åt hennes man och hon sedermera derföre blifwa misstänkt och tilltalad, synbarligen bleknat, strukit sig med ena handen öfwer pannan och genmält; "huru kan frun tänka så illa om folk", hwarefter Almquist dock fortsatt sina förut gjorda upmaningar, hwilka han jemwäl, wid besök den 1 Juni, ehuru förgäfwes, förnyat. Och den sednare, eller Bruks Idkaren von Scheven: att Almquist icke på flere år besökt honom, förrän den 25 i meranämnde Maj månad, då han infunnit sig i von Schevens bostad och under upgift, att Ryttmästaren von Scheven, för hwilken Almquist yttrade synnerlig tillgifwenhet, wore sjuk och sinnesswag samt omgifwen af personer som Almquist benämnde "slödder och figurer", förmält sig hafwa härom bordt underrätta sonen, enär Almquist fruktade att Ryttmästaren af sin omgifning blefwe utplundrad och beröfwad sina handlingar, samt ansåge sonen owillkorligt skyldig att besöka fadren och taga wård om honom. Och hade Almquist, under detta besök, enträget widblifwit sina upmaningar i sistnämne hänseende samt, bland annat, såsom exempel på Ryttmästarens tillstånd, upgifwit, hurusom flere reverser för honom skulle förkommit, men, efter några dagars förlopp, återfunnits hwarwid Almquist ock antydt, hurusom misstanke för tillgreppet af reverserna möjligen kunde falla på de hos Ryttmästaren boende, i öfrigt beskedliga quinnorna Högel och Brandt; att då von Scheven emellertid icke kunnat förmås att utan fadrens tillkännagifwna önskan besöka honom, Almquist slutligen, under löfte att bereda försoning mellan fader och son, begifwit sig bort, men den 31 Maj åter infunnit sig hos von Scheven och då synts häftig, genast tillkännagifwit, att fadrens tillstånd försämrats, och att han icke kunde lefwa länge, samt enträget och med upgifwande af all sin förmåga förnyat sina von Scheven wid föregående besöket gjorde upmaningar, men då denne befarat att störa fadrens sista stunder och derföre fortfarande undandragit sig att efterkomma Almquists råd, slutligen, i anledning af von Schevens yttrade ledsnad öfwer saknaden af någon bland fadrens omgifning, på hwilken han kunde lita, erbjudit sig att beakta hans bästa och dertill begärt och erhållit, till innehåll af Almquist förestafwad fullmagt att, wid Ryttmästarens dödliga frånfälle, taga hand om boet; att Almquist derefter icke besökt von Scheven, men att denne

deremot, efter att i början af Juni hafwa hört berättelser om stölden af Almquists reverser, deri äfwen von Scheven, såsom Amanda Brandts medbrottsling, inblandades, och förgiftningsförsöken, först besökt Almquist och underrättat honom, som von Scheven icke det ringaste misstrott om dessa berättelser och hwad Amanda Brandt, som von Scheven slutligen träffat, yttrat angående misstankarne mot Almquist, samt sedermera åter den 10 Juni, wid tillfälligt sammanträffande med Almquist, på dennes begäran åter uprepat Brandts uppgifter, hwaröfwer Almquist dock wid intetdera tillfället wisat förlägenhet, utan endast uttyckt förwåning, till bestyrkande af hwilka Fru von Schevens och Bruks Idkaren von Schevens berättelser afhörts wittnen, de der intygat bland annat, att Almquist besökt bemälda personer wid de af dem upgifna tider, hwarjemte ett wittne förmält att, kort efter ett af Almquists besök hos von Scheven, denne för wittnet omtalat att samma besök skett i ändamål att öfwertala von Scheven att taga wård om von Schevens fader och hans bo; – Och har ytterligare under ransakningen förekommit: dels att Herr Under Ståthållaren Stråle till Öfwerståhållare Embetets Protocoll uplyst det Almquist hos Herr Underståhållaren icke, på sätt Almquist, enligt von Schevens upgift skall för von Scheven föreburit, gjort någon anmälan angående den emot flickan Brandt för stölden hos Ryttmästaren von Scheven först yppade misstanka; dels att, efter Almquists afwikande, i hans Chiffonier anträffats flere med Almquists stil skrifne handlingar, tydligen innefattande utkast till försvar och förklaring inför Polis Kammaren och Domstol samt wid enskilda samtal, i anledning af förutsatt fråga, så wäl om orsaken till Ryttmästaren von Schevens död som angående Almquists skyldighet att infria reverser, hwilka han skulle såsom falska förneka, och att redowisa för penningar, som Almquist hos Grosshanlanden Strindberg upburit; dels ock att, sedan Almquist, i bref från Götheborg af den 14 Juni, till då warande Polismästaren härstädes, med afseende å den förgiftning, som omtalats såsom emot Ryttmästaren von Scheven försökt, bland annat, framställt Ryttmästaren, såsom den der ofta i förtwiflan öfwer olyckliga familjeförhållanden, önskat sig döden, och äfwen yppat tankar att afhända sig lifwet samt i synnerhet på sista tiden åt denna tanka gifwit insteg, hwadan, derest förgiftning egt rum, det wore olämpligt att derföre fatta misstanka mot någon af Ryttmästarens omgifning, eller bekanta, utan fastheldre borde i Ryttmästarens gömmor eftersökas om ej der funnes mera arsenik, hwaraf von Scheven sig begagnat, som Almquist någon tid förut, å noga beskrifwet ställe i Ryttmästarens rum påträffat ett stycke arsenik, hwilket Almquist sedermera lemnat till en Apothekare; så hade wid företagen undersökning i Ryttmästarens rum, på samma ställe Almquist i brefwet utmärkt, anträffats ett stycke arsenik, oaktadt Ryttmästaren bestämdt förnekat all kännedom derom, samt äfwen Pigan Högel intygat att, henne wetterligen, Ryttmästaren icke innehafvt någon arsenik, likasom flere wittnen, hwilka ganska nära med Ryttmästaren umgåtts, sammanstämmande intygat, att Ryttmästaren haft ett wid hans höga ålder owanligt gladtt sinne och lefnadslust, samt aldrig antydt någon längtan efter döden, än mindre afsikt att sjelf tillskynda sig den; warande af Chefs Embetet wid Lif Bewärings Regementet uti skrifwelse till Öfwer Ståthållare Embetet anmäldt, att Almquist hos Chefs Embetet hwarken begärt eller erhållit tillstånd, att från staden afresa utan twertom warit beordrad, att den 15 Juni hålla religions förhör med Corpralerna wid Regementet, äfwen af wederbörande myndighet uplyst, att, sedan Almquist, omedelbart efter det de ifrågawarande brotten föröfwats samt rykte derom spriddt

sig, från hufwudstaden hemligen afrest och derefter passerat genom städerna Götheborg och Halmstad, Almquist den 18 Juni 1851 från Helsingborg begifwit sig till Köpenhamn, samt derifrån påföljde dag fortsatt resan till Kiel. – Efter det handlingarne i målet blifwit till Krigs Fiscals Embetet öfwerlemnade, har Krigs Fiscalen Bennich, uti Memorial den 21 Juli innewarande år, sig yttrat: att wid betraktande af hwad på sätt ofwan finnes uptaget, i målet förekommit samt ransakningen i öfrigt gåfwe wid handen, hwaribland af Krigs Fiscalen anmärktes icke allenast den, emellan hwarje af Ryttmästaren von Scheven omförmäld, äfwen mindre wäsentliga omständighet, och de af serskilde wittnen afgifna berättelser, framstående öfwerensstämmelse, likheten med Almquists stil, så wäl i den förteckning, han å de förkomne skuldsedlare skulle hafwa lemnat det i de såsom ersättning för samma skuldsedlar jemwäl lemnade, den 3 Juni daterade åtta reverser, hwarunder först warit tecknad namnet Almgren i stället för Almquist, som ock i de den 9 och 10 Juni af Ryttmästaren, efter hans upgift, från Almquist emottagne biljetter, angående bewittnande och borgen å samma skuldsedlar. Almquists i afseende å misstanken mot flickan Brandt gjorda, men underhållna löfte, att derom enskildt widtala Polismästaren, samt slutligen Almquists oafåtliga bemödanden att innästla sig i Ryttmästarens förtroende och derifrån utestänga alla andra, utan ock den af andra wittnen gifna bekäftelse, dels åt, hwad wittnena Brandt och Högel upgifwit, hwarigenom fullkomligen styrkt wore, både att Almquist warit den person, som, efter det Brandt afflyttat från Ryttmästaren von Scheven och Almquist lofwat denne att om Brandts misstänkta förhållande hos Polismästaren göra anmälan, aflemnat den till Brandt stälda biljett, hwari hon upmanades, att från staden sig begifwa, och att förgiftning af den Ryttmästaren von Scheven ämnade hafresoppa, åtminstone den 1:ste Juni egt rum, äfwensom att i en Ryttmästaren tillhörig bränwinsflaska förgift den 7 Juni funnits lagd i bränwinet; dels ock, åt den af Ryttmästaren von Schevens fru och son gjorde berättelser, angående Almquists bemödande att, wid den tiden, stölden och förgiftningen egde rum förmå dessa, som länge stått till Ryttmästaren i owänligt förhållande, att, utan Ryttmästarens derom tillkännagifne önskan, taga hand om honom och hans hus, hwilket Almquists bemödanden, sammanstäldt med hans öfriga beteende och den af honom samtidigt hos Ryttmästaren underhållna misstro till dennes hustru och son, enligt Krigs Fiscalens åsigt nogsamt betecknade ett gräsligt upsåt, att öfwer Ryttmästarens närmaste anförwanter draga misstanken för det emot Ryttmästarens lif riktade dåd, samt, wid jemförelse af allt detta med såwäl innehållet af det utaf Almquist gjorda utkast till försvar wid förutsatt fråga om orsaken till Ryttmästarens död, och om sterbhusets kraf emot Almquist för dennes förbindelser till Ryttmästaren, som ock Almquist i bref till Polismästaren, efter hwad flere wittnen intygat, falska föregifwande, angående Ryttmästarens förtwiflade sinnessämning och i samma bref ådagalagda kännedom om tillwaron af arsenik i Ryttmästarens hus, hwarom hwarken Ryttmästaren, eller hans dagliga omgifning egt någon kunskap, tillika med det af Apothekaren Anderberg, angående Almquist, uplysta förhållande och då dertill slutligen komme, att Almquist omedelbart efter det ifrågawarande brott blifwit föröfwade, och rykte derom börjat sprida sig, hemligen afwikit samt sålunda tagit sak på bak; Krigs Fiscalen ansåg alla dessa omständigheter, sammanlagde, innefatta om icke full laga bewisning till Almquists öfwerlygande att hafwa, på sätt ingifwet wore, från Ryttmästaren olofligen tillgripit af Almquist utgifne skuldsedlar till belopp af omkring Aderton Tusende Riksdaler Banco och under andra i dessas ställe

lemnade skuldförbindelser falskeligen skrifwit diktadt namn samt gjort försök att medelst förgift, Ryttmästaren afdagataga, åtminstone wida mera än halft bewis om dessa grofwa brott, samt att saken förts i denna del, borde lemnas till framtiden, då den kunde uppenbar warda, hwaremot ock enär Almquist, efter hwad sålunda emot honom förekommit, måste anses owärdig att någon offentlig tjenst bekläda, samt han dessutom, genom att hafwa utan lof härifrån sig begifwit och /---/ Riket, jemlikt 10 Capitlet 2 §. Kongl. Krigs Articularne förwerkat sin wid Kongl. Lif Bewärings Regementet innehafde tjenst såsom Regements Pastor, Krigs Fiscalen yrkade att Kongl. Krigs Hof Rätten måtte förklara Almquist från nämnde tjenst och Prestebetet afsatt; Öfwer hwilket påstående Ryttmästaren von Schevens förklaring inforrats, hwaruppå, sedan von Scheven uti ingifna skrifter begärt, dels att till uplysning i målet uppgifne handlingar måtte inforas och till honom öfwerlemnas, dels ock att åtgärd måtte widtagas till Almquists ytterligare efterspanande och gripande, von Scheven, i anledning häraf, genom befullmäktigadt Ombud, inför Kongl. Krigs Hof Rätten hörd, jemte återkallande af nämnde begäran, deröfwer Kongl. Krigs Hof Rätten serskildt beslut meddelat, öfwerlemnad målet till slutlig pröfning.

Detta, med hwad mera handlingarne innehålla, har Kongl. Krigs Hof Rätten i öfwerwägande tagit, finnande att, då Regements Pastorn Almquist icke inom den tid, som, uti den å honom utfärdade Offentliga stämning, blifwit honom förelagd, sig hos Kongl. Krigs Hof Rätten infunnit, för att i anledning af samma stämning swara, hinder af Almquists frånwaro jemlikt 14 Capitlet 25 §. Kongl. Krigs Articularne, icke möter för målets företagande till pröfning på förhanden warande skäl; Och huru, genom ej mindre ofwanomförmälde med flere afhörde wittnens berättelser, än öfrige i målet inlupne omständigher, medger andra jemförde, serdeles bindande liknelser mot Almquist förekommit derom, att, sedan Almquist af f. d. Ryttmästare von Scheven erhållit penningeförsträckningar och derå till von Scheven utfärdat Åtta stycken skuldförbindelser till ett sammanlagdt belopp af omkring Aderton Tusende Riksdaler Banco, Almquist, i slutet af Maj månad 1851, från von Scheven olofligen tillgripit samma skuldförbindelser, samt att då Almquist deruppå, under förewändning att hålla von Scheven skadeslös för den timade fölusten, skrifwit nya skuldsedlar, hwilka han till von Scheven öfwerlemnad, Almquist under dessa skuldsedlar falskeligen tecknat diktadt namn, äfwensom att Almquist samtidigt härmed, wid serskilde tillfällen sökt medelst förgiftnings taga von Scheven af daga, finner Kongl. Krigs Hof Rätten Almquist likwäl icke wara fullt öfwertygad att hafwa begått ifrågarande mot honom angifna grofwa förbrytelser, men då, hwad emot Almquist i fråga om hwart och ett af de omförmälde serskilde brotten förekommit, i ett sammanhang betraktadt, innefattar mera än half bewisning, att Almquist meranämnde tillgrepp, bedrägeri, och förgiftningsförsök föröfwat, pröfwar Kongl. Krigs Hof Rätten, jemlikt 17 Capitlets 32 §. Rättegångs Balken, skäligt lemna saken i dessa delar åt framtiden, då den kan uppenbar warda; Och enär Almquist i början af Juni månad 1851 utan wederbörligt tillstånd begifwit sig härifrån staden, samt derefter rymt ur Riket, finner Kongl. Krigs Hof Rätten, på grund af 10 Capitlets 21 §. Kongl. Krigs Articularne, jemförd med Kongl. Kungörelsen den 17 Mars 1780 Almquist hafwa gjort sig skyldig att mista sin wid Kongl. Lif Bewärings Regementet innehafwande tjenst, såsom Regements Pastor; dock som Krigs Fiscalen framställt yrkande, att Almquist måtte förklaras afsatt från Prestebetet, samt enligt Kongl. Brefwet den 7 December 1787, wederbörande Konsistorium tillkommer att deröfwer sig utlåta, warder målets

widare fullföljd öfwerlemnad till Kongl. Hof Konstistorium, dit handlingarne samt Kongl. Krigs Hof Rättens Utslag komma att öfwersändas.

På Kongl Krigs Hof Rättens wägnar

/Delvis genom sigill skymda namnteckningar/

Erik Posse

Till Kongl. Krigs Hof Rätten!

Kongl. Hof Consistorii denna dag gifna och Kongl. Krigs Hof Rättens vidare pröfning underställda Utslag i målet, angående förre Regiments Pastorn vid Kongl. Lifbeväringens Regimentet Carl Jonas Ludvig Almqvist, får, jemte öfrige till målet hörande handlingar, Kongl. Hof Consistorium härmed till Kongl. Krigs Hof Rätten öfverlemna.

Stockholm den 19 April 1854

E. J. Nordenson

J. G. Lundberg

C. E. Wenström

M Wikland Olof Fryxell

Kongl. Hof Consistorii Utslag uti ett från Kongl Krigs Hof Rätten till Kongl. Hof Consistorii vidare pröfning öfverlemnadt mål, angående Regiments Pastorn vid Kongl. Lifbeväringens Regimentet Philosophie Magister Carl Jonas Ludvig Almqvist, angifven för olofligt tillgrepp, förfalskningsbrott och försök till förgiftning, samt att hafva från Riket och sin tjenstebefattning rymt, derföre Allmänna Åklagaren, Krigs-Fiscalen N. A. G-son Bennich, bland annat yrkat, att Almqvist, såsom ovärdig att någon offentlig tjenst bekläda, måtte förklaras från Prestembetet afsatt. Gifvet Stockholm den 19 April 1854.

Kongl. Hof Consistorium har tagit kännedom om de till målet hörande handlingar och inhemtat, att sedan hos Öfverståthållare Embetet för Polisärender anmaldt blifvit, att Regiments Pastor Almqvist skulle hafva ej mindre i slutet af Maj månad 1851 från f. d. Ryttmästaren Johan Jacob von Scheven olofligen tillgripit af Almqvist utfärdade Skuldsedlar till ett belopp af omkring 18,000 Rdr Banco, och, efter skedd/?/ upptäckt deraf, under förevändning att hålla von Scheven skadeslös, till honom lemnat af Almqvist i diktadt namn skrifna skuldförbindelser, är också vid nämnda tid gjort försök att medelst förgiftning Ryttmästaren von Scheven af daga taga, och derefter den 11 Juli s. å. från staden och Riket rymt, i anledning hvaraf förhör hos Öfverståthållare Embetet förevarit; Så ock efter det Kongl. Krigs Hof Rätten, dit Protocollet öfver samma förhör blifvit öfverlemnadt, genom stämning, införd i Allmänna Tidningarna, kallat Almqvist att inför Kongl. Krigs Hof Rätten till svaromåls afgifvande sig inställa, vid påföljd att eljest warda dömd på förhandenvarande skäl, har efter föregången undersökning vid Kongl. Lifbeväringens Regimentets Krigs Rätt, Kongl. Krigs Hof Rätten, genom Utslag den 29 December 1853, med förklarande, att Almqvists frånvaro ej hindrade målets företagande till pröfning, i öfrigt sig utlåtut, och enär hvad i afseende å de mot Almqvist angifne grofva förbrytelser förekommit, innefattade mer än half bevisning, förthy, jemlikt 17 Cap. 32 § Rättegångs Balken, lemnat saken åt framtiden, då den kan uppenbar warda, samt funnit Almqvist, hvilken utan tillstånd begifvit sig från staden och derefter rymt ur Riket, hafva gjort sig skyldig mista sin tjenst såsom Regiments Pastor vid Kongl. Lifbeväringens Regimentet; och har, med anledning af Allmänna Åklagarens yrkande att

Almqvist jemväl måtte förklarats afsatt från Prestembetet, målets vidare fullföljande blifvit af Kongl. Krigs Hof Rätten, enligt Kongl. Brevet den 7 December 1787, till Kongl. Hof Consistorium öfverlemnadt.

Detta med hvad handlingarne i öfrigt innehålla, har Kongl. Hof Consistorium tagit i öfvervägande; och aldenstund Almqvist, som för hvarjehanda betänkliga läror och åtskilliga villomeningars utspridande tillföre varit inför Dom Capitel tilltalad, blifvit af Kongl. Krigs Hof Rätten såsom ofvan förmäles, ansedd med mer än half bevisning besvärad derom att hafva begått olofligt tillgrepp, förfalskningsbrott och försök till förgiftning, samt enär han, såsom Regiments Pastor vid Kongl. Lifbeväringens Regimentet, olofligen sin tjenst öfvergifvit, hvarefter han ur Riket rymt och, ehuru genom Allmänna Tidningarne offentligen efterlyst, till svaromåls afgifvande öfver de honom gjorda svåra anklagelser icke återkommit, af Kongl. Krigs Hof Rätten förklarats skyldig att mista sin vid Kongl. Lifbeväringens Regimentet innehafvande tjenst:

Fördenskull och som till följd af allt detta antagas måste, att Almqvist, i anseende till hvad emot honom förekommit, svårligen skulle hädanefter kunna någon offentlig tjenst bekläda, långt mindre till församlingens båtnad utöfva presterlig tjenst, utan fastmer, derest han vid embetet bibehölles, stor och allmän förargelse åstadkomma; altså pröfvar Consistorium, på grund af alla dessa förenade omständigheter, i ett sammanhang betraktade, och i stöd af Kyrkolagen 19. Cap. 21 § samt Kongl. Circuläret den 24 April 1816, rättvist, honom, Carl Jonas Ludvig Almqvist, från prestembetet skilja. Dock kommer detta Utslag att Kongl. Krigs Hof Rättens pröfning underställas.

Den, som med detta Utslag icke åtnöjes, eger att deröfver hos Kongl. Krigs Hof Rätten anföra besvär till innan Klockan Tolf å Tretionde dagen efter af Utslaget erhållen del. Och åligger det Klaganden ej mindre att vid besvären foga bevis om dagen för Utslagets undfående, än äfven att inom den tid han, jemlikt hvad berördt är, bör besvären inlemna, för Kongl. Hof Consistorium anmäla sitt ändringssökande, samt inom Tretio dagar ifrån inställelsedagen i Kongl. Hof Rätten, samma dag oräknad, före Klockan Tolf på dagen, med bevis inför Consistorium styrka, att besvären fullföljde äro. Försummas något af hvad sålunda blifvit föreskrifvet, skall Klaganden hafva förlorat sin talan och besvären komma ej under pröfning.

År och dag, som förr skrifne äro:

J G Lundberg C E Wenström M Wikland

E: J. Nordenson

Olof Fryxell

Af detta Utslag har jag denna dag undfått del. Stockholm af Krigs Fiscals
Contoret den 1 Maj 1854 A. G-son Bennich
